AOC INFORMA

GENER-79

Assemblea d'objectors de Consciència de Catalunya

SOLDADOS Y POLITICA...

EXTRET D'UN INFORME DEL COMITÈ CENTRAL DEL PSUC

Servicio militar obligatorio:

En relación con nuestra concepción de una Política de Defensa para la España democrática, los comunistas nos pronunciamos ôr un Servicio Militar Obligatorio. La formulación de una política de Soberanía Nacional y de Defensa, basada en el concepto de "guerra de todo el pueblo", significa que toda población y, especialmente, la juventud debe estar comprometida en dichos objetivos.

Qué duda cabe de que gran parte de los sentimientos "antimilitaristas" de algunos sectores de la juventud, e incluso, la actitud pasiva con que otros abordan su periodo de "mili", provienende la falta de interés y atractivo que actualmente suponen su servicio en las Fuerzas Armadas. En ellos pesan, en buena medida, los papeles represivos que han jugado los ejércitos en el interior de diversos paises (valga el caso de Chile como ejemplo tan cercano y doloroso), y también los errores y desastres provocados en guerras internacionales como en Vietnam, Bangla Desh, etc. A ellos se une la particular situación del ejército en España. Los jóvenes se encuentran ante su incorporación en filas con una Institución carente de una doctrina militar propia, con unas armas e instalaciones envegecidas y con un tipo de "mili" en donde el nivel de formación brilla por su ausencia, ocupándose la mayor parte del tiempo en los servicios de mantenimiento y conservación. Esto ha supuesto tremendas fustraciones, para muchos jóvenes, ante la sensación de un tiempo perdido inutilmente en actividades rutinarias y aburridas carentes de todo estímulo.

Conscientes de que hemos entrado en una nueva etapa que permita superar la actual situación, los comunistas abogamos por un Servicio Militar Obligatorio que acompañado de una serie de reformas en profundidad, tan indispensables, logre la incorporación de la juventud a las tareas de la Defensa con una actitud totalmente distinta, al encontrarse con un Ejército con nuevas concepciones, tanto en sus objetivos como en su funcionamiento. Por ello, nuestri partido dirigirá su influencia hacia la juventud y hacia toda la población en la prespectiva de su integración ENTUSIASTA y DECIDIDAen las tareas de la Defensa Nacional.

Objeción de Conciencia:

A la vez que nos pronunciamos claramente en esta opción de un Servicio Militar Obligatorio, los comunistas reafirmamos de nuevo nuestra postura totalmente solidaria en favor del pleno reconocimiento del derecho a la Objeción de Conciencia como aspecto irrenunciable en la defensa del conjunto de los derechos humanos. Creemos que debe nomalizarse, sin espíritu represivo , éste problema de nuestro tiempo que es la Objeción de Conciencia, tanto religiosa como filosófica o moral. El Decreto del Ministerio de Defensa que autoriza la prórroga de su incorporación a filas a partir del primer reemplazo de l.978, supone ya un paso positivo, aunque provisional en la solución de éste debatido problema. Les corresponde ahora alas Cortes su solución definitiva con la promulgación de las correspondientesz leyes reguladoras del Servicio Nacional Civil para Objetores, sustitutivo del obligado Servicio Militar.

Reforma del Servicio Militar:

Tal como se expresó anteriormente va ha corresponder a las Cortes, en sus tareas legislativas, el abrir los cauces legales que conduzcan a una reforma del Servicio Militar.

Resumiendo lo dicho se trata de alcanzar una "mili" presidida por los grandes objetivos de: conseguir un alto grado de intrucción militar, y ésto hacerlo en el menor tiempo posible y en las mejores condiciones de vida en la tropa.

Una de las primeras cuestiones a replantearse es el actual Decreto de "mili" a distancia, que tantos problemas crea al alejar a los "quintos" de sus zonas de origen, de sus familias y amigos. Este Decreto que fué aprovado en vida de Franco aparte de no poseer ventajas desde un punto de vista militar ha significado económicamente un mayor índice de gastos en transportes, alojamiento, comidas, etc., pra las ya escasas disponibilidades que tenian los Ejércitos. Hay que evitar estos traspasos innecesarios y costos de una manera urgente, con las excepciones que pudieran plantearse ante las exigencias de una reestructuración gloval de las Fuerzas Armadas.

Dentro de éstas reformas habría que solucionar la escasa formación militar que se recibe y la gran cantidad de tiem0o que se pierde esterilmente, a partir de una previsible reducción del tiempo de Servicio Militar que tenga como contrapartida una intensificación de la formación militar, de la instrucción, maniobras y entrenamientos en campo abierto para el combate, frente al actual exceso que se da en el llamado "orden cerrado" (desfiles, movimientos de armas...).

A la mejora en las condiciones de vida tanto materiales como culturales, deportivas, de trato, etc., deberían lograrse unas asignaciones económicas más conformes con las necesidades mas elementales de los soldados y marineros. Así se evitarian los sacrificios a los que se ven obligados sus familias, y de una manera especial debería contemplarse la situación de aquellos casados y con hijos.

Otra de las cuestiones a superar de manera inflexible son las salpicaduras permanentes que se dan con el "enchufismo" con el uso de la tropa para sevicios particulares y personales, etc.

También de manera ligada a éstas reformas debería introducirse la creación de una Reserva Activa que significasè el acceso permanente de la población a unos entrenamientos periódicos que permitieran la actualización y ampliación de los conocimientos militares en aquellas personas que ya realizaron su Servicio Militar. En igual sentido, ésta concepción de la Defensa, basada en la participación de todo el pueblo, deberá considerar los criterios y mecanismos que posibliliten la progresiva incorporación de la mujer en estas tareas Militares, com ocurre ya en diversos ejércitos modernos.

En cuanto a la juventud estudiantil, dada la actual sofisticación de las armas y técnicas militares que hacen, cada vez más, que los militares profesionales vayan convirtiéndose paralelamente en técnicos, ingenieros, científicos... habría que plantearseuna potenciación de las Milicias Universitarias con una revisión de los mecanismos de ascenso, pases de la Escala de Complemento a la Escala Activa, etc. en la prespectiva de favorecer la tendencia de los militares profesionales a alcanzar niveles más altos en su formación gloval.

Buscar la solución de los problemas de la tropa pasa por la negociación:

La existencia de variados problemas (en alimentación, sanidad, higiene, trato, etc.,) en el interior de las unidades militares no puede llevarnos a unas posiciones "reivindicativas" que confundirian totalmente el marco que se da la lucha de clases en los centros de trabajo y estudio con lo que son los Recintos Militares. Sería un grave error ceer que la lucha de clases en el Ejército se establece entre la tropa por un lado y los militares profesionales por otro. Estas posturas pretendidamente "revolucionarias" lo único que acarrean es exacervar el "antimilitarismo infantil" latente en la tropa y mermar considerablemente las posibilidades de diálogo que existen con los oficiales más abiertos y progresistas, que se ven obligados a cumplir órdenes represivas que se presentan como "justificadas". En definitiva, esta política de orientar a soldados y marineros hacia un enfrentamiento o una especie de"lucha de masas" en el interior de las Unidades Militares sólo contribuye a fomentar la división entre los soldados y oficiales demócratas, distanciando a éstos del pueblo, y permitiendo que sean los mandos ultras quienes tomen la iniciativa e impongan su ley. Flaco servicio al imprescindible acrecamiento Pueblo—Ejército es el que se presta, en realidad, con éstas actitudes. Por todo ello los comunistas nos manifestamos por contibuir a la mejora de las condiciones de vida y de trato de latropa, a partir de estrechar las relaciones con los sub-oficiales más profesionales y más abiertos para contribuir a solucionar lo que esté en sus manos, o bien para que éstos nos abran las puertas de la negociación con los altos mandos en aquellos casos en que la solición de los problemas no esté a su alcance.

Rechazamos las organizaciones políticas dentro de las unidades militares:

En esta misma línea, nuestra política de acercamiento Pueblo—Ejército tendente a que éste se mantuviera neutral ante los cambios políticos y sociales en marcha y que incluso los favorecieran, nos hizo contemplar lo contraproducente que resultaba para su plasmación el introducir en los recintos militares las formas organizativas delas masas. Las experiencias obtenidas ya en la clandestinidad confirman su justeza. Era y es nuestra opinión que la existencia de comités, comisiones o sindicatos de soldados con carácter agitatorio, y a menudo antimilitarista, ni resuelven los problemas ni favorecen el acrecamiento de los militares profesionales al pueblo. Por el contrario, han venido siendo un factor de agudización en las medidas disciplinarias y de divisiones entre los soldados que coartaba las posibilidades de diálogo entre éstos y la oficialidad más receptiva, con lo que además se frenaban las actividades de tipo cultural y democrático del resto de sus compañeros. Los grupos de soldados para realizar actividades de teatro, cine, deportivas, de confección de "murales"legales, etc. se veian totalmente prohibidos o paralizados por la presunta existencia de ésos pequeños núcleos muy "politizados" pero perfectamente inútiles.

La postura de los soldados en la naciente Democracia:

Los comunistas entendemos que enel marco de la Democracia y anye los primeros cambios ya iniciados en los Ejércitos, a los soldados y marineros se les brindan nuevas oportunidades para contribuir al acercamiento de los militares profesionales al lado del puebio. Ello exige inteligencia y responsabilidad en todas sus actuaciones, así como atenerse a la normativa legal de cada momento. En los momentos actuales esa normativa legal se enmarca dentro del Real Decreto del 10/1.977, que incluimos literalmente al principio de estos materiales orientativos.

La complejidad y delicadeza con que debemos abordar esta problemática exige que manifestemos nuestra postura sin ambiguedades y con el máximo de claridad y transparencia, respecto a los elementos positivos y , a la vez contradictorios que encierra este Decreto. Así consideramos lo siguiente:

a) Que la actividad del Partido debe estar presidida por el máximo de transparencia y que, en consecuencia, los comunistas nos atenemos a ésta legislación actual sobre la participación política de soldados y marineros. Ello, aún considerando que dicha reglamentación es claramente insuficiente y que nos reservamos el derecho a modificarla a partir de nuestras opiniones, que defenderán los Diputados comunistas en la acción legislativa de las Cortes.

b) que, aún siendo la actual legislación insuficiente, significa un paso positivo el reconocer el Derecho a conservar la filiación política o sindical a los jóvenes que realizan la "mili", e igualmente es positivo y coincidente con nuestras posiciones el erradicar las actividades políticas o sindicales en el interior de los recintos militares, y a todos los niveles, para asegurar la unidad, disciplina, profesionalidad y apartidismo de las fuerzas armadas. Es también nustra opinión que el mantenimiento de la eficacia y operatividad de las FF.AA. precisa de la existencia de una disciplina militar en su seno. Ahora bien, las posibles deformaciones de tipo irracional o arbitrario en la disciplina nos lleva a propugnar la necesidad de canalizar los deberes y derechos de la tropa de una manera justa y clara;

c) que, en tanto dure su Servicio Militar, los soldados y marineros, aún conservando su afiliación, se abstengan de realizar reuniones políticas, acudir a los locales de sus organizaciones y de realizar cualquier actividad política o sindical que el Decreto-Ley, hoy en vigor, sanciona explícitamente;

d) que las inquietudes de los soldados en seguir la realidad del país, debe orientarse hacia aquellas entidades culturales, juveniles, asociaciones de vecinos, etc. donde pueda encontrarse un ambiente sano y progresista pero que estén realmente desvinculadas de actividades políticas o sindicales. A la vez, hay que tener presente que también denyro de las unidades militares existen posibilidades no limitativas en la realización de actividades culturales, deportivas, etc., que hagan la vida cuartelaria más atractiva y amrna;

e) que, en la línea de apartamiento de las actividades vetadas por el Decreto-Ley, pero de mantenimiento de relaciones con la población, cabe la orientación de realizar actividades tales como fiestas, obras de teatro, cine forum, competiciones de ajedrez, o deportivas, entre los jóvenes del barrio o pueblo y los soldados, para estimular, en todo momento, el contacto, compañerismo e intercambio del pueblo con la tropa y con todo el Ejército;

f) que los comunistas aspiramos a la consecución, tras la aprobación de las Cortes de una nueva legislación que contemple los debreres y derechos de los militares, a todos los niveles, salvaguardando también sus derechos ciudadanos con las limitaciones mínimas; de manera que la consecución del apartidismo en las Fuerzas Armadas no sea obstáculo al ejercicio de los derechos de los militares profesionales, para que así éstos no se vean relegados a la situación de ciudadanos de segunda clase;

g) que de cara a erradicar el antimilitarismo de ciertos sectores de la juventud y para que su incorporación a filas deje de ser un trauma y un rechazo, los comunistas abriremos debates de discusión estimulativos para los "quintos", antes de su incorporación, en el marco de las concepciones aquí expuetas. Estos debates, para los que debemos recabar la colaboración de los jóvenes recién licenciados van ha suponer un vagaje informativo muy valioso para los quintos en el momento de iniciar su "mili", que les permitirá hacerlo con toda naturalidad y responsabilidad al conocer de antemano en campo de sus posibilidades y limitaciones desde el primer día de su vida militar.

NORMATIVA VIGENTE EN CUANTO A PARTICIPACION POLITICA Y SINDICAL DE LOS MILITARES EN ACTIVO:

Real Decreto BOE de 81-II-77 num. 10-77. Ejercicio de actividades políticas y sindicales por componentes de las Fuerzas Armadas.

... Art. 6. Los Jefes, Oficiales, y Suboficiales de complemento y los aspirantes al ingreso en dichas ecalas, cualquiera que sea su procedencia, así como el personal no profesional

Real Decreto BOEde 1-II-77 num. 10-77. Ejercicio de actividades políticas y sindicales por componentes de las Fuerzas Armadas.

...Art. 6. Los Jefes, Oficiales y Suboficiales de Complemento y los aspirantes al ingreso en dichas escalas, cualquiera que sea su procedencia, así como el personal no profesional perteneciente a las clases de Tropa y Marinería, no podrán realizar actividades políticas o sindicales durante el tiempo que se encuentren prestando el Servicio Militar activo. Se exceptúa en todo caso, el ejercicio de los Derechos de sufragio actio que según la Ley pudieran corresponderles así como el mero mantenimiento de su anterior afiliación a organizaciones de carácter político o sindical.

Real Decreto BOE 1-IV-77 num. 706-77. por el que se desarrolla el Decreto 10-77.

...Art. 6. DOS. No alcanza dicho carácter a los colegios profesionales ni asociaciones acogidas a la Ley 191-1.964 ni ha sus juntas reglamentarias, en tanto no se modifique su ardenamiento legal o estuario.

...Art. 10. UNO. El personal de las FF.AA. incluido en el artículo 6 del Real Decreto-Ley 10-77, mientras se esté prestando su Servicio Militar obligatorio o sustitutivo del mismo, podrá mantener su afiliación política o sindical, estrictamente; sin que pueda realizar actividad alguna de su Organización, participar en sus reuniones o Asambleas, distribuir propaganda y cualquier otro activismo.

DOS. Para poder conservar el derecho de afiliación antes mencionado será requisitoindispensable presentar, al ser filiado a su incorporación a filas, la declaración de pertenencia a una Entidad política o sindical, debidamente legalizada, así como la renuncia a cargos y demás actividades de la misma.

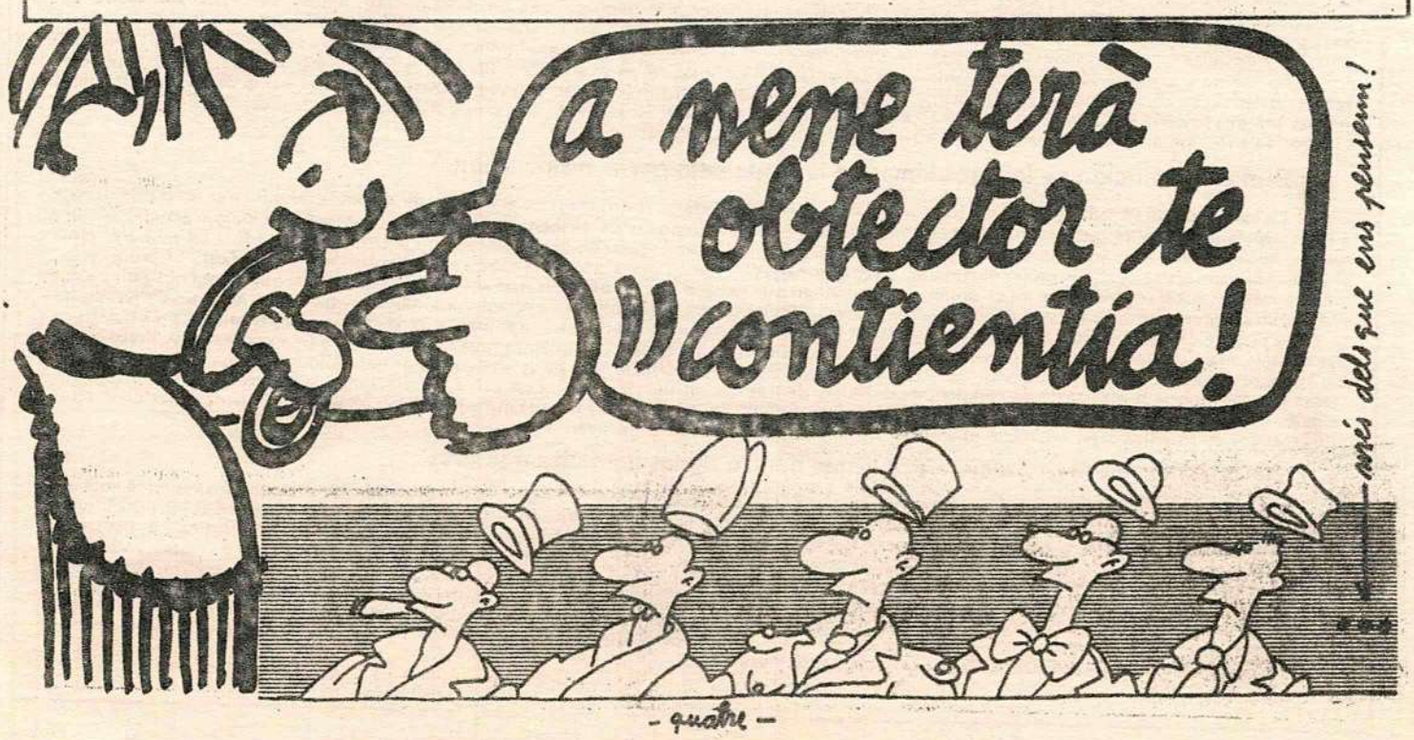

RESUM DE LA DARRERA ASSEMBLEA DEL M.O.C.

PRESENTACION:

Comenzamos la asamblea con el retraso correspondiente, unas 2 horas, pero nos quedamos trabajando hasta muy tarde. No hobo asistencia masiva y el ambiente general durante las dos sesiones fué tranquilo, un poco pasivo y todos/as estábamos a la espectativa de lo que saliera. No se llegaron a grandes conclusiones., pero llegamos a ponernos de acuerdo en lo que era posible ya que habia propuestas muy enfrentadas.

MODERACION:

No hubo ni moderador ni moderadora en toda la asmblea, ya que nadie se ofrció para ello cuando se planteó. Esta falta de moderación no provocó desórdenes ni nada parecido, fué bastante bien aunque a veces íbamos un poco lentos/as, sobre todo cuando teníamos que pasar de untema a otro. En estos momentos diferentes personas tomaban por un momento el papel de moderador/a para resumir y concretar lo que habíamos quedado y plantear el siguiente punto a tratar.

SECRETARIOS/AS:

El grupo de Bilbo se ofrció a confeccionar el resumen.

ASISTENCIA: Donostia, Iruinea, Usoz, Bilbo, Madrid, Vallecas, Cenicientos, Catalunya, Córdoba, Canarias, Málaga (O.C.-N.V.), Murcia, Salamanca y Cáceres

SITUACION DE LOS GRUPOS:

Usoz: Están 7, animados/as trabajando en O.C. en la propuesta de Euzkadi

Cenicientos: Andan bastante mal, reunión de urgencia para ver una posible ampliación de la línea de acción.

Barna: Representan a toda Catalunya, trabajan en su propuesta.

Vallecas: Están trabajando en el mantenimiento y creación de S.C. autogestionados en base a su propuesta.

Málaga: O.C.: Trabajan en la asamblea andaluza. Hay problemas con lo de la marcha. Trabajo a nivel interno.
N.V.: Los O.C. No Violentos trabajjan en N.V. Conflictos entre O,C. y O.C.-no-violentos.

Salamanca: Grupo de O.C. (aprte hay otro de N.V.). Buscan una línea de acción a nivel de grupo, no apoyan ninguna propuesta porque no se aclaran, solo a nivel personal. Los detenidos están libres pero a dos les han quitado la prórroga.

Caceres: Están unos 10 ó 12. Trabajan en consolidar el grupo, apoyarán lo que salga a nivel estatal. El Objetor que está detenido está en libertad provisional después de haber mandado un ultimatum.

Córdoba: Trabajan en la asamblea andaluza, prepararse y profundiaar hasta el 24-25 de Febrero fecha de la próxima asamblea.

Las Palmas: Hay gente no violenta, Objetores y Ecologistas, son unos 15, Hay algunos Objetores detenidos, pero no están muy enterados de quienes son ni nada, esperan a ver que sale a nivel de estado.

Ironea: (Pamplona). Problema de separación entre O.C. y N.V. Siguen como siempre...

Bilbo: No se hace nada, sólo discutir. Problemas entre O.C. y N.V. . Caso de Carlos: Un tio de Bilbo que mandó una carta a Tenerife y lo procesan por injurias, le harán Consejo de Guerra. Hay otro tio, prófugo, detenido, esta en Mahón.

Murcia: Colectivo N.V.: Unas 25 personas en las reuniones. Grupo de O.C.: Han leido las propuestas pero no han decidido nada.

SITUACION DE ANDALUCIA:

Tienen reuniones a nivel andaluz. De momento se van a dedicar a profundizar cara a ellos mismos y cara a crear una estructura fuerte tanto jurídica como económucamente.

Despues de esta presentación pasamos a ver el trabajo que teníamos y Euzkadi hizo una propuesta sobre el funcionamiento durante la asamblea.

PROPUESTA SOBRE FUNCIONAMIENTO DE EUZKADI:

1.- Presentación de cada propuesta sin entrar en discusiones.

2.- Cada grupo expone su opinión sobre cada propuesta fesentada sin discusión.

3.- Sacar y esclarecer los objetivos sobre la línea de acción con el fin de que luego en la discusión tuviéramos todos como referencia estos objetivos.

4.- Intentar llegar a una propuesta global que reuna las diversas ideas de planteamiento.

Esta propuesta fué aceptada y pasamos a exponer las diferentes propuestas.resumidas.

RESUMEN PROPUESTAS LINEAS DE ACCION:

VALLECAS-MORATALAZ:

-Esta propuestase centra en los S.C. Potenciar los ya existentes, crear nuevos servicios.

-Como objetivo último: el reconocimiento de nuestros servicios en el estatuto que elabore la administración.

-Contactos con entidades de cara a conseguir el respaldo de las mismas. para los S.C. que ahora se realizan. con el ibjeto de reforzar nuestra postura en el momento de reivindicar los S.C.

-Hay también una propuesta de acción (campaña): Tráfico de armas de armas en España hacia Chile, Argentina ...

MADRID CENICIENTOS:

—Considera como fundamental la información de nuestros puntos básicos de cara a la elaboración del estatuto.

—Esta imformación se réaliza a través de contactos y a cuatro niveles: Patidos políticos, Centrales Sindicales, Ministerios y entidades y Militares. De cara a estos contactos apoyan la propuesta catalana en lo que se refiere a la realización de un estudiosobre la coyuntura y legislación actual, reforma del código de Justicia Militar...

—En cuanto a la acción; su objetivo es presionar de cara al estatutoy difundir la objeción. No existe propuesta concreta de acción.

ASAMBLEA DE OBJETORES DE CATALUNYA:

Tres frentes de lucha:

A) Lucha por el estatuto:

a) Estatulo lo antes posible: Primera etapa:

—Entrenamiento a la acción.

—Fijar la fecha del ultimátum, previo análisis y conocimiento del momento político actual.

Segunda etapa: Acciones de presión: Negarse a firmar la incorporación aplazada, ocupaciones, huelgas de hambre, ayunos, encierros y devolución de cartillas.

b) Estatuto lo mejor posible:

—Contactos con estidades, grupos y partidos políticos con el objeto de infuir en el proyecto de Ley.

Se propone un guión de estudio de cara a conocer la problemática jurídico política que va a sufrir el proyecto de Ley:

—Legislación comparada europea sobre O.C.

—Constitución y Objeción,

—Dependencia y estructuracion del S.C.

—Trayectoria del priyecto sobre la salida del Consejo de Ministros hasta su aprobación por las Cortes

—Proyecto de reforma del Código de Justicia Militar.

—Posiciones de los Partidos sobre la Objeción: Servicio Militar, FF.AA...

—Marcha: Esta acción se sitúa durante el debate del proyecto de Ley en las Cortes y como medida de presión e incidencia.

B) Uatodefinición del movimiento:

—Debates internos sobre: antimilitarismo, defensa Popular, O.C. política y no violencia.

—Circulación de información sobre los mismos y en general. Para esto se propone un boletín estatal.

C) Difusión de la Objeción:

—Con el objeto de crear un estado de opinión faborable a la objeción y una conciencia crítica del militarismo, dando una visión amplia (futurista) de la objeción y dando a conacer nuestros puntos básicos

—Las acciones simultáneas ya sean a nivel estatal o nacional fortalecen la coordinación.

EUZKADI:

Análisis del M.O.C.:

—La gente que inició el movimiento, la mayoría está quemada.

—Los S.C. actuaomente son testimoniales y no suponen una estructura paralela a reivindicar.

—La carencia de una ideología glovalizante y coerente diluye los horizontes del movimiento y da a sus luchas un carácter poco radical.

—Esperamos a que el gobierno tome resoluciones para luego aceptarlas o rechazarlas.

—Hemos trabajado sólo a un nivel: La difusión de la Objeción.

—La consecución de un estatuto inmediato y inmejorable se está dejando en manos del gobierno, La radicalidad con que empezó la objeción se está olvidandd, la objeción puede ser absorvida por el poder.

Así pues, partiendo de que el M.O.C. ha trabajado a base de intuición y esta siempre a la defensiva y que en estos momentos no se tienen posibilidades de actuar hasta que los militares actuen, se propone una línea de acción ofensiva cuyos objetivos son:

Estatuto ya (13 de Enero).
Estatuto con puntos básicos.
Libertad detenidos y cierre de prcesos.
Dinamización de los grupos.
Conseguir una O.C. masiva basándonos en lo que el ejército es.

La propuesta consiste en lanzar al gobierno un ultimátum dándole un plazo de dos meses (en el momento de elaborar la propuesta el 13 de Enero) para la salidad del Estatuto (con pumtos básicos); a partir de este plazo y en caso de que el estatuto no haya salido, se comienza una fuerte campaña. Dicha campaña comenzaría con la marcha; esta tendría como objetivos los de la línea de acción.

Para la marcha se propone la creación de ina coordinadora en Madrid.

Trabajo interno: Para llevar a cabo dicha línea deacción:

—Estudio de las funciones del ejército, de cara a fundamentar y explicar la objeción obtener mayor apoyo popular y plantear el papel del ejército.

Temas a tratar:

—Cuerpo represivo al servicio del sistema.

—Incidencia en la vida política y civil.

—Jerarquización autoritarismo y obediencia.

—

—Machismo en el ejército.
—Carrera de armamentos.
—"Mili obligatoria".—Especialización y sofisticación de la defensa.

Dinamización del M.O.C.:

—Se propone la creación de un Boletín interno en el que se incluirán artículos teóricos cortos, propuestas de acción, información de actividades.
—Con éste boletín se conseguiría un intercambio de ideas y propuestas; nos daria mayor cohesión al tener mayor contacto y conocimiento de los grupos; agilizaria las asambleas y sería un excelente refuerzo a la coordinación.
—Campaña de pre-calentamiento. (Acciones de difusión).
—Posibilidad de realizar una acción en Madrid.
—Llamar a lucha a los objetores con incorporación aplazada.

VALENCIA;

No descartan la acción directa en cuanto que sirve para la difusión de la objeción y en cuanto instrumento de lucha en determinadas ocasiones.

—Linea de acción de tipo informativo y de difusión.
—Un objetivo importanye de la linea de acción sería conseguir el apoyo popular así como crear una estructura y unos planteamientos sólidos para en movimiento.
—El diálogo tiene como objetivo la información sin rebajar planteamientos ante nuestros interlocutores.
—Creación de una estructura alternativa; nuestras acciones se encaminarian a defenderla y no a protestar en abstracto.
—Trabajo a nivel de nacionalidades

REPRESENTATIVIDAD Y VALIDEZ DE LAS CRITICAS

Al pasar al segundo punto del esquema de funcionamiento que teniamos, nos dimos cuenta de que ningún grupo hbia discutido la totalidad de las propuestas y la mayoria ni había discutido ninguna, así que, toda la exposición y discusión se basa en opiniones personales salvo algunos grupos que lo traian mejor preparado. Pero, sobre todo, lo que se trataba de ver era qué línea se intuia a nivel de MOC.

CRITICAS: ———————————————————————

MADRID-CENICIENTOS:

No están de acuerdo con el ultimátum que presenta Euzkadi; tienden más a buscar las lineas del diálogo y del parlamentarismo. Coinciden con la propuesta de Valencia,

CACERES:

Están de acuerdo con la linea de acción ofensiva. Tienen problemas con las fechas en función con las posibilidades que se ofrezcan para el diálogo con los parlamentarios, quisieran ver más claro la efectividad real de ésta línea de acción. Sobre el S.C. quieren que consigamos que sea autogestionado y que se realice en la comunidad donde se vive. Proponen añadir éste punto a la lista de puntos básicos.

EUZKADI:

Plantean que las líneas de acción eran todas de orden defensivo y que nos mantenian en la misma situación de dependencia cara al gobierno que la línea que teniamos hasta ahora, no veia de ninguna de las dos propuestas de Madrid; aunque la que se basaba en el libro de Cáritas no la veia como línea de A, sino como una acción. De Valencia no dijo nada por no haber sabido nada y no se pudo discutir a nivel de Euzkadi. Se oponen a que se mantengan relaciones con los parlamentarios a nivel de M.O.C., ésta actitud rebaja los planteamientos. Hemos escondido los verdaderos motivos de la O.C. Queremos dejar de ser niños buenos.

VALLECAS:

Están de acuerdo con la líneas de acciónde Euzkadi menos en lo del ultimátum. Quieren el mejor estatuto y no les importa cuando salga. Apoyarán lo que salga anivel estatal. En cuanto a los parlamentarios opinan que mientras sólo sea informar, vale. Apoyan la acción direscta.

ASAMBLEA DE OBJETORES DE CATALUNYA:

De la propuesta de Euzkadi opinan que el anti-militarismo puede dar una línea ideológica pero na más fuerza de la que actualmente tenemos, no ayuda a la salida del estatuto además se plantea para ahora y para después del estatuto, va más allá... En general opinaban que todas las propuestas eran parciales y que cada una tocaba un aspecto. Sostenían también que falta un análisis social y político. Proponen hablar y trabajar sobre la creación de una estructura paralela de S.C., proponen un ultimatum dirigido al Gobierno y Cortes; su salida dependerá de la sitaación politica, Es utópico perseguir la aceptación por parte del Estado de las estructuras paralelas de S.C.

MALAGA, N-V:

No habia trabajado en las propuestas pero estaban de acuerdo con Euzkadi y apoyan la desconfianza hacia la via parlamentaria, apoyan la acción directa.

CORDOBA:

Están por un S.C. autogestionado. No quieren negociar ningúnestatuto. Quieren el nuestro. Necesitan profundizar a nivel de grupo cara a crear una estructura fuerte.

BILBO: (Una parte del grupo de Bilbo que no está de acuerdo con la propuesta de Euzkadi):

Estám de acuerdo con la propuesta pero no aceptan el ultimatum ni el análisis y la crítica en sí todo el contenido. Les parece que el ultimatum es tendencioso porque le ven un contenido anti-militarista y opinan que con esto se pretende difinir al MOC ideológicamente y antes del estatuto a lo que se oponen, no lo ven ni siquiera a nivel ideológic0. Así mismo creen que ésta línea de acción va más allá de la consecución del estatuto y que en principio parte de un rechazo a la Ley o estatuto que salga y no interesa trabajar en el contenido del mismo.

****** Tras unon breves comentarios pasamos a sacar los puntos objetivos de ésta línea, en realidad son casi casi los de siempre. Hay algunos nuevos o más bien que antes estaban implicitos y ahora están explicitos.

OBJETIVOS: ———————————————————————————

1.- ESTATULO ANTES POSIBLE.
2.- ESTATUTO CON LOS PUNTOS BASICOS.

Estos dos puntos pueden parecer lo mismo, pero lo hemos querido poner así para resaltar que tenemos que luchar por conseguir las dos cosas, dando igual o parecida importancia al tiempo y al contenido.

3.- LIBERTAD OBJETORESY CIERRE DELOS PROCESOS.
4.- DINAMIZACION DE LOS GRUPOS. Este punto se considera importante e imprescindible para sacar adelabte la próxima campaña.
5.- DIFUSION.

Además de éstos acuerdos sobre los objetivos clasificamos otros puntos como "Puntos de Conflicto", y como "Puntos a Aclarar".

PUNTOS DE CONFLICTO: ———————————————————————

1.- ULTIMATUM CARTA:

Se descarta la idea de que la carta que se mande al Gobierno y sus secuaces tenga un sentido de amenaza, "si no nos dais el estatuto haremos tal cosa ...".

Se aceptó una carta de presión al Gobierno en la que avisáramos de que íbamos a comenzar o habíamos comenzado una campaña presionando por nuestras reivindicaciones, etc.

Seria un modo de decir que todavia estamos aquí y dispuestos a la lucha. Naturalmente deberá tener detrás una campaña que se defina como fuerte y progresiva. Progresiva en el sentido de un d4sarrollo de las acciones.

Hay que estudiar mucho los términos en que se hará la carta y la fuerza que tendremos para mantenerla. La carta tendría un objetivo interno de fijarnos a nosotros mismos una fecha en la que ya deberemos tener una campaña preparada y en marcha.

Se acordó que en la próxima asamblea se decidiria el texto y la fecha de entrega de la carta, incluso el tope de tiempo que exigiríamos al Gobierno para que elaboreel Estatuto. Esto habra que ir trabajándolo para la próxima asamblea.

2.- ESTRATEGIA LOCAL:

Se criticó la crisis y el amuermamiento de los grupos por un lado se achacaba a la falta de coherencia y radicalidad de la línea de acción seguida hasta ahora, en la que la gente se quema rápidamente.

Por otro lado se hablaba de la estructura delos grupos como un factor de desequilibrio y de una falta de infraestructura organizativa a todos los niveles. Se valoró este hecho en cuanto que no se habia hablado en ninguna asamblea.

Se valoró negativamente la idea de hacer una línea de acción estatal partiendo de las estrategias globales de los grupos. Se vió que habia una serie de indecisiones y características de la linea de Acción que se debian de analizar y tratar a nivel estatal.

Se criticó la postura de algunos grupos que se declaraban solo dispuestos a "apoyar" acciones, sin especificar de qué forma y sin hablar ellos de iniciar ninguna acción.

Sus principales trabajos allevar a nivel local se centran en la dinamización y cohesión de los grupos. En toda la campaña de difusión, introduciendo cada grupo el gardo de anti-militarismo que crea conveniente y los contactos e información a entidaddes y organizaciones politicas que se quiera.

3.- DIFUSION:

La custión de difusión de los niveles de anti-militarismo que se mezclan con ella queda a la visión de cada grupo, eato de momento.

Habrá que clarificar qué niveles de anti-militarismo e irlos introduciendo. Se puede comenzar con toda la cuestión del análisis del Servicio Militar. Queda como un tema de debate interno de los grupos.

Se lanzó la idea de convocar mesas redondas con organizaciones politicas como medio de difusión.

La propuesta de la AOC se extiende en una serie de trabajos de difusión: Acciones específicas de información y de difusión (hay que diferenciar entre acciones de presión y de información), charlas, mesas redondas, debates públicos, teatro de calle, radios películas, diarios murales, secciones fijas en revistas.

4.-VIA PARLAMENTARIA:

La cuestión de la utilización fe la via parlamentaria se inició con una dura critica general a la exposición del portavoz del grupo de Madrid, que hablaba de centrarnos en hablar exclusivamente con los parlamentarios.

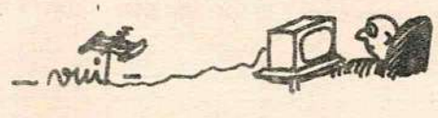

Se rechazó esta prpuesta concreta que ni siquiera era apoyada por muchos miembros del grupo de Madrid. Si se vió como válidad la forma de llevar los contactos con parlamentarios que tienen los grupos catalanes. Los contactos con parlamentariosse basarán exclusivamente en informarles de nuestras reivindicaciones. No negociaremos nada ni estamos dispuestos a aceptar ninguna condición que nos impongan para aceptar defender nuestras exigencias. Se trata sólo de que tengan una y suficiente información sobre lo que queremos. Estas informaciones se basarán principalmente en los puntos básicos, dejando los puntos mínimos a nivel·interno. Se planteó el formar una comisión encargada de esta información a los partidos y parlamentarios, que sea ampliamente representativa. En éste sentido Catalunya ofrece toda una línea de contactos con entidades a todos los niveles, no sólo en Madrid, incluso con partidos a nivel local. Se trata de conseguir qie todo el mundo tenga una buena información sobre la objeción. L omás impertante en estos momentos puede ser una información orintación sobre la organización de los S.C.

5.- LA MARCHA:

había dos líneas diferentes sobre la marcha: por un lado los que la veian en momento de salidad del proyecto de ley en consejo de ministros; por otro lado los que pensaban hacerla cuando estuviera preparada, como elemento dinamizador. Se habló de la importancia de valorar del momento político.

Se tomó la decisión de comenzar a preparar la marcha. En la próxima asamblea hay que marcar una fecha límite para el comienzo de la marcha. En caso de que no salga antes el estatuto.

Sehabló de Mayo como fecha tope, pero no se quedó en nada definitivo. Todo el esquema de preparación de la marcha hay que tenerlo elaborado para la próxima asamblea. Allí quedaremos en una fecha tope y si para entonces no sale el estatuto, comenzaremos la marcha. Para fijar la fecha es conveniente analizar el momento político, pero no vamos a estar siempre esperando el momento que les parezca. En la práctica se verá si hay algún acontecimiento importante como para suspender la acción.

Para la próxima asamblea, además de la fecha de comienzo de la marcha, habrá que quedar en otra fecha límite para tener nosotros mismos la marcha a punto, de forma de que si el estatuto sale antes de lo previsto estemos preparados para comenzar la acción inmediatamente: el esquema de preparación, refundido del de Catalunya y del de Euzkadi, es el siguiente:

A.- UN DEBATE PREVIO
- 1.- Efectividad.
- 2.- Objetivos: (como posibles)
  - 2.1.- Atraer la atención de la opinión pública.
  - 2.2.- Hacer presión durante el debate constitucional.
  - 2.3.- Crear núcleos de O.C.
- 3.- Fechas.
- 4.- Acciones alternativas:
  - 4.1.- Grandes mítines, festivañes
  - 4.2.- Concentración directa en la Cortes.
  - 4.3.- Marcha en "bici".
- 5.- Cantidad mínima de gente.
- 6.- Aclarar muy bien:los siguientes conceptos: Objetivos, Gente y Dinero.

B.- IDEA GENERAL DE LA MARCHA:
- 1.- Objetivos y fin.
- 2.- Contenidos teóricos.
- 3.- Espíritu de la marcha.
- 4.- Actitud para con la poli.

C.- FINANCIACION:
- 1.- Cada grupo su gente?
- 2.- A nivel de M.O.C.?
- 3.- ¿Apoyo exterior? . (Objetores europeos)
- 4.- ¿Apoyo de otros grupos?
- 5.- Alimentación, transporte, material de difusión ...
- 6.- Autofinanciación en parte (venta de material).

D.- ORGANIZACION:
- 1.- Número de columnas y tipo de organización.
- 2.- Coordinación por columnas o centralizada.
- 3.- Fijación de itinerarios.Etapas. Horas diarias.
- 4.- Grupos de apoyo.
  - 4.1.- Información.
  - 4.2.- Prensa.
  - 4.3.- Coches; reconocimineto previo del itinerario; comida; alojamiento; locales para actos, propaganda...
- 5.- Estancia y acciones al llegar a Madrid.
- 6.- Final de marcha.

E.- ORGANIZACION INTERNA:
- 1.- Gente permanente.

2.- Gente volante.
3.- Toma de decisiones.
4.- Actividades complementarias. (en las columnas).

F.-APOYO Y ACCIONES PARALELAS DE LOS GRUPOS EN SUS CIUDADES:

G.- HACER UN LLAMAMIENTO AL EXTRANGERO:

1.- Gente que se apunte a la marcha.
2.- Peticiones a nivel de gobierno.
3.- Apoyo económico (cestas de apoyo).

****

6.- COORDINACION ESTATAL:

La verdad es que de momento no hay mucho que coordinar hasta la siguiente asamblea. Las acciones serán más que nada a nivel local y los estudios internos también.

Se mantiene la misma coordinación que hasta ahora con las tres zonas y sus respectivos centros coordinadores. Cuando comencemos las acciones anivel estatal habrá que coordinarlas, hacerlas simultáneas con criterios parecidos. También influirá en la coordinacipn el boletín que se va a sacar y del que hablaremos más tarde.

7.- PLANTEAMIENTO DE LA ACCION:

La principal forma de acción será la acción directa. Se puede plantear de dos formas:

1.- Acciones de información: Encartelamientos, carteles, charlas, mesas redomdas, teatros de calle, panfletos, . Más o menos como hasta ahora.
2.- Acciones de presión: Aquí habrá que plantear más acciones y dirigidas directamente al gobierno y a los militares. Hay que ir descubriendo acciones más fuertes y que no estén muy vistas.

Cuando decimos que el planteamiento de la acción será progresivo queremos decir que al principio serán acciones suaves de "precalentamiento", destinadas a ir animando a los grupos y asus simpatizantes.

Gradualmente se irá intensificando la campaña con un aumento del número y dureza delas acciones. La marcha será la culminación de toda esta serie de acciones, pero no será la única accion. Habfrá que seguir trabajando en acciones de presión paralelas y otras cosas de apoyo a la marcha, cada grupo en su ciudad. La mejor dinamización de los grupos es el comenzar a trabajar a partir de éste mismo momento.

Estos fueros los acuerdos en que se llegó en cuanto a los puntos conflictivos. Además había otros tres puntos en que no habia un conflicto claro, sino que necesitabam ser concretados:

PUNTOS A CONCRETAR: ————————————————————

1.- BOLETIN:

Tanto Euzkadi como Catalunya traian la propuesta de sacar un boletín del movimiento. Estó está ya decidido y a partir de Febrero ya tendremos un magnífico boletín del M.O.C. Este boletín será exclusivamente de difusión interna de los grupos.

Tiene el objetivo de poder disyrbuir a todos los grupos los trabajos teóricos o estudios que se hagan y la información de las actividades de los grupos. Esto llevará auna mejor coordinación, a un mayor contacto entre la gente, agilizará las asambleas, y nos dará una mayor coherencia de ideas y acciones.

En el boletín se recogerán:

1.- Los estudios técnicos que cada grupo se anime a hacer. (Legislación comparada, Objeción en la constitución, todolo que se nos ocurra)
2.- Artículos teóricos sobre O.C., antimilitarismo...
3.- Artículos sobre el replanteamiento del M.O.C.: Antimilitarismo, defensa Pop., Objeción política, No-Violencia.
4.- Información de las actividades de los grupos.
5.- Propuestas de acción.

De momento los grupos de Bilbo y Usoz se encargan de recoger los artículos, editar el boletín y distribuirlo. La fecha tope para recibir artículos para el primer número es el 4 de Febrero de 1.979.

Se anandarán un par de boletines a cada grupo. Después la financiación irá por suscripciones. Cada grupo se suscribirá para dos o tres ejemplares, o los que sean. Para mediados de febrero recibireis el primer número. Esperamos vuestros artículos. Y mandadnos todos los "rollos" quese os ocurran y contadnos todas vuestras batallitas... N.R. "Y vuestra vida en cromos".

2.- ESTUDIOS INTERNOS:

Hemos definido varios capítulos en los que se encuadran los estudios que hay que ir haciendo:

1.- Estudios técnicos: Legislación sobre O.C., informes, etc. Todo lo que sea cuestión de datos, es conveniente que se informe sobre los trabajos que se llevan en ese sentido, para que solo los haga un grupo, ya que esun a tonteria que dos grupos trabagen para recoger dos datos iguales. Basta que con unos lo

hagan y se distribuyan alos demás grupos.

2.- Trabajos sobre el S.C. que queremos: Toda la cuestión de organizació del S.C. que queremos. En la próxima asamblea veremos si interesa llegar a un modelo de estructura y funcionamiento del S.C. Para presentarlo antes de que salga el estatuto.

3.- Trabajos sobre la definición del Movimiento: Antimilitarismo, defensa Pop. N-V., Objeción política, No-Violencia. También está todo el guión sobre el replanteamientos elaborados en la asamblea del 30 y 31 de Abril y 1 de Mayo de 1.978 y que se volvió a enviar hace cosa de mes y medio.

4.- Trabajos sobre antimiliarismo: el primero seria sobre la mili y habria que ir abanzando hacia niveles superiores de antimiltarismo e ir sacandolos a la calle. Hay un guión de Euzkadi sobre esto :

—Absudo entre la mili obligatoria y la especialización y sofisticación de la defensa
—Cuerpo represivo al servicio del Sistema, al servicio de una clase, basado en la fuesza bruta.
—Incidencia omnipotente en la vida politica y civil.
—Jerarquización, autoritarismo, la obediencia ciega sobre la autoresponsabilidad. Anulador de pensamientos propios.
—Machismo dentro del ejército e influyente fuera de él.
—Carrera de armamentos, guerras de desgaste. nuclearización, sostenimiento del sistema económico con gastos inútiles.

3.- ENTRENAMIENTO:

La propuesta catalana la retiraros ellos mismos, porque no podian con todo el trabajo de preparar el encuentro de entrenamiento,. El entrenamiento queda a nivel local de cada grupo dentro de todo el trabajo de dinamización, se pueden hacer entrenamiento generales a la acción, o preparar acciones concretas que se vayan a hacer. Es conveniente estudiar todas las posibilidades de la acción N.V.

DINERO DE JOAN BAEZ:

Como se habia acordado en anterior asamblea, se tenian que reunir el sábado por la mañana representantes de tres grupos de O.C. (Madrid, Barcelona, Bilbo) y de tres grupos de N.V. (Catalunya, Madrid, Málaga). Hubo una confusión sobre cual era el local, pero se solventó.

Estos grupos acordaron dividir el dinero por zonas:

—Cataunya: 60.000 ptas.
—Madrid; y su zona: 31.000Ptas.
—Bilbo y su zona: 40.000Ptas.
—Málaga y zona andaluza y Cabarias: 31.000 Ptas.

Cada zona, por supuesto, hace con el dinero lo que le place. Después de ésto y visto que algunos grupos veian la necesidad de sacar material conjunto y más productivo, los grupos de Málaga y Bilbo decidieros sacar material conjunto con la aptobación de sus zonas respectivas. Asi podria quedar en la siguiente forma:

a) Bilbo (Euzkadi, Asturias y Galicia) sacarian una pegatina y volverian a editar el panfleto "Sobre el anarquismo".
b) Málaga (Andalúcia y Canarias) por su parte corregirian y ampliarian el panfleto "La N.V. en la Política"
c) Madrid veia más viable el dinero por la cantidad de deudas en su haber.
d) Catalunya y la peculiaridad de su idioma actuarian por su parte.

MATERIAL:

En la Asamblea se presentaron, a nivel general, los siguientes materiales:

—Vallecas: Siguen con los sobres
—Málaga: Calendarios a 15 Ptas., y han vuelto a editar los Crismas al precio del año pasado, es decir 5Ptas.
—Salamanca: Han editado un nuevo poster a 16 Ptas.
—Madrid: Un panfleto nuevo de los juguetes bélicos a 9 ptas.
—Bilbo: Chapas antinucleares a 25 Ptas... pegatas de idem a 40 Ptas. el pliego, unos calendarios de bolsillo a 6 Ptas., los ya clásicos medallones...
—Barcelona: Siguen con las agendas dela I.R.G. a 175. Ptas. y las postales de AHIMSA a 75 Ptas.

NUEVAS DIRECCIONES:

Algunas de éstas son noveadd y otras correccion con respecto a la lista que osmandamos los del grupo de Bilbo:
CACERES: Nueva dirección de paquetes y Giros: LUIS FIDEL ARJONA ROVIRA, C/ POSTIGO NUM. 3 TEL. 214080. El teléfono de Felipe Mutiel, el de Cartas de ésta ciudad es: 214560
CORDOBA: Cambio completo de dirección: JUAN GOMEZ LARA, C/ ASTURIAS NUM. 6, 1*, 4*,
SANTIAGO DE COMPOSTELA: Nueva dirrección que no figuraba en la lista: COMUNIDAD DE HOMO SANTO, C/ RUA DE HOMO SANTO 10, 3* IZDA.
DONOSTI: Cambiar el teléfono de JOSERRA el tel es 451768.
MADRID: Poner el teléfono de ALEJANDRO: 279 21 34
CIUDAD REAL: Quitar la dirección completa por no existir.

Con respecto al censo de O.C. que se pensó hacer, os recordamos que teneis que enviar toda la informaeción al respecto al grupo de Bilbo y hacerlo urgentemente. Hasta ahora solo tenemos la imformaciób de los grupos de Vallecas y Cáceres.

PROXIMA ASAMBLEA:

La fecha de la próxima asamblea es del 24 y 25 de Febrero de 1.979.

Con respecto al lugar de la próxima reunión, algunos grupos vieron la necesidad de hacer la reunión en otro sitio que no fuera Madrid, dado que para lo que se habia instaurado (como punto intermedio geograficamente de todos los grupos) no parecia que surtia mucho efecto a la hora de que acudieran los grupos ala asamblea. Entinces se expuso la idea de cambiar rotativamente el lugar de las asmbleas, para que asi de paso los grupos tuvieran además del aliciente en susitio y sus consecuencias internas con respecto al grupo , de gastarse menos pasta cuando les toque claro, aunque cuando no les toque pueda salirles algo más caro. Por falta de métodos que no sea, ánimo y que SE OS VEA EL PELO. (si, si, de cabello)...

Con respecto al sitio en concreto para la próxima reunión y después de un largo debate en el seno de la asamblea entre Salamanca y Barcelona, se decidió por Catalunya. Más adelante ellos nos informarán del lugar exacto de la próxima reunión.

ORDEN DEL DIA DE LA PROXIMA ASAMBLEA:

Para añadir más puntos a esta Orden del Dia, lo que debeis hacer es enviarlo para su publicación en el Boletín Oficial de la Objeción (B.O.O.). ¿VALE? .

1.- TEXTO DEL ULTIMATUM.
   1.1.- Fechas.
2.- SOBRE LA MARCHA
   2.1.- Fechas.
   2.2.- Guión de preparación.
3.- ACCIONES DE PRESION.
   3.1.- Ideas de todo tipo de acción previa a la marcha.
4.- SERVICIOS CIVILES.
   4.1.- Propuesta de Cáceres de incluir el punto de los S.C. dentro de los puntos bàsicos. Los grupos teneis que tener una respuesta clara a ésto
   4.2.- ¿Quiere el M.O.C. una estructuración nueva sobre el S.C. para presentar a los parlamentarios?
      —NO, argumentación.
      —SI, propuesta.
   4.3.- Estudio sobre la efectividad y posibllidades de la creación de una estructura paralela del S.C.
   4.4.- Estrategia del S.C. y su entronque dentro del M.O.C.
5.- TRABAJO INTERNO:
   5.1.- Ver que esquema lleva cada grupo con respecto a los estudios y tratar de unificarlos si interesa
6.- MATERIAL Y ECONOMIA
7.- COORDINACION Y BOLETIN

POST DATA: Con respecto a lo del Boletín (B.O.O.) os recordamos que teneis que enviar las noticias antes del 3 y 4 de Febrero de 1.979 a Bilbo.

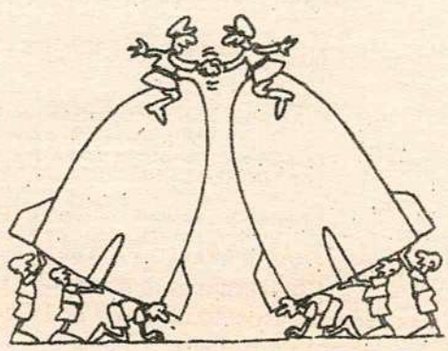

I.

D'aqui unes setmanes començarà el debat a les Corts sobre la llei d'objecció de consciència i, segons totes les impressions, aquelles paraules de"hagámoslo duro, señores" estaran a la boca i en el pensament de gairebé la totalitat de diputats i senadors.

No serà això tant sols la dreta la que en to sever invoqui "el ineludible servicio a la patria" aquesta "pàtria" que a molts objectors tant ens costa d' entendre, sino que també escoltarem aquesta frase en boca de "l'esquerra" (PSOE-PCE), tant sensible en aquests darrers temps als desigs dels militars, als que mima, potser amb l' esperança -certament inútil- que aquests la deixin governar, Déu sap quin dia i amb quines condicions.

Amb aquestes posicions és fàcil d' endevinar la llei d' objecció que sortirà; és a dir, gairebé l' antitesi dels nostres ,per ara, punts fonamentals. Ni igual durada que el servei militar ni objecció per tots els motius ni servei civil als interessos de les class es populars, ni que no s' augmenti l'atur ni...., res d'això no acollirà la nova llei.

No obstant la seva insuficiència, el dia següent de ser aprovada, els diaris anunciaran en primera plana que el dret a l' objecció ja ha estat reconegut, i que per tant, s'ha acabat el llarg martiri dels objectors; i segurament que ho faràn afegint-hi una petita història del problema, com quan s' explica la biografia del personatge mort.I és que, efectivament, es tractarà de l' enterrament oficial d' una reivindicació (com la de l' amnistia total o la de legalització de tots els partits polítics) però que quedi ben clar, que unicament això.

perquè pocs mesos després , i paralelament a l' anunci de la seva acceptació per un gran nombre de joves d'un costat pels que ,tot i no haver treballat mai pel seu reconeixement, sempre els ha repel.lit anar a la mili, i d' una altra, per companys lluitadors que no poden permetre's el luxe de perdre més temps en aquest maleït "rotllo" i que pensen esmenar el servei civil estatal, diguemli servei cívic,des de dintre--unes poques línies, com més dissimiulades millor, ens informaran que un /s jove/s ha estat empresonat per negarse a fer el servei militar.... i el servei cívic.

Aquest esdeveniment ,que de bon segur succeirà, significarà el principi d'una nova lluita, en condicions encara més dures que les que patiren els primers objectors, la lluita, utopica, per l'insubmissió.

Es clar que els parlamentaris de l' esquerra no voldran saber-ne res. Es clar també que la gent no ho entendrà ("ni servei militar ni servei cívic? . Doncs, què volen aquests!)i que ,[illegible] conseqüentment, el moviment de suport serà més reduît, amb menys força. L' experiència a d' altres estats ens ho insinua. Els fets i les impressions en el nostre (l' actitud dels parlamentaris, les converses amb la gent) ens ho confirma. La presó serà la llar dels insubmussos.

II.

El nostre estat l'objecció va suposar fins fa ben poc una actitud d' oposició, indirecta si es vol, al règim franquista. D'aquesta manera la lluita per l' objecció fou una lluita més per un dret democràtic més. Hom acostumava a dir en una xerrada o en una discussió amb algú que no ho veia prou clar, que l'objecció era un dret humà reconegut per la inmensa majoria dels països occidentals i, fins i tot, per organismes internacionals com ara el consell d' Europa; i, amb aquestes paraules, qui ens escoltava i nosaltres mateixos sentíem una idèntica impressió: "Spain is different. Ara; quan en Quico la peti tot canviarà". I d ' aquesta manera vàrem inconscientment associar el canvi de règim amb el canvi de la nostra sort. Es ara quean a poc a poc descobrim que, de fet, estem tan enxampats com abans perquè si bé d' una banda ens serà admesa una objecció: la de no col.laborar directament amb l' aparell militar, d' una altra ens faran empassar els escrúpols en una altra de semblant: ser uns servents de l' estat. Haurem guanyat no lluir l' uniforme caqui i poca cosa més.

Si la dictadura donà de l'objector la imatge d' un ésser enfollit i antisocial el post franquisme ens tindrà , aparentment, molt millor considerats. D' ara endavant els objectors seràn respectats, però alerta, tan sols els autèntics, no aquells que s' en facin passar guiats pel tèrbol propòsit d' escapolirse del servei a la Pàtria.

El vertader objector, l' objector modèl.lic no haurà de tenir res en contra de L' exèrcit ni dels governs concrets sota els quals gaudeix del inmens favor de fer el servei cívic. Per descomptat també que mai no haurà de pensar en que, potser , en una determinada circumstància, li sigui lícit agafar el fusell per a lluitar. Idees com aquesta no serien pròpies d' un objector sino d' algun "subversiu",i l'objecció no pot ser pas subversiva ....(és el preu que ha de pagar si vol ser legalitzada).

Altrament dit, es tolerarà mentre l' objector mentre sigui inofensiu. S' accedirà a convertirlo en profeta d' un món futur a canvi de deixar que aquest món futur es prengui tot el temps que vulgui en arribar. S' el farà símbol a condició de no ser realitat. Serà considerat un visionari, un ésser trascendent a canvi que trascendeixi per sobre de governs i d' institucions. Aillar l' objector de la vida real, evitar que les seves idees es difonguin i s'encomanin, aquests són els autèntics objectius del govern, com és facil de copsar si veiem els serveis cívics que s' autoritzaran (repoblació forestal, auxili a catàstrofes).

SEnse saber gairebé com, els objectors ens trobem atrapats en la disjuntiva servei civil estatal/insubmissió. Acceptar el servei cívic tal vegada equivalgui a ser objector a mitges, declararse insubmis és estimbarse contra el mur de la repressió estatal i, del que és pitjor, de la incomprensió popular. Aquest és el terrible dilema en el qual tots ens debatim. (Al fons de l' escenari , el poder es frega les mans mentre una diabòlica rialleta li aflora als llavis).

III.-

Quant l'avantprojecte de Presidència del Govern descriu les causes de l'objecció de consciència, reconeix tan sols les de tipus religiós i moral.-Això que de fet és un pas cap endevant si tenim en compte que fins ara només s'autoritzava la primera, no deixa de ser profundament restrictiu perquè s'oblida de moltes altres motivacions: les polítiques , les llibertàries..... o la simple motivació de preferir realitzar una tasca positiva a la societat abans de pudrir-se en la caserna un any i mig.- Tots aquests motius no existeixen per a ells, i si existeixen s'han de tallar de soca-rel i amagar-los a l'opinió pública.- I és que questes omissions no són pas fortuites, sinó simptomàtiques car son fidel reflex dels punts febles del sistema.- Es tracta d'aquells arguments- que més poden ferir-lo i que més dificilment sabrà integrar.- Les societats capitalistes desenvolupades són - grandiosos traga-boles que marquen la seva empremta a tot allò que viu i mora sota elles.- L'oposició a l'stablishment no deixa de constituir part orgànica d'aquest mateix sistema, i de reproduir idèntics esquemes de dominació i d'alienació.

En canvi, l'objecció política en la mesura que fa seu un plantejament d'impugnació global a l'estructura de poder (" aquest estat va contra els meus interessos, per tant, no hi col.laboro"), es transforma, si és assumit d'una forma cada cop més col.lectiva, en un perillper a la imatge i per a la propia supervivència d'aquest estat, i ensems, assoleix defugir de la seva reconversió en un engranatge més de la màquina estatal.

Aquesta objecció de caire polític pot revestir, és clar, diverses fesomies: la llibertària-que és en realitat una postura política-, la nacionalista (per a no col.laborar amb un estat, l'espanyol, que no és el propi, ni amb les seves forces d'ocupació), la marxista, etc., a més de les objeccions polítiques a algun conflicte concret (Vietnam, Algèria), i que llavors presenten un caire netament anti-imperialista.- Però totes elles tenen en comú la qualitat de desmitificar les supostes funcions de l'exèrcit i de globalitzar la seva denúncia a tot l'aparell estatal i de retruc a la classe a qui serveix: la burgesia.

Des de la peculiar posició política en la qual em moc-dins la rara espècie dels marxistesllibertaris- un discurs que impugni el servei militar ha de contemplar, com a mínim, tresaspectes: la guerra, l'exèrcit i el servei militar.- Una anàlisi marxista d'aquests tres puntsens portarà a les següents afirmacions:

-allò que explica l'existència de guerres en el món actual- tret de les d'alliberament nacional- és, en última- instància, la rivalitat inter-imperialista, inevitable dintre la societat capitalista: o altrament dit, la pugna entre les classes dominants dels diferents estats capitalistes.- En conseqüència els objectius d'una guerra exterior mai no afavoriran a la classe treballadora, sinó que són i seran els propis de les diverses burgesies nacionals en la seva lluita per l'hegemonia mundial:

-l'exèrcit és un instrument més de la classe burgesa i té com a objectiu específic el de mantenir per la força - les relacions capitalistes de producció, sobretot en moments d'agudització de la lluita entre les classes oprimides (treballadors), i les opressores (fraccions de la burgesia);

-una de les funcions més importants que el servei militar té assignades és la ideològica.

Es tracta de transmetre al recluta un ventall d'actituds i de comportaments que el converteixin en el sumbís treballador de l'endemà.-Aixi, se l'inculca l'autoritarisme, l'obediència als superiors, el conformisme.....L'escola, la familia, el primer treball del jove coma aprenent i el servei militar són els principals esgraons que fan amotllar l'home a les exigències de la societat classita.- Després del servei militar, el matrimoni i el tenir fills acabaran de castrar el pote ncial revolucionari que tothom en principi té.

La conclusió pràctica que de tota aquesta anàlisi es desprèn és que no s'ha de col.laborar amb una institucuó- l'exèrcit- contraria als interessos de la classe a que hom pertany: la classe obrera.

L'objecció política s'insereix, per tant dins la dinàmica de la lluita de classes i és emprada com una eina que- ens permet exhibir davant els ulls del poble el caràcter opressor i anti-obrer del servei militar en particular, i de l'exèrcit i l'estat, en general.

Es ara quan s'entèn perfectament allò de que parlavem abans: el buit de l'avantprojecte envers les motivacions polítiques. I és ara també que comprenem perque les classes dominants pretenen descarregar tota la seva ira sobre la insubmisió i l'objecció política.- No fer-ho suposaria donar llum verda a la creació de "zones alliberades" en un món d'esclaus. i certament les classes dominants no donaran cap mena de facilitats als seus enterradors, tant si aquests tenen per arma un fusell com una flor.

IV.-

Plantejada, doncs, l'objecció de consciència des d'una òptica essencialment política, sembla lògic imaginar que la postura més coherent a adoptar davant un servei cívic que ens tingui per funcionaris de l'estat-encara que no estiguem sota jurisdicció militar ni jurem bandera- és la de declarar-se insubmís.- Però tal com ja insinuavem, si bé és, sens dubte, la postura més vàlida a nivell personal, la seva efectivitat política i la seva incidència - social són pràcticament nul.les.- La insubmissió total, avui en dia, és una actitud suicida perquè la consciència social es troba en un grau massa inferior com perquè la idea pugui ser parida.- Així les coses, tot fa pensar que esdevé imprescindible tendir un pont, donar un pas intermedi, entre el servei cívic i la insubmissió; és a dir, - lluitar pel servei cicil popular o servei civil a seques.- Pas intermedi no pel que fa a la graduació de riscs d'una postura o d'una altra, sinó en el sentit de nivell de dificultat de comprensió i d'ajut per part de la gent.

Contràriament a allò que molts creuen, l'estratègia no-violenta basada en la creació d'institucions paralel.les- els serveis civils autogestionaris- no ha acabat encara de donar-nos tots els seus fruits.- Si abans la contradicció servei militar/ engarjolament ens conduia a reivindicar el servei civil com a superació d'aquella, actualment, amb la perpectiva de legalització del servei civil estatal, la superació de la contradicció servei estatal (cívic o militar)- empresonament, segueix passant per la lluita per un servei civil popular i, en conseqüència, per la creació de serveis civils alternatius que, recollint l'experiència de l'anterior etapa i recrientats en llurs objectius, ens valguin, si més no, com a model per a reivindicar un servei civil popular i revolucionari.

Aquesta opció, la de negar-se a fer el servei cívic tot començant al mateix temps un servei civil popular pel propi compte el qual s'intentarà imposar com a legítim al govern, pot quedar, en un primer esbós, configurada amb els seguents trets:

-Per motius tàctics serà millor que el servei civil es dugui a terme en les ciutats (difussió més ràpida de les notícies, més contactes, ambient més progressista,....).

-Abans d'iniciar "oficialment" el servei civil el grup d'objectors ja haurà d'estar familiaritzat amb el barri.-A ser possible ja viurà allí i estarà portant activitats a la zona. Adhuc, els treballs que posteriorment integrin el- servei civil podran haver començat bastant temps enrera.

-Per a la selecció dels serveis civils, i a més de les reunions amb l´Associació de Veins i amb altres entitats del barri, pot resultar força interessant l´entrega d´una enquesta casa per casa, la qual cosa serviria al mateix temps per a conèixer i dialogar amb la gent.

-De totes maneres, caldria que les activitats del servei civil s´orientessin simultàniament en dos vessants: una cap a tasques més visibles i més materials (treball d´equipaments socials); l´altra, cap a feines educatives i conscienciadores (alfabetització d´adults, cursets de català, d´història del moviment obrer....). - S´ha de subratllar l´extraordinària importància que adquireix aquest aspecte dins la lluita pel reconeixement del servei civil popular ja que és precissament l´augment de la consciència de la classe allò que farà que la nostra conducta en front del servei militar esdevingui cada cop més comprensible i s´ens presti més suport.

- El grup d´objectors col.laborarà, a demès, en les iniciatives i reivindicacions del barri, i concretament, treballarà per la seva propia suplantació per professionals pagats per l´ajuntament o " por las autoridades competentes".

-Es consentirà i, fins i tot, s´afavorirà una hipotètica inspecció del govern.- Aixi quedarà demostrada públicament la bona voluntat del grup d´objectors mentre que el govern haurà de mesurar la resposta i passar a la defensiva.

-L´extensió de la lluita- mitjançant dossiers, xerrades, accions,....- és més fonamental que mai.

Aquesta alternativa-proposta no és cap bicoca.- Possiblement el grup d´objectors que tractés de tirar-la endavant no se salvaria pas de la detenció ni de l´engarjolament.- Per—ò no és menys cert que una lluita d´aquesta espècie gaudiria de més suport i donaria molsta més guerra que la insubmissió total, cosa que evidentment no és cap remei però sí un bon consol.

Jordi Garcia i Jané
Barcelona, 28 de desembre de l.978

Companys dels grups d´objecció i no-violència:

Us comuniquem que ja ha sortit editat el dossier anti-OTAN amb el títol "QUE ES L´OTAN" (o històries per a no dormir), i també l´adhesiu que us trametem. Si esteu interessats en escampar aquest material comuniqueu-nos-ho; els preus són:

preu de venda als grups: l´adhesiu-------3 ptes. I dossier ------75 ptes.
preu de venda a l´exterior: " -----5 " " ----85 "

.....i tot seguit us ho enviarem contra reembossament.

Al mateix temps us encoratgem per a que feu extensiva la campanya anti-OTAN i antimilitarista en general allà on us trobeu.

Us agrairíem que també ens comuniquéssiu si la vostra comarca hi ha alguna instal.lació militar i quins són els problemes que ocasiona.

PAU i SALUT

G.A.N.V.A. (Grups d´Acció Directa NO-Violenta als Barris)

LA CURSA DELS ARMAMENTS I LA INSEGURETAT INTER-NACIONAL

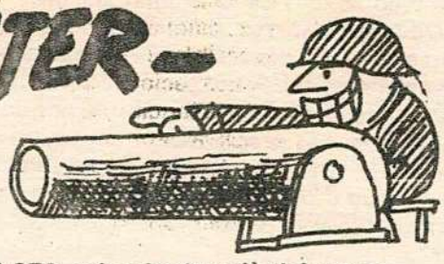

Acaba de publicar-se el vuitè anuari del SIPRI, corresponent a l'any 1.978, sobre la situaciò del rearmament i el desarmament al món. El SIPRI (Institut Internacional d'Investigaciò Sobre la Pau d'Estocolm) és un centre fundat el 1.966 en conmemorar el 150 aniversari de la guerra sueca. Aquest centre, el més gran i complert del món en aquesta especialitat, es dedica exclusivament a la recerca de la Pau i de tota mena de conflictes, prestan especial atenciò als problemes del rearmament i el control d'aquesta cursa. Es finançat pel parlament suec i té un pressupost anual superior als cent milions de pessetes. Els seus anuaris (1) gaudeixen de gran prestigi arreu del món per la seva serietat i rigorisme en les dades que aporta i analitza.

Segons el SIPRI, les despeses militars mundials, en 1.977, van assolir un total de 360.000 milions de dòlars, quantitat que equival a una despesa diària de 1.000 milions de dòlars. Dit d'una manera més comprensible, pot afirmar-se que el món despèn un milò de pessetes cada segon per a finalitats militars. Aquestes despeses son un 40 per cent superiors a les de educaciò i tres vegades superiors a les dedicades a la salut.

D'aquest total, el 70 per cent correspon a despeses afestuades pels països de l'OTAN i del Pacte de Varsovia. El tercer mòn absorbeix un 18 per cent del total. Aquest fet és un dels més greus del rearmament ja que , el 1.957, els països del tercer món només absorbien el 4 per cent de les despeses militars mondials. La seva participaciò és, doncs, cada vegada més elevada. La guerra d'Indo-Xina, el conflicte de l'Orient Mitjà i la creixent militarització de molts països subdesemvolupats han anat fen aucmentar gradualment la participació d'aquests països en la cursa d'armaments. Si en els països rics l'augment de les despeses militars va molt lligat al ritme d'increment del seu Producte Nacional Brut i del pressupostos generals de l'Estat, en els països del tercer món aquesta evolució és diferent puig la cursa d'armamnets és totalment descontrolada i s'incrementa continuament, amb independència de les seves possibilitats económiques. La batalla entre donar prioritat al desemvolupament o a la militarització ha estat guanyada pels militaristes. Una de les causses principals d'aquesta política ha estat el comerç dels armaments. En el tercer món, les inversions en la compra d'armes augmenta dues vegades més de pressa que el seu P.N.B.

Actualment, les tres quartes parts del comerç d'armamnets és dirigit vers el països pobres. El volum de les tranferències d'armes cap a aquests països s'ha multiplicat per quinze en els darrers vint-i-cinc anys, Tnat sols en el periòde 1.970-76 el tercer món ha importat armament per valor de 32.427 milions de dòlars. Espanya figura entre els països exportadors d'armes en el lloc número onze i amb unes vendes per valor de 70 milions de dòlars, el 82 per cent de les quals són vendes efectuades a l'amèrica Llatina.

Una altre caracteristica d'aquest rearmament tercermundista és el constant desenvolupament de la indústria bèl.lica en aquest mateixos països;friut de diversos acords bilaterals per a la producció d'armaments sota llicencia.es així com països com Israel,Iran,Brasil,Sud-àfrica i l'Argentina han aconsegit crear una pròpia indústria bèl.lica i ham arribat a exportar part de la seva producciò. Normalment, aquestes mateixes nacions són les que excerceixen les funcions d' "Estats-Policía" de les grans potències, Estats Units especialment. Nixon fóu el creador d'aquesta política, en encoratjar els països "amics" a assolir la responsabilitat de la seva propia defensa, sempre, es clar, sota la tutela americana.

L'actual anuari del SIPRI dedica una bona part de les seves pàgines a puntualitzar el desemvolupament dels nous tipus d'armaments, puig l'any passat, amb la bomba de neutrons i el missil "creuer" va ésser un any de molya tracendència en aquest sentit

Respecte al desemvolupament de les armes nuclears els perills més grans se centren en el perfeccionament de l'exactitud dels "caps" nuclears (la punta dels missils hon hi ha les matèries explosives), el desemvolupaments de les bases mòbils per a llançaments del missils, la miniaturització d'aquestes armes i les ja esmentades bombes de neutrons i de missils "creuers". Prop de mig milliò de cientifics treballent peequè eñ perfeccionament del terror i de l'absur sigui possible,

VIURE SOBRE UN VOLCA:

Mentrestant, els homes ens hem acostumat a viure davant uns perills de tanta envergadura com el d'una guerra nuclear. Estadisticament el perill augmenta cada día, però també sembla que, cada día, la por disminueix. Ens hem acostumat a viure sobre un volcà i anem perden la capacitat de reflexionar sobre aquest fet.

La grandiositat de le xifres dedicades a L'armamnet no ens la podem explicar únicament per les exigències de la defensa. Les despeses militars actuls són (en preus constants) tres vegades superios a les de 1.949, en plena gerra freda. La cursa dels armaments s'ha disparat de tal manera que resulta, avui día incontrolable i va adquirint una dinàmica pròpia milt difícil de dominar.

Bona part d'aquest descontrol bé provocat pel contínu descobriment de nous armaments, cada cop més perfeccionats i sofisticats, que envelleixen prematurament les armes ja existents. Aquesta Obsolència dels armamens és causada per les grans sumes destinades a les investigacions i al desemvolupament

per a finalitats bèl·liques que absorbeixen aproximadament un 10 per cent de les despeses militars mundials, mentre que abans de la segona guerra mundial aquestes despeses no ultrapassaven l'1 per cent.

La cosa veritablement problemàtica del rearmament és que té uns efectes negatius. En cap cas no pot parlar-se d'una manera general que el constant increment de les despeses defensives hagi proporcionat un increment de la seguretat mundial. Al contrari, l'actual procés de "sobrearmament" ha arribat a punts tals que el risc de desencadenar un conflicte és molt notable. La possible "seguretat" de cada país està provocant la inseguretat del conjunt de les nacions.

L'ENGANYATALL DE LES CONVERSES PER AL DESARMAMENT

La segona part de l'anuari del SIPRI és dedicada a l'anàlisi de les negociacionsper al desarmament. Durant l'any passat no s'han aconseguit resultats espectaculars en aquest sentit. El més destacable és, sens dubte, els esforços que realitzen diverses institucions i organitzacions no governamentals per preparar la sessió especial de les Nacions Unides sobre el desarmament que ha començat el 23 d'aquest mes i durarà fins al 20 de juny. Aquesta conferència pretén amb les tradicionals reunions diplomàtiques on l'únic que es persegueix és el "control" del rearmament. I, és que el desarmament és, certament, una altra cosa. Implica una voluntat política de desmilitaritzar l'economía i les relacions polítiques internes i externes amb el que això suposa de "revolució"en l'ordenament econòmic mundial. Les conferències SALT van, en aquest sentit, per un altre camí. Allí, només es preté establir un acord entre les grans potències, per al control dels processos de rearmament, però deixant el camp lliure per a l'experimentació i perfeccionament dels armaments ja existents. Les negociacions pel desarmament normalmentformen part de la mateixa cursa d'armaments i vénen imposades per la complexitat i el cost de la moderna tecnologia militar. Les SALT, La Conferència per la Reducció de Tropes a Europa, La Conferència per la Seguretat Europea, etc., tenen per objectiu limitar el risc de guerra entre les dues grans potències, suprimint qualsevol esforç insuportable per llurs economies, i molt especialment en una època com l'actual en que el poder hegemònic dels EUA i de L'URSS va reduint-se per l'avanç de les seves perifèries.

El desarmament "de debò" és doncs, una empresa autènticament política perquè només és possible en la mida en que es produeixen veritables canvis en les relacions econòmiques i politiques internacionals. A partir d'aquesta realització els conflictes podran solucionar-se mitjançant tractaments no militars. D'aci ve la responsabilitat dels politics en introduir aquesta idea en llurs esquemes politics, dels militars en assumir el seu paper "transitori", dels intel·lectuals en evidenciar les causes i els riscs de l'actual situació, i dels tècnics i cientifics en facilitar els mecanismes i dades que posibilitaran un canvi profund en els sistemes de defensa mitjançant una reconversió en la producció dels armaments i el desenvolupament de nous tipus de defensa no armada. El que és clar és que el desarmament no s'aconseguirà mai amb simples declaracions politiques i brillants discursos. El que cal són accions i mesures concretes.

UNA OPORTUNITAT PER A LES ORGANITZACIONS NO GOVERNAMENTALS

En la sessió de les Nacions Unides sobre el desarmament que esmentàvem abans, hi participen per primera vegada, una gran quantitat d'organitzacions no governamentals (ONG). Aquestes ONG han estat treballant durant dos anys en una serie de propostes concretes que serviran de base en les discussions a les Nacions Unides. Les més importants són les següents:

- prohibició completa i general de les proves d'armes nuclears i altres armes de destrucció massiva; destrucció gradual d'aquest material.
- prohibició de les investigacions de noves armes sofisticades;
- establiment de mesures eficaces per a la no proliferació d'armes nuclears;
- creació de zones desnuclearitzades;
- esforços coordinats entre l'OTAN i el Pacte de Varsovia per a disminuir la confrontació militar i possibilitar un desarmament a Europa;
- oposició a qualsevol temptativa de reforçar i estimular la divisió d'Europa en blocs militars;
- desenvolupament de diverses formes de cooperació per tal d'afavorir comportaments pacífics en el món;
- suport a qualsevol mesura que dóni més llibertat als països petits en les iniciatives per al desarmament;
- mesures contra les formes de dominació estranjera

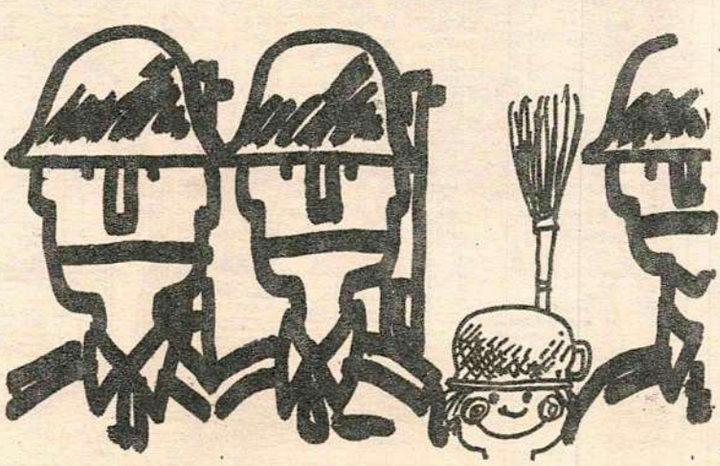

- reglamentació i reducció, per a la seva posterior prohibició del comerç d'armament;
- adopció de mesures per a la reducció de les forces armades i els armaments convencionals;
- reducció de les despeses militars; estimular l'ajuda als països del Tercer Món;
- reconversió de la industria d'armament en industria civil;
- reforçar el paper de les Nacions Unides en aquests afers;
- promoure la investigació sobre la pau, etc.etc..

Frank Barnaby, director del SIPRI assenyala en la introducció de l'anuari que l'arsenal nuclear actual té un poder explosiu equivalent a un milió de bombes atòmiques com les d'hiroshima. Només

DESPESES MILITARS AL 1.976

	Milions de dòlars
Estats Units	91.008
Altres països OTAN	59.891
TOTAL OTAN	150.899
URSS	61.100
Altres països Pacte de Varsovia	10.848
TOTAL PACTE DE VARSOVIA	71.948
Altres països d'Europa	8.264
Orient Mitjà	32.796
Asia del Sud	3.850
Orient Llunyà	12.869
Xina	27.500
Africa (sence Egipte)	8.621
Amèrica Central	1.396
Amèrica del Sud	4.520
TOTAL MUNDIAL	325.412

fent servir una part insignificant d'aquest potencial podría destruirse la Terra. I la possibilitat d' un conflicte nuclear mundial aumenta constantment. Aquest pessimisme no és una afirmació gratuïta, sino que ve avalada per tota una sèrie de fets:

1. La disseminació de la tecnologia nuclear civil incrementa les possibilitats de fabricar armes nuclears.

2. El comerç internacional dels armaments provoca una ràpida militarització arreu del món.

3. La política de limitació i control d'armaments no ha aconseguit limitar la cursa dels armaments nuclears, ni evitar la proliferació d' explosions nuclears o limitar el comerç bèl.lic.

Cal recordar que només l'estoc nuclear dels Estats Units i de l'UURSS es de 100.000 megatons (cent mil milions de tones de TNT), cosa que equival a 25 tones de TNT per cada persona del planeta. I no existeix avui dia cap mena de sistema de defensa eficaç contra un atac nuclear. Per això, l'estratègia nuclear actual inclou la possibilitat de desenvolupar un conflicte mitjançant armes nuclears "tàctiques", d'una potència molt més reduïda (10 a 20 quilitons) que no pas les bombes "estratègiques". La generalització dáquesta estratègia, així com l'ús de la bomba de neutrons, és un dels grans perills que correm actualment perquè l'utilització d'aquesta tecnologia és "factible", sobre tot quan no és inclosa en els acords per a limitar l'armament nuclear. La matèria primera per a fabricar aquest tipus d'armament (l'urani o el plutoni), si bé avui dia és en mans de pocs països, serà a l'abast de molts governs en un futur pròxim a conseqüència de l'entrada en funcionament de centrals nuclears en diversos països. Segons el SIPRI, el 1984 els països que actualment no ténen armes nuclears produiran 30.000 quilos de plutoni a l'any gràcies a les seves centrals nuclears. Tindran, així l'estoc necessari per a fabricar 10 bombes de 20 quilotons cada una diàriament....

Aquest és el panorama que s'ens ofereix i es justifica per la "seguretat nacional". Sense necessitat de posar objeccions a aquest secular principi —encara que ,no per això, indiscutible—, bé podría afirmarse que, si continua la cursa dels armaments amb les tendències i les caracterïstiques actuals, s'apropa un futur no molt llunyà , una de les caracterïstiques més notables del qual serà, precisament, la inseguretat i el terror.

Vicenç Fisas i Armengol.

NOTA: (1). SIPRI (Stockholm International Peace Research Institute). Sveavagen, 166 s-113 46 STOCKHOLM (Suècia).

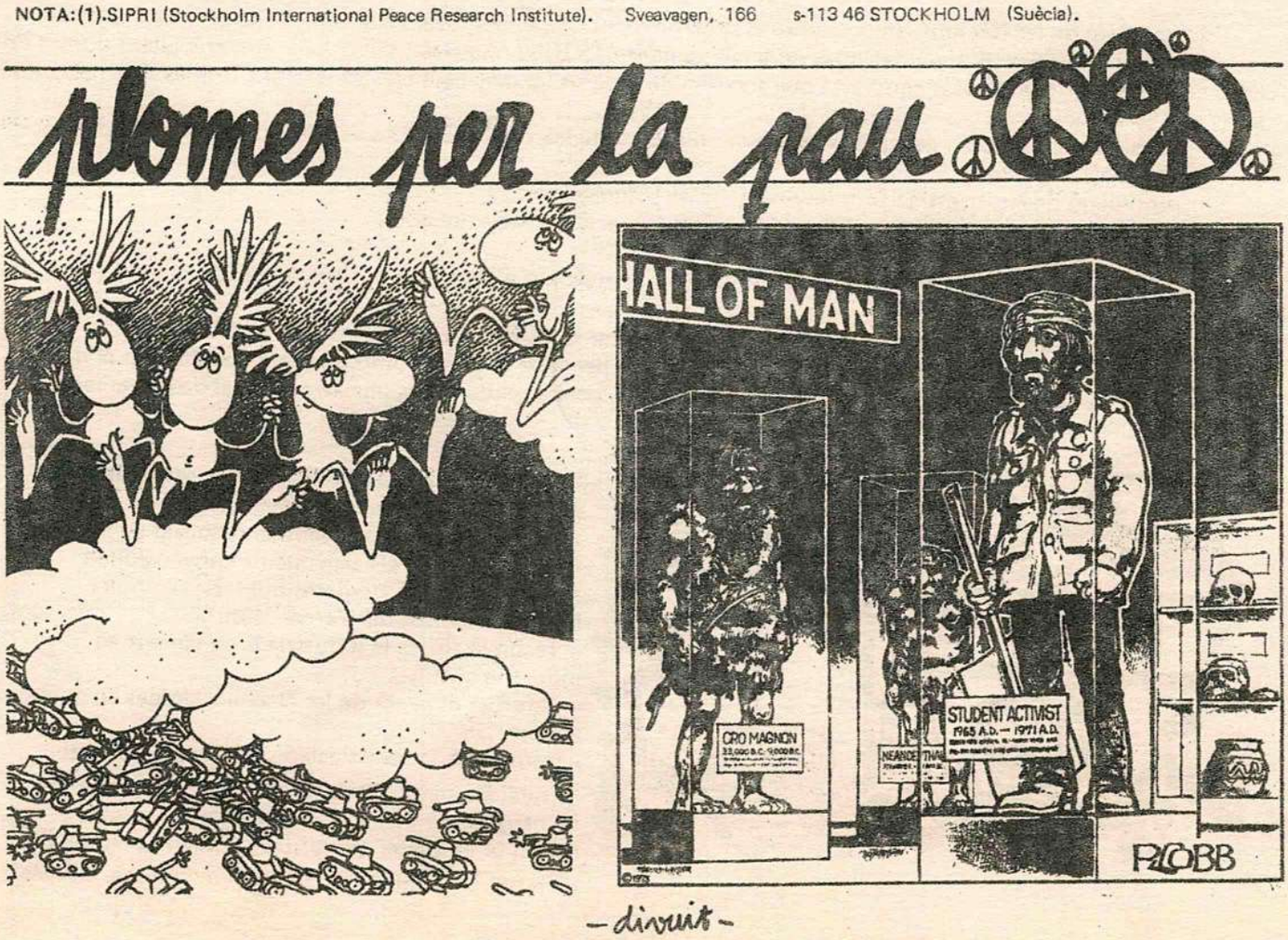

-divuit-

AOC INFORMA

8

assemblea d'objectors de consciència de Catalunya - 2/79

ASSEMBLEA de CENTELLES AOC

ASSISTENCIA:

Barcelona, Girona, Terrassa, Mataró, Vic, Lleida, Asnurri, Centelles, Arenys, Reus, i Vilanova (diumenge).

ORDRE DEL DIA:

1.-Informacions
2.-Estat dels grups
3.-Revisió línia d´acció, i concrecions propers mesos.
4.-Servei Civil: texte CESC.
5.-Fons comú(si venia en Joan Segalés; no va venir).

TREBALL ASSEMBLEARI:

Vic.- Un jove de Taradell, es declara objector a Cartagena.-Ara és al Calabós, adreça:
Josep Manuel Ferrer Moreno
Prisión Naval Preventiva
Cartagena Naval.-(Murcia)

Euzkadi.— Han fet assemblea al seu pais.- Assumeixen la seva proposta de línia d´acció del MOC: estratègia ofensiva, antimilitarisme, objecció política.....-Campanya de sensibilització i dinamització: cartells, encartellats, octavetes, i "acció forta" fí de campanya.

Propera Assemblea del MOC: 25 i 26 de Febrer , la prepara Barcelona.

Taula de Joves de Catalunya: S´hi està a Barcelona i a Girona.- Importància de ser-hi pel que pot caure i per la coorninació amb altres grups de joves.- Que Tarragona faci passos per entrar-hi.

AOC Informa: Es demanen més col.laboracions.

Una dada: durant l´any 1978, a les 3 caixes de reclutes de Barcelona hi ha hagut 136 objectors,entre Testimonis de Jehovà i nosaltres.

—ESTAT DELS GRUPS:

Barcelona: preparació de la Marxa a Madrid i accions.-Comencen a funcionar les comissions.-Fredor a les Assembleas.-Participació a Radios Lliures.

Girona: 6 treballant però desanimats.-La llarga espera ha reduit molt al grup (erem 18).-Hi ha possibilitats de desaparèixer.- Fan diaris murals.

Terrassa.-Nucli estable (Los 7 fijos y con ganas de trabajar).- Treball en AA de VV de cara a la el.laboració de un dossier de possibles serveis civils legals a Terrassa.- Un amb llicència temporal.

Mataró: Només s´aguanta un servei civil amb delinqüents.-Dos amb llicència temporal.

Vic.-4 de fixes, preparen una campanya de difusió.- De 300 quintos convocats a una xerrada, només van assistir-hi 6 .- Com a Terrassa busquen possibles serveis civils a realitzar quan surti la llei.-Tenen un clixé de cartell a la disposició de tothom.

Lleida: Grup desfet.-Alguns interessats per l´objecció.- Es realitzen activitats disperses.

Asnurri: dos objectors i molt animats.- Tenen molts projectes.-Estàn creant tota una xarxa de contactes per la comarca.

Centelles: 8 persones.- S´ha fet difusió.- Es preparen actes: infantils, pel.licules, taula rodona amb partits, .- S´està el.laborant una legislació comparada (material de publicació).

Arenys: Un de sol.

Vilanova: Molt dispersos com a grup.

—GRUPS NO ASSISTENTS:

Besòs: segueixen el servei civil amb minusvàlids.

Carmel: existeixen i prou.

Ganva: Rutllen bé.- Envien material a l´AOC Informa.

Sabadell: es va organitzant el grup.

Tarragona: reneixen amb força.- Exits en l´exposició sobre Hiroshima i en xerrades (600 persones en una sobre desarmament, per l´exposició han passat uns milers de persones.)

Manresa.: són uns 6 objectors,.-Com a grup sembla que va de baixa.

Premià: 3 o 4 segueixen al grup.

Sallent: existeix i prou.

Igualada: ?

Granollers: ? .- Vic hi conectarà per saber que passa.

—BALANÇ DE LA LINEA D'ACCIO DECIDIDA EN L'ANTERIOR AOC:

Estatut: a).- (el més aviat millor-entrenament a l'acció) no s'ah fet rés..
b).-(el millor possible-treball parlamentari) Barcelona ha seguit amb els contactes.
Debats interns als grups- auto definició: alguns grups ho han treballat, però pocs.
Difusió de l'O.C.: es va fent en quasi tots els grups.

—ANALISI DE LA SITUACIO POLITICA I DE L'OBJECCIO:

Es va saver per mitjà d'en Solé Sabarís que l'operació "Galàxia" anava en sèrio.
Quan el Consell de Ministres anava a aprovar l'Estatut els militars detrans el van aturar.
La postura militar devant del reconeixement de l'objecció en la Constitució és: nosaltres acceptem aquest reconeixement peró ens deixeu els objectors a les nostres mans per la llei i sobretot pel reglament.
Els militars demostren estar bastàn forts i volen fer sentir les seves possicions al respecte de certs temes. La Constitució no és més que el resultat de tota una conjugació de forces (concens) per lo qual, molts drets i reivindicacions son reconeguts peró de una forma molt inconcreta. Tant, que la regulació posterior de les "mare" lleis o grands lleis (de la Constitució) serà on la lluita és més important per a aconsseguir un bon estatut.
Hi ha les discussions sobre la incidència envers la llei d'objecció en les diferents situacions post-electorals: Gobern UCD—AP, ó bé Gobern UCD—PSOE.

—LINEA D'ACCIO:

Declarada vàlida, encara, la línea d'acció es passa a concretar-la de cara als propers mesos:
Fins a mitjans d'abril no perderem energíes en difussions i publiciata de l'objecció ja que la campanya electoral (llegislativa i municipal) ens la bloquejaría. Además si no hi ha parlament, no s'aproven lleis, i no cal pressionar per aprovar la nostra.
Durant aquest temps s'organitzaran trobades d'entrenament a l'acció a nivell de Catalunya durant el mes de març: els díes 17-18 o bé 24-25 (es comunicarà).
—Centelles treballarà ne la llegislació comparada per a poder valorar millor la llei que surti aquí, i per saber que és el més ens interessa.
—La CESC de Barcelona publicarà al AOC INFORMA un informe de com s'aproven les lleis al nostre Estat (tot el procés fins que arriva a ser llei).
—Cada grup el.laborarà un cens d'objectors a la seva àrea d'influència de cara a el.laborar un cens general (Dada important: data de l'incorporació aplaçada). Además estudiarà l'esquema de treball que Barcelona presenta sobre la Marxa. També preparará una proposta de campanya per després del "14 d'abril". Pot ser una altre data l'inici de la campanya.
—Vic se n'encarrega de fer una recopilació dels S.C. fets fins ara
—Asnurri meditarà i aportarà noves accions més ariginals (nous aires)

—SERVEIS CIVILS:

Es va iniciar la discussió a partir del texte de la C.E.S.C.:
—S.C. alternatius.
—Vic recollirà tota l'informació que pugui sobre els S.C.
—Es proposa la creació d'una comissió per a controlar i impulsar els S.C.
—Es important de cara a la lluita al.legal després de l'estatut.
—L'AOC decideix impulsar els S.C. il.legals.

ORDRE DEL DIA DE LA PROPERA ASSAMBLEA

Tindrà lloc a Reus a mitjans de Març.

—Fons comú (si el Joan ho vol)
—Informacions i estat dels grups
—sobre la línea d'acció:
Revissió-retrospecció.
Anàlissi polític (resultats electorals, etz.)
Projectes fins a final d'abril i a partir d'aquesta data (discussió de les propostes de campanya:
Objecctius
només pressionar o aconsseguir l'estatut
Durada, etapes, culminació i marxa a Madrid, etz.
—Nova estretègia de SS.CC. (Servei Cívic? , no Gràcies).

NOTA: Aquest ordre del día el va el.laborar el Lluís a títol personal.

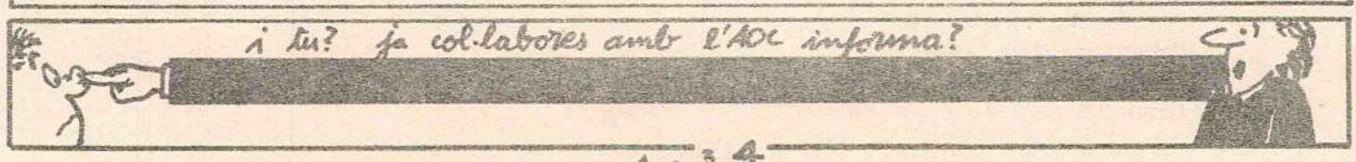

LA INSUMISIÓN TOTAL AL ALISTAMIENTO

La insumisión total al alistamiento militar y a todo servicio de reeplazose está desarrollando de manera diferente y a diversos grados en los diferentes paises. Yo expondría aquí algunas de las razones de base que están puestas por los insumisos totales. Nosotros debemos antes decir claramente que nuestro compromiso es primero la lucha por un cambio político y social de conjunto. Nosotros queremos construir una sociedad basada en la justicia, la igualdad, la liberación y la libertad (un primer paso en este sentido puede ser la promoción de un socialismo de tipo autogestionado). Esto implica una lucha contra la militarización en estos diversos aspectos: iedológico, económico y político. Yo no haré el análisis alrededor de estos tres aspectos pues ha estado largamente publicado fuera, pero pondré algunas cuestiones fundamentales en la elección hecha por los insumisos.

A.- DEFENDER ¿QUE Y QUIEN?

Se justifica oficialmente el alistamiento militar por la necesidad de la "defensa". Sin embargo, constatamos que el rol del ejército no es defender (proteger) a la población. Su rol es proteger un orden político que combatimos. No es posible, para nosotros, participar o aceptar que pueden participar los o las que luchan igual por un cambio político y social.

B.- ¿SE PUEDE HABLAR HOY DE CARACTER NACIONAL DE LA DEFENSA?

No hay independencia económica. Los bienes de consumo corriente en cada pais provienen de una variedad de otros paises (naramjas, café, bananas,carne,recursos naturales como el cobre, productos terminados como rádios, coches, etc.).

La búsqueda científica no puede hacerse de otra manera que a nivel internacional.

No hay indepencia económica, política o militar en los paises europeos y norteamericanos sin hablar de otras regiones del mundo (!). La realidad elemental de las fuerzas de opresión es la misma a través de Europa y fuera del mundooccidental. Hacemos frente a las mismas potencias financieras, a las mismas firmas multinacionales, a las mismas alianzas militares establecidas para proteger a cierto tipo de orden político y social que queremos hacer cambiar. A la hora en que las economias y los sistemas de defensa de todoslos paises son tan independientes nosotros podemos llegar a un cambio político social si nos integramos a la dimensión internacional en nuestros análisis y si encontramos medios deactuar solidariamente fuera de las fronteras.

C.- ¿HAY COMPATIBILIDAD ENTRE LA REALIDAD POPULAR INTERNACIONAL Y EL CONCEPTO DE DEFENSA NACIONAL?

Conscientes de nuestra aportación a una comunidad humana, nuestras solidaridades deben definirse por relación al conjunto de personas que no pueden aceptar el sistema actual, alienante y opresivo. Esto debe traducirse en actos.

D.- SOCIALISMO Y MILITARIZACION.

En una prespectiva socialisra, es posible aceptar que tantas energias, tantos recursos y de vidas humanas sean definidas hacia actividades no-productivas, que son un periodo y una lástima.

Es lo que se produce con las producciones de armamentos y el conjunto de actividades ligadas al complejo militar. No podemos aceptar como un hecho una situación absurda.

E.- ALISTAMIENTO MILITAR Y EDIFICACION DE OTRA SOCIEDAD,

¿Hay compatibilidad entre el alistamiento militar y nustros esfuerzos para promover otra sociedad? . Está claro que a fin de desarrollar una sociedad realmente socialista, nos hace falta desarrollar actitudes individuales y colectivas coherentes con el tipo de sociedad que se intenta crear. Esto implicaque nosotros apoyemos y desarrollemos la creatividad, la iniciativa, la responsabilidad, la imaginación, actitudes críticas positivas al respecto del otro, etc... Todo el ejército será siempre un obstáculo a esto, pues en eu ejército no hay medio de evitar la centralización, la jerarquía, la disciplina ciega, la obediencia incondicional. Esto forma una ideologia por la cual las mujeres (y/o la que está percibiendo como valores femeninos) están manteniendo en un estado de inferioridad.

Sin embargo, los objetores que hacen un análisis político (y sabemos objetivamente que se trata de una minoría entre ellos) estarian de acuerdo sobre el análisis expuesto hasta ahora. PERO ESTAS CUESTIONES SE EXTIENDEN NATURALMENTE A TODA ALTERNATIVA AL ALISTAMIENTO MILITAR.

La primera cuestión es: ¿por qué una alternativa tiene alguna cosa que consideramos mal? .

Si durante años no se ha visto necesario hacer el S.C. (y la prueva está de que de ser así se podian haber montado unos servicios civiles femeninos), porque esta necesidad ha aparecido de golpe cuando el número y la influencia de los resistentes a las armas se han vuelto dificilmente soportables por los estados.

La razón por la cual podemos aceptar el compromiso que constituye la existencia de un esta-

tuto para los objetores de conciencia y que éste da un medio de seguir libre para algunos delos que no estén dispuestos a hacer frente a la prisión (como consecuencia de su compromiso). En ciertos casos, permite alos objetores politizados trabajar por un cambio político y social. Pueden entonces probar de poner todos los medios fundamentales a su disposición para hacer prosperar la causa por la cual ellos trabajan (en ciertos casos, puede ser un tiempo durante el cual ciertas personas-varones solo naturalmente- podrían popularizar sus ideas e incrementar su nivel de concienciación. Esto supone que los "cuadros" de las organizaciones no les laven demasiado el cerebro con teorias demasiado parciales, y de todas maneras no pueden ser considerados como un subproducto). Sin embargo, participando a ésto los O.C. deben ser conscientes de los límites en los cuales operan y considerar el S.C. como un fin en sí. Hace falta hacer una distinción importante entre "tener una nueva ocasión de hacer una cosa útil" (así como lo diceh los O.C. que no tienen la posibilidad de hacerlo en la vida civil normal) y "aprovecharde todas las posibilidades dejadas a los O.C. porel Estado" (lo que corresponde mejor a la realidad).

La existencia de un estatuto para los O.C. es sólo un medio para el Estado de canalizar a los que rehusan del ejército, el cuadro legal en donde es posible controlar sus actividades y minimizar su influencia. No importa la existencia de una alternativa legal a la que nosotros recurrimos frente a una situación en la cual el alistamiento miliatr aparece como una norma aceptada.

En el mejor de los casos, una ellección libre (con una publicidad correcta y equitativa sobre las diversas alternativas) estre un S.C. que estaría acordado INCONDICIONALMENTE y el alistamiento militar NO RESOLVERIA las cuestiones expuestas por la existencia de un ejército, incluso si ciertas personas tienen la posibilidad de hacer propaganda antimilitarista durante el tiempo de alistamiento (y que el Estado sería bastante loco para permitir a más de una minoría de O.C. de hacer tal trabajo).

Entonces porqué aceptar una obligación QUE VIENE DE LA EXISTENCIA DE UN ALISTAMIENTO MILITAR? ¿Razones tácticas? Yo querría que se me mostrara UN solo ejemplo de un pais donde la existencia de un estatuto haya cambiado su situación (incluso Alemania). No es que la historia de la O.C. sea demasiado corta pues ciertos paises tienen un estatuto desde hace más de 40 años. ¿pero para dar qué? Qu e quede bien claro: Es cierto que la existencia de un estatuto a permitido a muchas personas evitar la prisión o el S.M.Sin embargo, un estatuto de O,C. no está hecho por igual para todo el mundo. Aceptar un estatuto es aceptar un estatuto legal de minirías dentro de un contexto donde la regla establecida al alistamiento militar queda incambiable.

¿Cómo un hombre puede aceptar estar sujeto en una institución civil o miliatr, cuando la mitad de la población no se acoge? ¿Nosotros aceptamosdiferencias de este calibre basadas en la raza o en la religión? ¿Por qué debemos pues aceptar esta distinción basada en el sexo? ¿Estamos ciegos hasta el punto de no ver aceptando lo que nosotros consideramos implicitamente contrario a nuestra voluntad? .

¿Cuales son las posibles salidas a la insumisión? Está clato que ningún partido de izquierdas actualmente la apoya. La única razón por la cualaceptan la O.C. es de que el estatuto legal no amenace la institución militar. Las preguntas que nosotros debemos plantear ala izquierda, son las mismas siendo insumiso o objetor de conciencia. Hace falta notar que si empezamos a organizar grupos de insumisos que basen su oposición sobre las opciones fundamntales de la izquierda entonces podremos preguntar a éstas orgaganizaciones del interior.

No es nada fácil, y éste trabajo no dará unos resultados rápidos, sin embargo, hace falta comprometernos en éste diálogo necesario, que se sea O.C. o insumiso. No es fácil obtener un estatuto de objetor de conciencia y en muchos paises esto no existe aún. Poner en cuestión a los insumisos tachándolos de "profetismo" diciéndoles que no pueden ser seguidos es alguna cosa que hubiera podido aplicarse a los que han luchado por obtener un estatuto legal para la O.C. Ahora hace falta ir más lejos y trabajar e integrar estas ideas en los análisis de la izquierda.

¿SI NO CREEMOS QUE ES POSIBLE, POR QUE LUCHAMOS? ¿Cuales eran los partidos de la izquierda que sostenian a los campesinos de Larzac al principio de la lucha?

Está claro que la insumisión total no será practicada por razones personales por todos los que est estarían teóricamente de acuerdo con ella. Hace falta pues construir unos lazos con los que se trabajara en el interior del ejército y los O.C. sin necesariamente privilegiar una de estas categorias con relación a las otras.

Debemos promover ideas nuevas, y esto no puede hacerse si todo el mundo se queda con las viejas prácticas. Pero esto no significa que debemos poner en oposición las diversas maneras de lucha, ni atribuir valor moral. Un último punto pues viene a menudo en las discusiones, tiene relación con dos cuestiones:

1.- El temor que ciertas personas tienen al ejército profesional.

2.- La promoción de una defensa popular.

A este propósito, digamos claramente que el "servicio Civil", dada su naturaleza y quién lo organiza, no puede ser un medio de promoción del tipo de sociedad y de defensa que proponemos (pueden presentarse algunas excepciones y cuando ciertos paises se alejan del capitalinmo). La pregunta fundamental a poner aquí es la del control de cada ciudadano sobre su propia vida, tanto a nivel individual como colectivo.

Nopretendemos dar soluciones, pero decimos que nos hace falta evitar el caer en la trampa de la alternativa "Ejército de alistamiento—Ejército profisionalizado" como si no hubiera otras posibilidades. Es una reflexión recreativa sobre esta cuestión que nos hace falta invitar a la izquierda europea de hoy.

NOTA DE LA REDACCIO: Perdoneu la mala traducciò d'aquest article, però és tal i com ens va arribar del grup de Girona.

7-set-

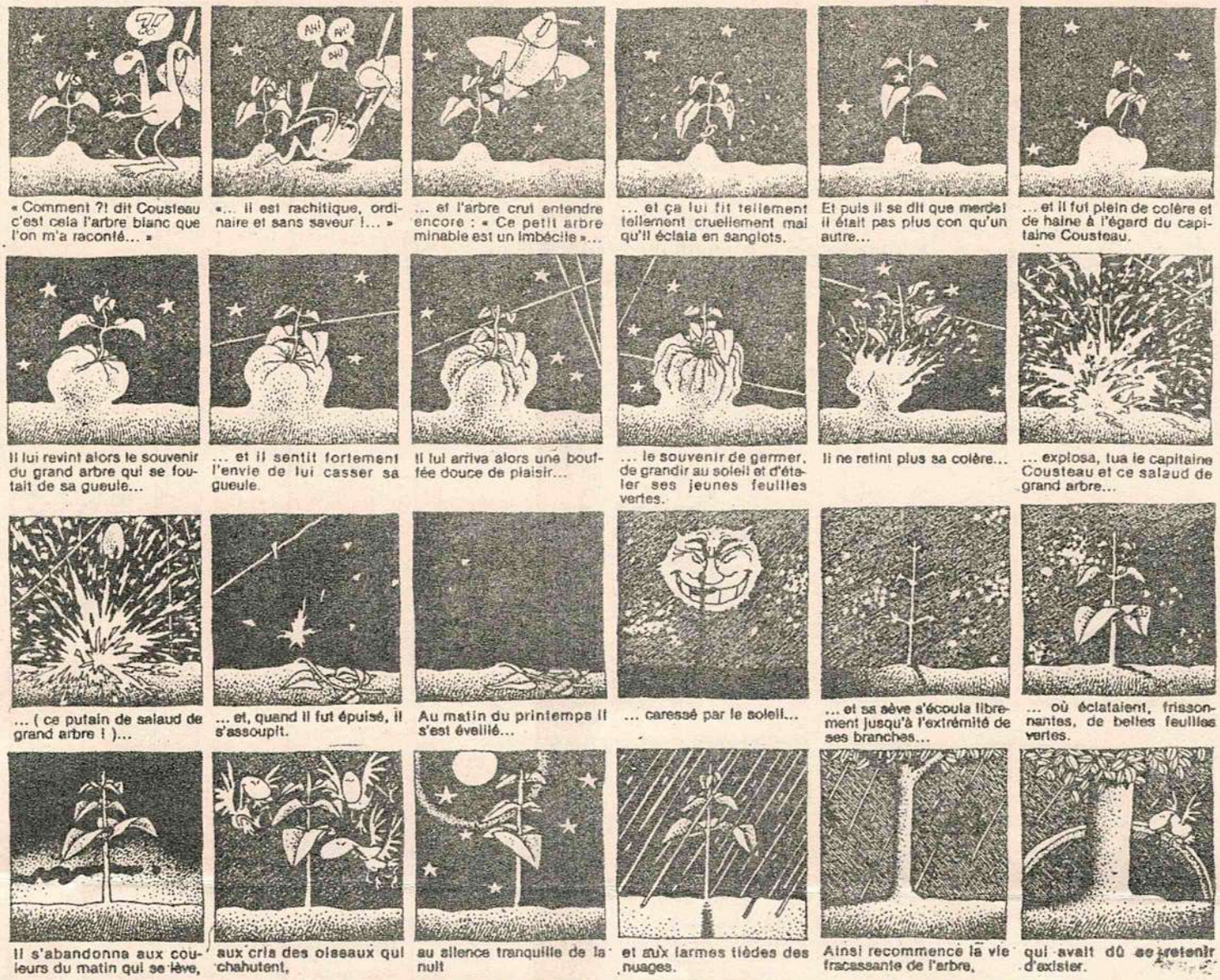

ReTaILS

Mundo Diario, 14 de Febrero de 1.979

MELILLA: OBJETOR CATALAN PROCESADO:

Ha sido dictado auto de procesamiento contra el objetor de conciencia mataronense Albert Pujol Ximenes, que se encuentra en Melilla desde el pasado 20 de Enero.

El auto de procesamiento, primero que se dicta desde Septiekbre de 1.977, es en base al artículo 383 bis del Código de Justicia Militar que habla de "la negación a prestar el servicio militar". Como se sabe, desde Enero de 1.978 rige una norma del Ministerio de Defensa por la que los objetores se les concede "Licencia temporal" o "incorporación aplazada".

En un escriti entregado a los medios informativos, los ogjetores de conciencia barceloneses han denunciado la anticinstitucionalidad del procesamiento, addo que el artículo 30 de la Constitución reconoce explicitamente el derecho a la objeción. Igualmente exigen la derogación de la legislación represiva para los objetores, entre la que señalan el artículo 383 del Código de Justícia Militar.

Revista Renovación: Num. 13, Febrero de 1.979

UN PROGRAMA SOCIALISTA PARA LA JUVENTUD:

SERVICIO MILITAR

Salvo razones justificadas por razones de defensa, el Servicio Militar será realizado en la región de origen donde esté domiciliado el joven llamado a filas, y su duración será reducida a lo estrictamente necesario para el adiestramiento militar. El servicio miliatar será universal, sin distinción de sexo o condición social, estableciéndose la gratuidad de los transportes públicos para los soldados y un salario capaz de cubrir sus necesidades personales.

Será promulgada una ley del Servicio Militar que fijará las condiciones generales del mismo, especialmente las que hacen referencia a los derechos y libertades delos soldados, la regulación de la objeción de conciencia y los servicios civiles sustitutivos, las causas de exención por motivos sociales y una mayor flexibilizacion en las prórrogas por razones de estudio o trabajo.

Será creado un Consejo General del Servicio Militar para el estudio de todos los asuntos que afecten a la movilización para la defensa y del que formarán parte, junto a los poderes públicos e instituciones militares, partidos, sindicatos y organizaciones juveniles.

Mundo Diario: 19 de Gener del 1.979

COMITE CATALA: SOLIDARIDAD CON LOS ACTOS ANTINUCLEARES DE EUSKADI

En un comunicado a la opinión pública, el Comité Antinuclear de Catalunya (CANC), protesta por la actuación dela Fuerza de Orden Público en la disolución de las diversas manifestaciones que tuvieron lugar en Euskadi, pidiendo la paralización inmediata de las obras en la central nuclear de Lemoniz. En el transcurso de los hechos dos personas fueron heridas de gravedad. Igualmente el CANC protesta enérgicamente, por la prohibición gubernativa de que fueron objeto las manifestaciones.

Finalmente, hacen en llamamiento a las fuerzas políticas y sindicales para que manifiesten su repulsa por los citados hechos.

Melilla

Objetor catalán, procesado

(Redacción.) — Ha sido dictado auto de procesa-

PARA REGULAR SU SITUACION

Los objetores piden una ley

VIGO: VISTA LA CAUSA CONTRA SEIS OBJETORES

Ayer quedó vista para sentencia la causa contra seis objetores de conciencia acusados de desacato a la Autoridad Judicial. Los seis se encadenaron el pasado 16 de Julio junto al Palacio de Justicia de Vigo en solidaridad con cuatro compañeros detenidos y encarcelados por injurias al Ejército.

El fiscal ha pedido un mes y un día de arresto mayor y 20.000 pesetas de multa para José Antonio Celada Hermida, Clemente Fernández Saa, Jesús Almón Iglesias, Rogelio Pérez Zunzunegui y Ramón Fernández Leal, y cinco meses de arresto y 20.000 pesetas de multa a José Amador Barrios Vázquez.

PARA REGULAR SU SITUACION, LOS OBJETORES PIDEN UNA LEY:

El Comité para la Libertad de los Objetores de Conciencia Ha hecho público un comunicado en el que piden la pronta elaboración de una ley reguladora de la objeción de conciencia.

En el mismo se indica que la situación de "incorporación aplazada" o "licencia temporal" a los jóvenes que se declaran objetores de conciencia ocasiona serios problemas en sus vidas privadas en tanto quede regularizada su situación.

Asimismo dan a conocer los doce puntos que creen ha de recoger la futura ley y que se concretan, entre otros, en la no discrimación del objetor de conciencia; el reconocimiento de la misma tanto en tiempo de paz como de guerra; el respeto de los derechos civiles; que las actividades se centreb en zonasdesatendidas dentro de la región de origen, y que su duración sea igual a la del servicio militar,

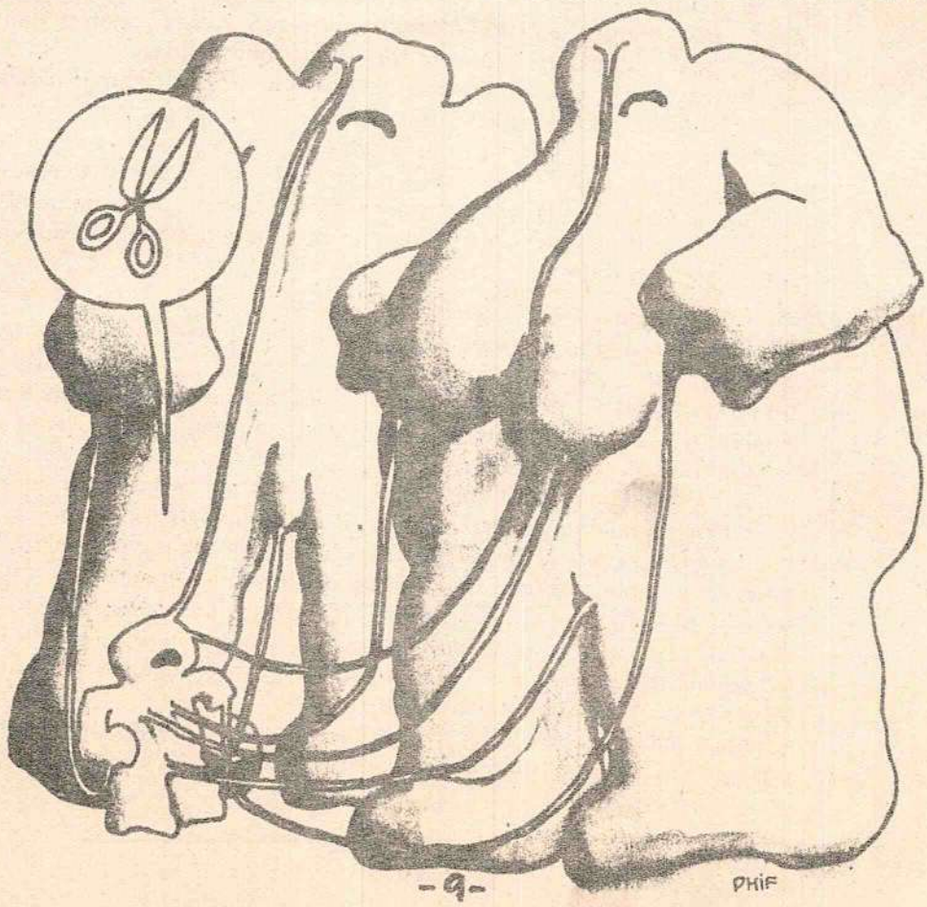

CAMPANYA CONTRA LA JOGUINA BEL.LICA

El passat 25 de Gener es va cloure a Madrid una campanya en contra de les joguines bèl.liques, campanya que ha estat un èxit de participació infantil i de sensibilització d'adults. Aquesta tasca la va portar a terme el Col.lectiu per una Pedagogía No-Violenta formada per pedagogs, psicólegs, mestres etz.

Aquest article preten d'alguna manera sintetitzar un butlletí que van editar els menbres d'aquest col.lectiu, butlletí que analitza el paper de les j oguines bèl.liques en la formació del infant, i cerca noves maneres de jogar en jocs diferents, donant una alternativa a la joguina bèl.lica.

NO A LES JOGUINES DE GUERRA:

Aquest "no" a les joguines de guerra només pot ser entès des d'una inconformitat social que tanmateix ens ha de portar a una necesitat de canvi. Per tots aquells que pensen que aquesta és la millor de les societats, les joguines bèl.liques estan fen perfectament el seu paper d'iniciar al infant en la perpetuació d'una certa concepció de l'home i de la societat.

La psicología i la pedagogía han descovert l'importància que tenen les joguines pel desemvolupament integral de l'infant.

Hen escollit aquestes dat es al entorn del Nadal, en primer lloc perqué la venda de joguines augmenta desmesuradement, ja que passen els Reis, i per altre per ser el moment en que es mostra una de les moltes contradiccions de la nostra societat; "els pregoners oficials de la Pau conbinen els seus slogans de felicitat, amor i prosperitat amb la propaganda dels més variats productes, i entre ells no manques pas les joguines bèl.liques".

Donada l'importància que tenen les joguines bèl.liques en l'infant, cal preguntar-se molt seriosamnet una sèrie de qüestions:

El per què d'aquesta impo rtància
per què les nenes joguen amb joguines diferents
Son realment educatius els joguets bèl.lics?
Quina imatge dela societat està inmersa en aquestes joguines?
Quines raons hi ha per vendre joguines bèl.liques?

Tot donant respostes ha aquestes preguntes i a d'altres, la nostra negativa a les joguines bèl.liques la fonamentem de de tres prespectives:

A.-Funció ideológuica de les joguines bèl.liques:

Les joguines bèl.liques no son "neutrals", ni son una joguina més, amb elles, el nen va interioritzan i va fent seus els comportaments socials i els valors que les joguines resalten.

Amb aquestes joguines, està la base d'intentar perpetuar un sistema social basat en la violència, competitiu, represor, acostumat a dividir al món entre "bons i dolents" i que gratifica a la persona que domina i té el poder. De cara al infant aquestes joguines el que fan és que l'infant es qüestioni la realitat social, cosa que no està preparat per fer-ho, sino que accepti ja "institucions represores", com poden ser les presons, que accepti "l'excèrcit" com por ser el jogar amb soldats, . . . , en definitiva la violència es converteix en un àrbitre de relacions socials: "el més fort triomfa, té la raó i a més a més és el bó, matar i morir formen part del joc; tot jogant el nen busca la figura del guerrer valent, disposat a matar. Força valentia i duresa han de ser les virtuts. Per altra banda la nena ha de jogar a ser mare, a vestir les seves nines, a fer menjar ne una cuina de plàstic, ha de ser sutmisa, tendra, delicada. Amb tot això el que es fà és delimitar ja les foncions de l'home i de la dona en la infància i és clar , a perpetuar el domini del home.

B.-Falta de sentit pedagóguic en les joguines bèl.liques:

Cal dir que entre les poques raons per a defensar les joguimes bèl.liques estroben les següents: No es pot amagar tota la violència social; l'infant l'ha de conèixer. Una altre raó és aquella que justifica les joguimes bèl.liques com a miyjà per a canalitzar la agrsivitat. Finalment, el que un infant demani joguines de guerra i disfruti amb elles, és ja matiu soficient.

En primer lloc, amb les joguines bèl.liques l'infant no capta al seu nivell la realitat de la violència social ni les guerres sino els seus "estereotipos" com és la divisió simplistaentre bons i dolents, la creació d'herois, és per tot això que les joguines bèl.lique lluny de descobrir la realitat la deformen, amaguen la veritable causa de la violència social i de la guerra, que és la injustícia, l'opressió, la competitivitat, etz.

A tots aquells que defensen aquest argument, caldría preguntar si fets menys perillosos socialment com poden ser el suicidi o la prostitució per a dir-ne alguns no entren a formar part de les joguines dels infants,

L'importància que tenen les joguines bèl.liques en la descarga d'agresivitat, no dubtem pas que l'acompleixin, peró a la vegada reprodueixen un comportament agressiu de

de signe violent, no es pot amagar que a darrera de tot això s'amaga un aprenentatge molt perillós. Existeixen joguines molt més adequades que les bèl.liques per a descarregar la agressivitat en una activitat creativa i constructutiva. Cal dir que una educació no represiva a l'escola i a la família, impediràn en bona part que l'agressivitat natural de l'infant es converteixi en necesitat de violència, encara que només sigui a nivell de joc.

La raó del per què el nen vol joguines de guerra s'ha de buscar fonomentalment en la tiranía de la propaganda. Si la propaganda ha fet el seu impacte el els adults convertin-nos en societat de consum, amb més facilitat ho farà amb el nen.

C.- Paper econòmic de les joguines bèl.liques:

Com hem dit, si el nen demana aquestes joguines és per influència de la propaganda, Es clar que el que importa és vendre més i guanyar més, que aquestes joguines siguin educatives o no queda fòra dels plantejaments del mercat capitalista que cerca els seus interesos i no pas els del nen, tot amagant que els interesos del nen poden ser el comprar el que vol, és a dir en aquest cas (armes avions, soldats, cotxes de policía...) evidentment sota la menjada de coco feta als pares i als infants.

Amb tot això no volem ser fanàtics ni deterministes, no volem dir el nen que jugui amb soldats serà general, o aquell que faci servir pistoles un futur assasí. Tampoc pensem que no es tingui que comprar mai una joguina bèl.lica. Encara que el nen ho demani, és clar que hi ha circunstàncies que el no comprar aquesta joguina pot ser pitjor, sobretot si els seus amics el tenen i l'anuncien molt pels mitjans de comunicació i l'hi fan crear la necessitat d'ell.

El que està a les nostres mans és no estimular les joguines bèl.liques, intentar tallar l'origen de la demanda i sobretot oferir al nen joguines i situacions que facin innecessaris les joguines bèl.liques.

"Una educació per a la convivència, la justícia i la pau han de precedir lés joguines bèl.liques".

LES JOGUINES EN EL DESEMVOLUPAMENT INTEGRAL DE L'INFANT

L'alternativa a la joguina bèl.lica no és pas la joguina pacífica, és clar que aquesta no existeix. La veritable alternativa és aquella joguina que ajudi a la formació de l'infant, les joguines han d'ésser en funció d'aquests d esemvolupaments. Cal tindre clar que el que entenem per desemvolupament integral, és a dir la formació mental, social, física i emocional mitjançant la joguina. Cal dir que aquests jocs alternatius estan pensats per a infants de dos a vuit anys més o menys, encara que hi ha jocs que es poden fer quand es tenen noranta anys.

A.- Desemvolupament físic:

Hem d'apendre a fer jocs que ajudin al desemvolupament físic, jocs que afavoreixin la formació manual, la coordinació viso-motriu, l'habilitat manual, etz... Aquests jocs son:

tobogans, tricicles,cercols, cordes, gronxadors,elements per a moldejar (fustes, martells claus...) eines de tot tipus (carretilles, pales,alicates,etz.), peces que les retallen hi que es monten cases, castells, etz., figures cúbiques, instruments de percussió (triangle, pandereta, xilòfon), jocs amb les pilotes, etz...

Cal tindre l'imaginació desperta per a combinar aquestes eines i fer mil-i-un jocs força bonics i molt interessants.

B.- Desemvolupament social:

L'adaptació social la fa el nen mitjançant jocs que comparteix amb els altres companys. Aquests jocs, entre d'altres, son:

El telèfon, suro i material per a fer murals, útils per a la neteja domèstica, materials per elaborar els seus propis joguets (cartulina, guixos, estisores, cola, etz.), llaunes de conserva, capses de fusta,de cartró, botons, etz., jocs reunits (dominó, oca, parxis, etz.)...

I jocs de carrer que els nostres pares feien i que els infants d'avui día no poden fer; el carrer avui no és per a jogar-hi, hi ha cotxes i és molt perillós, falten zones verdes i aquests jocs quasi bé només es poden fer al bosc:

Soldat planxat, conillets sortiu, cuca-amagat, trencar l'olla, els carabiners, cavall fort, el mocador, moros i cristians, la cadena...

Tots aquests jocs afavoreixerant les relacions socials i fomentaràn l'expressió llingüística els primers i la formació motriu els segons.

C.- Desemvolupament mental:

Son jocs que faciliten la comprenssió, associació, comparació, compossició,imaginació, coordinació espai-temps, etz...

Aquests jocs son:

Trencaclosques, puzzles, plastilina, fang, desmontables, passadors, construccions amb figures geomètriques de tot tipus ix colors, associació de figures que es corresponguin, lletres i números, històries, jocs de clarificació, titelles i marionetes, llapiços i pintures de colors, album per retallar i per a dibuixar, boles, fustetes per a convinar, etz.

D.- Desemvolupament emocional:

Les experiències gratificans del joc, poten a l'infant a descarregar les seves tensions, a sentir satisfacció i valoració d'ell mateix. Per això les joguines han d'estar seleccionades i han de tenir una sèrie de qualitats:

—Han de ser sòlides i han de durar força temps
—Joguines que poguin servir per a molts jocs
—Joguines sencilles i fàcils de fer servir
—Joguines apropiades pel seu estat evolutiu.

Com heu vist hi ha molta matèria per a desemvolupar mitjançant la joguina, la formació integral del nen, molts jocs ajuden a la vagada a tindre un desemvolupament social, emocional, físic i mental, Cal, doncs, cercar aquestes joguines i els materials que les fan posibles. Cal dir també que és molt important que l'infant jugui a la natura amb d'altres companys i que se realcioni amb tot allò que és vida (animals, arbres, plantes, aigua, sol...) i que a mesura que pugui deixi ja d'una vegada les joguines sofisticades i bèl.liques.

Si treballeu en centres d'esplai, guarderies, escoles o teniu contactes amb infants, reflexioneu sobre tot això i treballeu-hi.

OBJETORES ANTE EL AYUNTAMIENTO

El pasado domingo día 11, con motivo de la citación de los mozos del próximo reemplazo, 11 objetores de conciencia del «Comitè de Lluita dels Objectors» (CO.LL.O) de Terrassa se presentaron en el Ayuntamiento con carteles y octavillas, de las que repartieron unas mil, informando a los jóvenes el porqué de la objeción de conciencia y de la actual situación legal de la misma tal como se contempla en el artículo 30 de la Constitución.

Al mismo tiempo, los objetores denunciaron la actuación del Gobierno, que —a su entender de forma anticonstitucional— permite el encarcelàmiento de Albert Pujol Ximenez, objetor de conciencia que lleva alrededor de un mes en la cárcel.

Los objetores de conciencia, en situación de licencia temporal desde enero de 1978, exigieron también el reconocimiento real de la objeción y la rápida confección de un estatuto que regule este derecho así como un Servicio Civil basado en doce puntos elaborados por el Movimiento de Objetores de Conciencia del Estado Español.

Ultimes noticies!
Uuultimes notiiiicies!!!!
(Però una mica passades ja)

Objectors de consciència:

Pacífica protesta davant el govern militar

Quinze objectors de consciència foren detinguts ahir a la tarda quan realitzaven una seguda, amb pancartes, davant el govern militar de Barcelona en protesta per l'empresonament a Melilla de l'objector Albert Pujol i Ximenes. La policia hagué d'agafar-los per introduir-los en els cotxes celulars davant la negativa dels objectors a fer-ho pel seu propi peu. La policia militar, que també hi era, no hi va intervenir en cap moment. (Foto Robert)

AOC INFORMA

ABRIL 1.979

Nº 0 ASSEMBLEA D'OBJECTORS DE CONSCIÈNCIA DE CATALUNYA

LA OTAN TE NECESITA

Pep

El novembre de l´any passat, el Quim, el Ferran, Rafel, Joan Ignasi, Pere, Joan Vilageliu i Angel várem començar a la Fonda Ripoll —una llar d´avis al barri del Guinardó de Barcelona— un servei civil consistent en la vetlla nocturna de la Institució, que estava desatesa per les circumstàncies que de seguida esmentarem. La proposta ens la va fer un representant de la Vocalía de Jubilats de l´Associació de Veïns Joan Maragall.

LA PROPOSTA

S´ens proposà encarregar-nos fins al gener d´enguany del servei, car la Fonda passaria llavors a ´dependre de l´Ajuntament. La feina en concret consistia en passar-se la nit en vetlla per cas de que pogués ocórrer alguna incidencia.

Les advantatges de les tasques a fer era que no necessiten cap mena de professionalització: en cas dé necessitat d´assistència sanitària la nostra responsabilitat sols consisteix en avisar als amos perque cridin el servei d´urgències.

D´altra banda, la possibilitat d´alternar els dies de vetlla permetia portar un servei paral-lelement amb la vida cotidiana, d´altra forma impossible perque més de 48 hores sense dormir és quasi bé impossible per donar continuitat al servei.

OBJECTIUS

Donat que reivindicar el reconeixement de les hores que cada ú emplea a la setmana (IO) és poc factible, els objectius per als que va semblar interessant començar el servei fóren de tipus estratègic:

1er - REIVINDICAR L'ASSITENCIA ALS JUBILATS COM A UNA TASCA A DUR A TERME EN ELS FUTURS SERVEIS CIVILS.
2on- DEMOSTRAR LA POSSIBILITAT D´AQUEST TIPUS DE SERVEI.
3er - FORÇAR A L´AJUNTAMENT PER A QUE ASSUMEIXI LA FINANCIACIO DE LA FONDA, COLOCANT PERSONAL PROFESSIONAL, CREANT AIXI LLOCS DE TREBALL.
4 - DEMANAR A LES ASSOCIACIONS DE JUBILATS EL RECONEIXEMENT DEL SERVEI CIVIL AMB JUBILATS.

A més, quedaven encara dos perspectives per definir a nivell estratègic si posteriorment es considerava oportú:

a) la creació de més serveis com aquest (proposta de creació del secretariat alternatiu de serveis civils),centrant les nostres reivindicacions en:

- obtenir que el nostre pressupost per al servei militar passi a mans del serveis civils.
- demanar el reconeixement legal del servei civil com alternativa al servei militar. (servei civil substitutori solament per als que actualment tenen obligacions militars).

b)en cas d´ésser aprobada una llei que no contingui aquest tipus de servei, posar a l´opinió pública en contra de la suspensió de l´assistència nocturna al centre.

Vàrem decidir no iniciar cap acció vers a l´opinió pública fins que no portéssim un temps de servei civil, i fins a veure si realment l´Ajuntament complia la seva promesa.

FUNCIONAMENT

Hem portat regularment un diari que ha estat el vincle de comunicació entre els que hem anat desenvolupant cada dia la tasca. L'Eduard, que va fer el servei civil fins el gener ha tingut de deixar-lo per causa d'haver trobat un servei nocturn.

L'horari de 9 de la nit a les 7 de la matinada s'ha demostrat excessiu per a mantenir-se en vetlla total i poguer rendir la resta de la setmana, per el que hem optat per dormir amb intermitències d'una hora.

No s'ha presentat en el temps que portem cap urgència greu, encara quehem fet petits serveis d'assitència amb problemes típic de les edats de les internes.

PERSPECTIVES

Devant de que l'Ajuntament no ha complert la seva promesa, i les circumstàncies pròpies del servei, resten dues alternatives que caldrà estudiar:

a) la crida a l'Ajuntament per a que es faci càrrec d'una manera definitiva de la Fonda Ripoll.

Crida a les Associacions de Jubilats i Associacions de Veins per a que facin ressò de les nostres reivindicacions.

Continuar mentre es pugui el servei civil sempre i quan se li vegi alguna utilitat estratègica.

b) Donar per finalitzar després d'haver fet l'anterior el servei, una vegada complert el temps que s'ens havia demanat (dos mesos), deixant ben clar devant de l'opinió pública amb els mitjans necessaris:

1.— Que l'Administració (govern, etc.) es neguen a assignar el pressupost al servei militar al nostre servei perque aquest continui.

2.— Que l'Ajuntament no reconeix el nostre treball i no està disposat a defendre'l davant del Govern.

3.— Fin que la situació dels serveis civils no estigui arreglada , els objectors resterem a l'espera quedant sense solució necessitats com ara aquesta, per les que actualment existeix una solució sense crear nous pressupostos, si més no, reduir-los.

Per tal d'iniciar qualsevol d'aquests processos, hem començat la tasca reivindicativa amb intervenció a les Jornades d'associacions de Jubilats que us adjuntem.

Resta només dir que la decisió a prendre en el futur depèn de dos factors: d'una banda les possibilitats físiques i reals de cadascú de nosaltres i d'altra de la possible coherència amb una estratègia pràctica de serveis civils al M.O.C. —teòricament, seguint les línies marcades pels treballs de la C.E.S.C. de Barcelona de l'any darrer— estratègia pràctica que actualment no existeix i que resta força reivindicativa al servei civil.

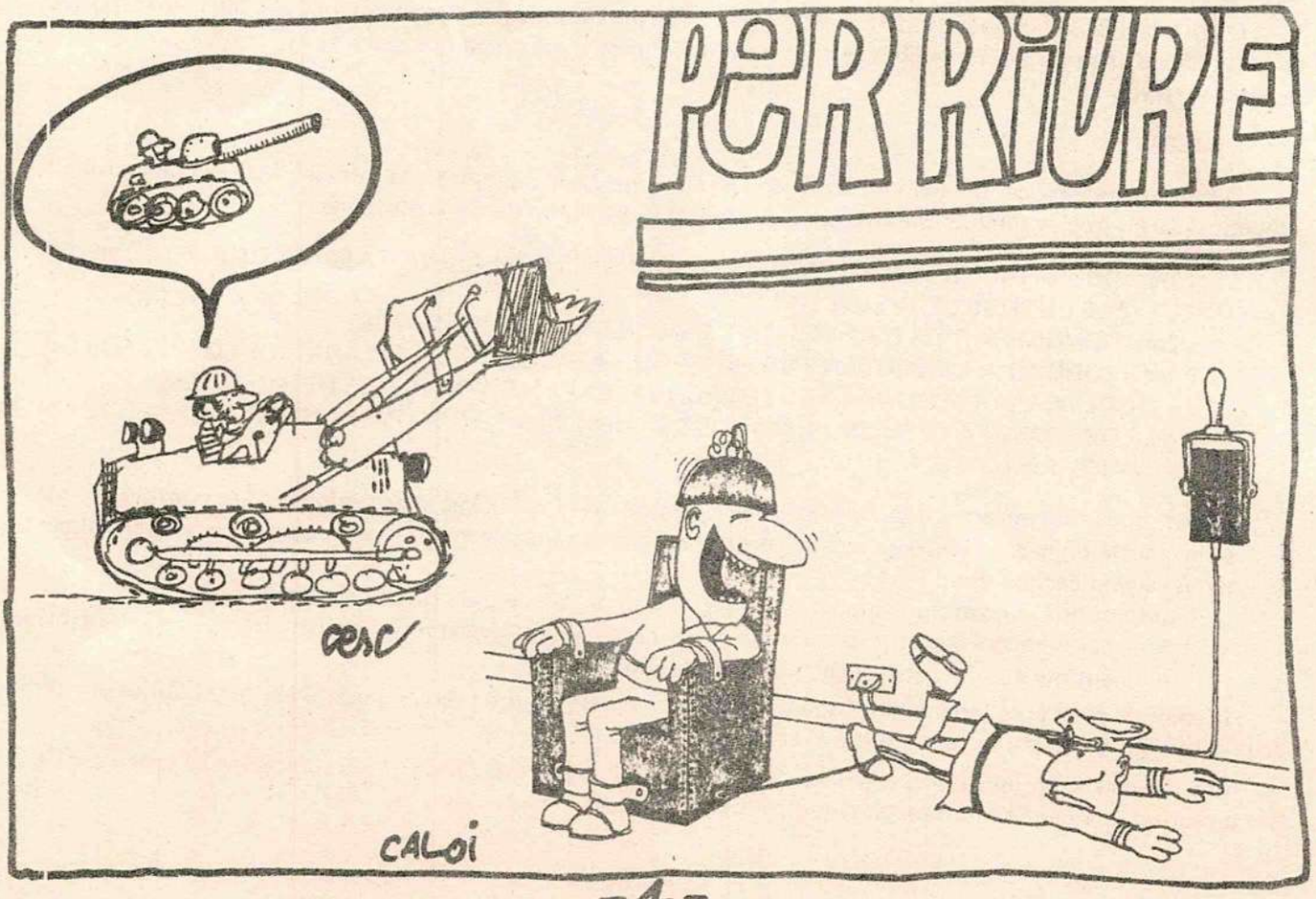

TREN DEL DESARME

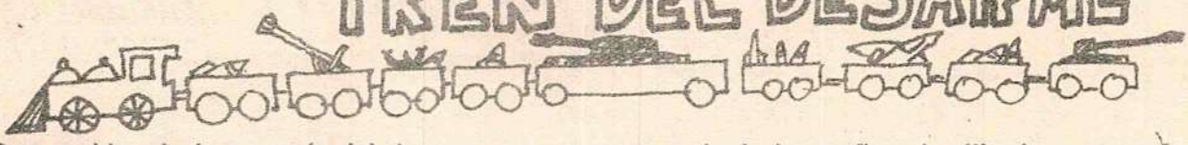

Convencidos de la urgencia del desarme, nos oponemos desde hace años al militarismo, organizando por todas partes diferentes formas de resistencia no-violenta y numerosas manifestaciones locales, nacionales e internacionales.

Esta profunda convicción no puede llevar a otros resultados que, en la medida en que nos comprometemos directamente en actos concretos, visibles y de naturaleza inequívoca, a contribuir a una toma de conciencia más amplia y a una movilización.

La experiencia nos demuestra que nuestro trabajo local y nacional puede ser considerablemente reforzado por iniciativas internacionales, de cara a hacer protagonistas directos a los pueblos en su voluntatd de paz.

Tanto en el Este como en el Oeste rechazamos la política de bloques llevada por encima de nuestras cabezas y el miedo difuso sabiamente e inculcado en los pueblos.

Es urgente encontrar formas de acción aptas para eliminar los viejos mitos que justifican la militarización.

Por tanto es el momento de hacer una acción transnacional irrefutable que enlace al Este con el Oeste y se desarrolle en los dos lados, lo cual no ocurre desde hace tiempo y puede por tanto llamar a la imaginación y a la vez reforzar nuestras tomas de postura.

Así pues, proponemos a los antimilitaristas y pacifistas de toda Europa juntarse el próximo verano para ralizar un "Tren del Desarme" que unirá Bruselas (sede de la OTAN) a Varsovia (sede del Pacto de Varsovia), parándonos en diversas etapas en cada país para namifestarnos y comunicarnos con la población explicando nuestra acción en los siguientes términos:

- por el desarme unilateral de cada uno de nuestros paises.
- por la abolición de los pactos militares, en concreto de la OTAN y del Pactos de Varsovia.
- por la reconversión de los presupuestos militares en presupeustos civiles de tipo social y en vistas a suprimir las estructuras de opresión económica a escala mundial.

A todos los que estén de acuerdo con estos objetivos se les invita a participar en esta acción,

Para asegurar el pleno éxito de este cometido, la siguiente carta se ha hecho para los participantes:

En pleno acuerdo los participantes deben:

- aceptar la plataforma mínima
- aceptar la elección de la no-violencia durante toda la manifestación
- no dar prioridad a los objetivos particulares de su movimiento con el fin de guardar la primacía del objetivo fundamental del tren: el desarme.
- participar en la reunión preparatoria de salida con el fin de estar mejor informados sobre todos los aspectos del tren (objetivos políticos, acciones prácticas, acciones previstas, etc.).
- participar en todas las asambleas de grupo durante todo el viaje para estar siempre informados de la situación.
- comprometerse a no bloquear la marcha por cuestiones individuales (banderas, naturismo, drogas...)
- comprometerse a respetar las formalidades aduaneras (visados, pasaporte), el problema de las fronteras no es el objetivo principal de este año.
- tener conocimiento de las cláusulas de esta carta y haberla firmado al inscribirse.

Los preparativos en curso permiten ya avanzar :

- las fechas aproximadas: del 29 de julio al 9 de agosto de 1.979
- dos itinerarios posibles:

  Norte: Bruselas, Brunssum, Colonia, Hannover, Berlín Oeste, Berlín Este, Poznan, Varsovia.

  Sur: Bruselas, Luxemburgo, Estrasburgo, Stuttgart, Nuremberg, Praga, WroclaW, Varsovia.
- un precio máximo de 500 FF por el transporte de Bruselas a Varsovia (alojamientos incluídos, posibilidades de un regreso barato).

Con el fin de asegurar una preparación eficaz, se ha organizado una coordinación nacional en cada país. Por otra parte una coordinación internacional funciona en Bruselas asegurando la secretaría y el enlace entre los diferentes países. Tomad contacto desde hoy con:

Coordinación Nacional: Anna Alba, c/. Bruch 26 - Barcelona 10, tel. 3014939

Coordinación Internacional: "Train du désarmement", 35 Rue Van Elewyck, 1050 BRUXELLES. Tel. (02) 6487135.

Cualquier contribución puede dirigirse a: Reinoud Doeschot, 35 Rue Van Elewyck, 1050 BRUXELLES' o a la cuenta bancaria num. 001-0668829-90 de la CGER, ag. Flagey, rue des Cygnes 20-22, 1050 BRUXELLES. (La fecha límite para la inscripción es el 15 de Marzo) (1)

(1) Se ha pedido un aplazamiento de límite para conseguir más inscripciones).

ARTICLE DE L'INTERVIU APAREGUT LA PRIMERA SETMANA D'ABRIL

Objetores de conciencia: mucho que objetar

Una buena parte de franceses, dados al fetichismo militar y a los recuerdos de la guerra, no acabaron de entender el significado del derecho a la objeción de conciencia. Era diciembre de 1963 y aquellos mismos franceses, caliente de sangre de Argelia, apenas se emocionaron ante la posición legal de decir no a la prestación del servicio militar.

El 2 de septiembre de 1972, el decreto de **Bragançon** organizó el estatuto de los reclutas que aún hoy sigue en vigor. De acuerdo con ello, una comisión jurídica, presidida por un alto magistrado y compuesta por responsables civiles y militares, examina las razones filosóficas o religiosas de los objetores y toma una decisión. Si el objetor es reconocido como tal, debe cumplir un servicio de 2 años, (el servicio

militar es de un año), **«en una formación civil que asegure un trabajo de interés general»**.

Al objetor le ofrecen tres posibilidades: trabajar en la Oficina Nacional de Bosques o en el Ministerio de Cultura, o en los Servicios de Ayuda Social. En la práctica, la mayor parte de los que eligen el servicio civil van a parar a los bosques. De entre ellos, el 60% rehusa hacer este trabajo. Al parecer, se les considera como una carga y sus condiciones de existencia se parecen excesivamente a las que predominan en un cuartel.

Así, los objetores totales (ni mili ni bosque), metidos en una situación ireegular, dependen del humor de las autoridades y de los jueces.

Siendo pagados con la dureza de la ley y, si el juez lo estima necesario, con la cárcel.

La ley fundamental de la República Federal de Alemania estipula que **«ningún ciudadano puede ser obligado a llevar armas contra su conciencia»**. En consecuencia, existe la alternativa de un servicio civil de 18 meses para aquel que motive sus consideraciones filosóficas o religiosas al departamento competente de la región militar.

La objeción de conciencia experimentó en este país un aumento considerable. En 1976 se registraron 35.000 objetores. En 1977 la cifra saltó a 73.000 objetores y, como declaró recientemente un representante del Ministerio de Defensa, en 1978 hubo ya unos 180.000 objetores.

Espantados por esta creciente ola de objeción, los militares y una parte del poder pretenden transformar el servicio civil en una posibilidad menos agradable y mucha más dura. La RFA sanciona a sus objetores totales con 18 meses de prisión como máximo.

En los Países Bajos tienen como alternativa al servicio militar un servicio civil de 19 meses de duración. Un Comité civil considera las razones pacifistas en nombre de la religión y de la filosofía.

En Italia a los que no quieren pasar 12 ó 18 meses en el servicio militar se les ofrece un servicio civil de 23 meses. Si deciden pasar de todo, van a parar a la cárcel durante un tiempo que oscila entre los 24 y los 28 meses.

LA ESPAÑA QUE OBJETA

Ciertamente en la España del dictador casi nadie protestó públicamente a la hora de incorporarse a filas. Era un secreto a voces: en la «mili» le hacían a uno un hombre de verdad. Sin embargo, el 20 de febrero de 1958 se registró una singular discrepancia. Alberto Contijoch alegó que, según sus creencias como Testigo de Jehová, no podía tomar las armas. La primera objeción de conciencia apenas trascendió.

A **Contijoch** le condenaron a 15 años de reclusión por desobediencia y a 4 años de prisión militar por sedición. Otros Testigos de Jehová, fieles a su religión, tampoco quisieron ingresar en el servicio militar y al igual que **Contijoch** se les hizo pudrir en la cárcel.

En junio de 1970 el Gobierno presentó a las Cortes un Proyecto de Ley sobre negativa a la prestación del servicio militar que fue desechado. El 5 de mayo de 1971 se intentó pasar un segundo proyecto para objetores en tiempos de paz, publicado en el Boletín Oficial del Estado. Pese a que se sometió a la discusión del respetable, el Gobierno optó por retirar el proyecto antes de que fuera dictaminado.

Desde 1971, los católicos emprendieron el camino abierto por los Testigos de Jehová y con sus negativas a hacer la «mili» visitaron los penales de la patria. Tuvo que ser el 21 de noviembre de 1973 cuando la Comisión de Defensa Nacional de las Cortes, presidida por el **teniente general Galera**, se dignara estudiar por tercera vez el proyecto de ley.

Los halcones de la Cámara sacaron sus garras espirituales y patrioteras. Iniesta Cano defendió la negativa a tomar las armas como un **«delito repugnante»**. Y decretó que **«no puede haber más conciencia que el amor a la patria»**. **Nieto Antúnez** mostró preocupación **«por el hecho de que existen 322 objetores de conciencia cuando hace 6 años apenas eran 10 con lo cual, se sigue este alarmante aumento, se pueden acarrear serios problemas a la patria»**. **Campano López** descubrió que **«muchos objetores no son de conciencia sino de otras cosas y de seguir así dentro de unos años en vez de cientos serán miles gracias a la labor de proselitismo y propaganda que se está haciendo»**. **Hernández Navarro**, para redondear la faena, reveló que **«este movimiento de los objetores de conciencia está manejado por una organización comunista o criptocomunista y dirigida a nuestro desmantelamiento social y militar»**.

En vísperas del vuelo mortal de **Carrero Blanco**, se llegó a la Ley 14/1973 de 19 de diciembre sobre negativa de la prestación del servicio militar. Estableciendo que **«el español que declarado soldado o marinero útil rehusara expresamente, y sin causa legal, a cumplir el servicio militar será castigado con la pena de tres años y un día a ocho años de prisión si el hecho ocurriera en tiempo de paz»**. También se legisló **«la incapacidad del condenado, mientras no se rehabilite, para ejercer derechos políticos, ostentar cargos y funciones públicas y para establecer relaciones laborales y contractuales de todo orden con entidades públicas o subvencionadas o intervenidas por el Estado, con entidades preestatales autónomas y con las corporaciones de Administración Local así como para la docencia y para obtener permiso de tenencia y uso de armas»**.

A primeros de enero de 1977, la Presidencia de gobierno se sacó de la manga un decreto-ley por el que **«las personas que, por motivos religiosos, no estén dispuestas a realizar el servicio militar activo, pueden sustituirlo por un servicio cívico de tres años de duración»**. Pero de hecho no se ha desarrollado aún hoy.

INFORME DEL MOC ENVIADO A LOS GRUPOS INTERNACIONALES

I.- VALORACION DE LA SITUACION POLITICA.-

Después de la etapa de consenso entre las principales fuerzas políticas parlamentarias del Estado español, con la aprobación de un marco constitucional (Referendum Constitucional de 6 de diciembre de 1978), el Gobierno Suárez decide convocar nuevas elecciones generales.- La disolución de las Cortes (Congreso y Senado), paraliza toda actividad legislativa: estatutos de autonomia para las diferentes nacionalidades del Estado, estatuto de negociación colectiva, estatuto de la empresa y el trabajador, estatuto de acción sindical, estatuto de los partidos políticos, estatuto sobre los medios de comunicación públicos (T.V., radio, prensa de la cadena franquista,...).

Las elecciones generales del 1 de marzo, se plantean dentro del proceso de consolidación democrática y desarrollo del "modelo económico y social", constitucional.-

Los resultados de estas elecciones, a las que solo acuden 2/3 de los electores (abstención superior al 33º/o), no varian substancialmente la composición de la anterior Cámara Baja de las elecciones del 15 de junio de 1977, mientras que en el Senado, consolidan por el sistema mayoritario empleado, al partido del Gobierno: UCD.

El Congreso, que decide sobre la composición del Gobierno, tiene 166 diputados, sobre el total de 350, de la UCD.- El PSOE , partido mayoritario de la oposición, se queda con 121 diputados.- El P.C.E., eurocomunista, 23; 10 los nacionalistas catalanes de Convergència i Unió; 9 la malparada derecha C.D., 7 los nacionalistas bascos del P.N.V., fuerzas todas ellas que en mayor o menor grado participaron del consenso hasta el marco constitucional.-Otros partidos que aparecen en la nueva legislatura son: P.S.A. con 5 diputados, 1 del Pueblo Canario Unido, independentistas canarios, 3 de Herri Batasuna indenpendentistasvbascos próximos a E.T.A. militar, que han anunciado que pese a conservar sus actas de diputados, no acudirán al Congreso y tratarán con él de fuerza a fuerza.

Estos resultados, preocupan a los partidos mayoritarios por los altos niveles de abstención y por la presencia de independentistas revolucionarios.- Suponen también un descalabro para la derecha C.D., y en fin, una consolidación de U.C.D. frente al partido mayoritario de la oposición -- PSOE.

El partido con minoria mayoritaria U.C.D., debe encontrar una fórmula de acuerdo que le permita conseguir 9 diputados más, para la formación de un Gobierno de mayoría y por consiguiente , estables.Todos los indicios señalan el pacto U.C.D. con la derecha C.D., sin que quizás ésta no entre a formar parte del Gobierno, mantenga (al rebajarse el número de diputados para formar grupo - parlamentario) independencia parlamentaria, pero dando tácito apoyo a la U.C.D. para que pueda gobernar, preservándole la imagen no derechista , sino de centro.-

Se descarta totalmente una posible alianza U.C.D.-PSOE, partido éste que ha señalado pasa a la oposición democrática.- Los votos de los diputados nacionalistas catalanes y vascos quizás se inclinarán por el partido del Gobierno U.C.D. en las cuestiones claves del modelo económico y legislación social.-Mientras, se especula sobre la posible abstención o el voto negativo de los partidos P.C.E. y - P.S. andaluz, en el voto de investidura.

Están convocadas elecciones municipales para el 3 de abril de 1979, las primeras democráticas desde los tiempos de la República española de los años 30, y las primeras municipales en que participará plenamente el voto femenino.

2.-PROBLEMATICA POLITICA SOBRE LA OBJECCION DE CONCIENCIA.-

La remodelación legislativa española cabe situarla en las condiciones del "pasaporte democrático" hacia Europa occidental y América, garantías de consolidación en el Estado español del modelo capitalista imperante a nivel internacional.

Confluyen en estas remodelaciones, las resistencias de grupos privilegiados (el ejército y su situación de poder y status en el régimen franquista, los grandes bancos y corporaciones industriales soportes del poder económico, la iglesia católica oficial y su tajada en la enseñanza privada.....), con las exigencias populares progresistas.

En este contexto, los objetores de conciencia del MOC, claramente comprometidos con las exigencias progresistas, reivindican un estatuto de objección frente a las resistencias del ejército, susceptible frente a los ataques abiertos de ETA indenpendentistas vascos armados y de los Grupos de Resistencia Antifascista (GRAPO), y frente a un gobierno (UCD-Suárez) cauteloso con el problema militar.

3.-SITUACION LEGAL DE LA OBJECCION DE CONCIENCIA EN EL ESTADO ESPAÑOL.-

La objección de conciencia se contempla en el art.30 de la Constitución española que quedó redactado después de presiones y consensos militares en la siguiente forma: "30 2. La ley fijará las obligaciones militares de los españoles y regulará con las debidas garantias, la objección de conciencia, así como las demás causas de esección del servicio militar obligatorio, pudiendo imponer en su caso, una prestación social sustitutoria", - Es decir, se reconoce la objección de conciencia como una esección al servicio militar obligatorio, no como un derecho humano.

Mientras una ley no desarrolle el principio constitucional, denunciado como restrictivo por el MOC, sigue vigente una disposición interna del Ministerio de Defensa de noviembre de 1977, en la que se concede la situación de "incorporación aplazada" o "licencia temporal" (prórroga especial aplicada desde entonces a los objetores de conciencia).

Pese a la vigencia de esta disposiciónlegal [illegible], se transgrede con frecuencia y objetores declarados, quedan retenidos temporalmente.- Como caso grave, el 6 de febrero, el juez instructor de la Guarnición de Melilla, dictó auto de procesamiento contra Albert Pujol Ximenes qie se declaró objetor antes de la Jura de bandera.- La anticonstitucionalidad del caso, ha sido denunciada por el Movimiento de Objetores de Conciencia; la represión ha sido la única contestación de los poderes públicos.

Nota.- Aquesta valoració política està dins d'un Informe que el M.O.C. ha enviat a l'estranger.

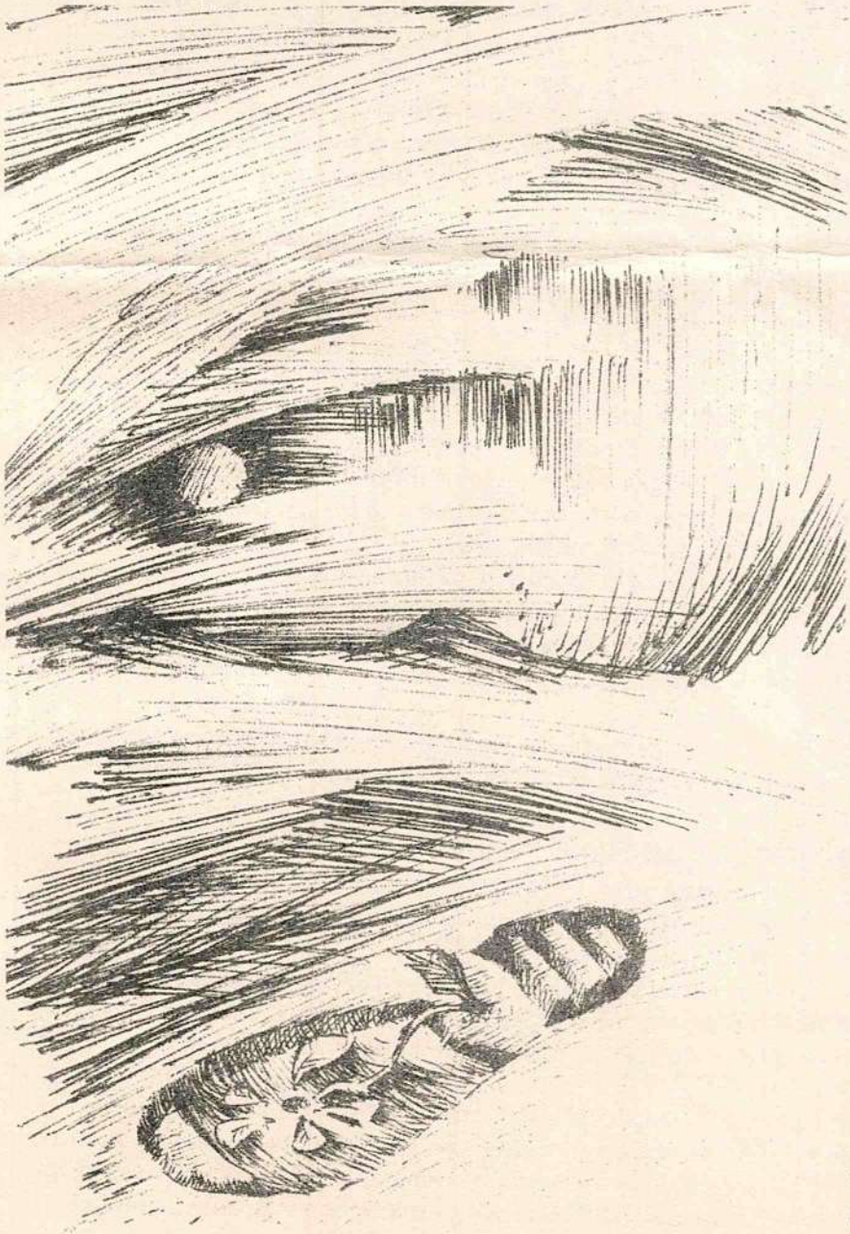

SI CIVIL ÉS EL CONTRARI DE MILITAR, NOSERÀ MILITARITZAR EL CONTRARI DE CIVILITZAR?

GILBERT CEBRON

DIBUIX D'EN JOAN GOMEZ

carta dels de REUS

Abans, bastant abans de que el Suárez anunciés noves eleccions al parlament, quan ningú confiava en aquesta possibilitat, el grup d´objectors de Reus, vàrem decidir de fer campanya de difusió i informació pels pobles de la comarca , i entre les bases militants dels diferents partits d´esquerra.- Val a dir d´entrada que l´escepticisme era bastant gran devant del possible "tansemenfotisme" dels partits.- Els resultats, han superat amb escreix les nostres previsions.- Començàrem a repartit-nos feina, i ben aviat vàrem conectar - amb gent de gairebé tots els partits que tenen una mínima implantació a la ciutat, i també amb grups de joves de varis pobles.-No cal que us expliquem un per un tots els tràmits que seguirem.- Només us direm que haguerem d´anar a trucar moltes vegades a les seves portes, i que foren moltes les vegades que ens digueren "vuelva usted mañana".- Concretant i acusant alhora, al PSUC , ens enviaren directament a les joventuts, perquè això " són coses de canalla".- Al PSC , després d´haver concertat la xerrada un mes abans (per tal de no interferir al seu funcionament intern) , i de anar-ho recordant periòdicament, arribà el dia , i resultà que no s´havien enrecordat de comunicar- ho a la base.- A l´ERC, després de passar-hi -- tres o quatre vegades, ens demanaren que els ho comuniquesim per escrit (llegeixis instància).-Tot i així tampoc ens tornaren contesta.- Solsament a dos partits, al PSAN i l´OCE-BR; poguerem exposar la nostra objecció, encara que l´assistència fou bastant migrada (segurament en relació amb el nombre d´afiliats).- Desenganyats del tot, no vàrem fer més passes per anar a parlar amb CDC i altres partits més minoritaris.

L´altra cara de la moneda, però, foren les xerrades-col.loqui que ferem a les Borges del Camp i Vilaplana, i al Centre de Lectura de Reus.- La participació de la gent fou bastant bona, i amb un animat col.loqui a tot arreu.

Malgrat l´éxit parcial de les xerrades, vàrem decidir d´ajornar de moment les possibles properes, i dedicar-nos a aprofondir amb la no-violència, la insubmisió i altres temes que considerem fonamentals de cara a fer exposicions públiques.-

Paral.lelament a tot això , a la nova revista Mestral, ens oferiren la possibilitat d´escriure periodicament articles sobre l´objecció i la no-violència,.- Els prenguérem la paraula, i vam acceptar l´oferta.- Però tampoc no va ser possible.- Vàrem recorrer cel i terra, i la seva proposta va quedar en "agua de borrajas".- El director del setmanari s´en va desentendre, i ens va deixar amb la cua entre cames.

Sembla com si tinguesim la negre.- La nova frustració ha arribat fa pocs dies.- A Tarragona, el grup del Casal de la Pau va montar l´exposició de fotografies sobre el bombardeig d´Hiroshima i Nagasaki " arc iris per un món millor", amb un éxit de públic espatarrant , i un ressó a l´opinió pública, francament molt gran.-Ens animarem i poguerem aconseguir l´exposició per finals d´aquest mes de febrer.- Quan vàrem tenir el local comprometés, la propaganda finançada, i apunt per començar a tirar els cartells a l´impremta, ens telefonaren des dels "Amics de les Nacions Unides" de Barcelona, reclamant urgentment la exposició , perquè s´habia d´enviar aquest mes a Paris .- Una mica més, i li fem empassar el telèfon.

Però no tot són males noticies, al grup de Reus.- Fa pocs dies, el diumenge 4 , vàrem organitzar una - trobada d´objectors d´aquestes comarques, i de gent despenjada que saviem que volïa objectar.- A l´ermita de Paret Delgada (La Selva del Camp), ens aplegarem gent de Reus, Tarragona, Vilaplana i la Vilella Baixa.- Erem 26 persones, cosa que considerem un éxit.-

Més que parlar sobre temes concrets, fou una trovada per coneixer-nos una mica, i per veure les corrents d´opinió que hi han .- Ja hem concretat una altre data per tornar-nos a trobar (el dia IO i II de març a Mas Roger).- Ja us explicarem a la propera assemblea com ens ha anat.- Rés més, que ja teniu prou "rotllo".

Salut i força al canut! ! ! ! ! ! !

Reus, I3 de febrer de I979

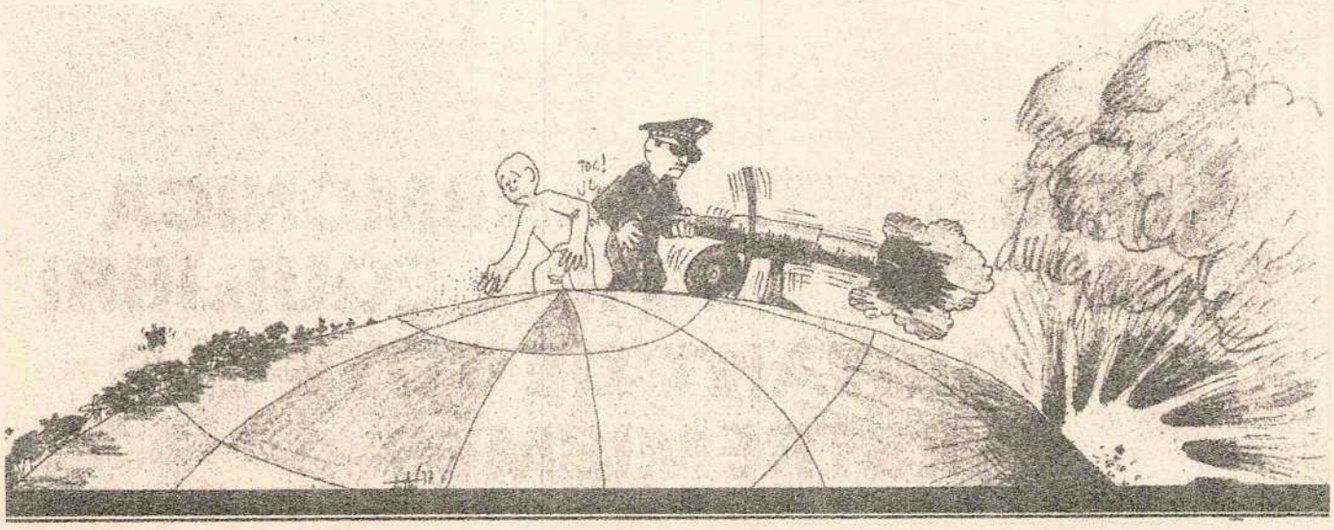

UNA CONCEPCIÓ POLÍTICA DE L'OC

Actualment, i per a la majoría de la gent, l'Objecció de conciència és qüasi bé desconeguda. Quand sels hi dona a conèixer la realitat que representa son pocs els que li donen importància. Els diputats que, pel decembre del 1.963, van aprovar el primer estatut dels Objectors, no neguen el que, l'endemà de la guerra d'Algèria i al legalitzar l'objecció de conciència, van fer el possible per limitar al màxim tan l'entorn social com la seva extensió numérica. —Ho han aconsseguit, des del seu punt de vista, ja que d'uns 290.000 joves cridats anualment a fer el Servei Militar, sols de 600 a 800, segons els anys, es beneficíen del estatut. ¿Com l'arriben a conèixer? . ¿Com és que l'acepten a pesar de les seves condicions d'aplicació? .

L'actitut que prend l'opinió pública vers l'objecció de conciència és d'indiferència o d'ignorància i per això ho hi cap movilització en contre de la segregació i la repressió dels objectors "aceptats" pel Poder. Partint de l'única Base de que EXISTEIXEN Objectors de conciència, la gent ben informada aprova, com a màxim, que sels miri amb una certe simpatía; volen que n'hi hagi sols per justificar el respecte i la tolerància de la llibertat d'opinió: que hi hagi objectors de conciència, sí, peró com una exepció a la regla! Per tant és totalment descabellat pensar que una objecció massiva devant el Servei Militar obligatori fería, al menys, que la gent entengués el crit de la joventut rebutjan la llógica militarista de la cursa d'armaments.

Peró un crit no és necesariament una solució al problema que denúncia. L'actitud dels que "toleren" i respecten als Objectors de Conciència sense veura l'utilitat de l'objecció té una justificació: ¿Com pot arrivar aser, l'objecció de conciència, un mitjà col.lectiu de ressistència a la militarització dels ciutadans? ¿Com es podrà estendre sense caure en el perill d'un exèrcit professsional? .

S'han de poder donar respostes clares a aquestes preguntes si es vol passar de la "llàstima" pels objectors a la difussió de l'objecció de conciència. Per això ens sembla important proposar i promoure "una concepció política de l'objecció de conciència" que tingui cura de respondre de l'organització d'una defènsa col.lectiva per un cas de conflicte. Avui día, l'objecció de conciència és política "de fet" pels motius personals dels objectors, encara que la llei els vulgui ignarar; en un primer pas, la lluita hauría d'estar encaminada a aconsseguir una objecció política "de dret". Peró aquests motius personals no tendeixen necesariamnet i com a primer pas cap a una estretègia global de lluita per la Pau, és a dir, vers una ALTRE DEFENSA, vers una altre política tant interior com exterior. Per això, avans del "dret a l'objecció política" s'ha d'inventar "una objecció política" pels seus efectes i conseqüències tanmeteix que pels seus objectius.

S'han de donar algunes explicacions devant d'aquesta afirmació, dons per l'origen i l'história de l'objecció, poden semblar contradictoris aquests dos mots que nosaltres volem associar: "Objecció Política". Tradicionalment, l'objector és el que rebutja una llei, per les seves conviccions profundes, sense tindre en conte ni les circunstàncies ni les conseqüències del seu acte. En canvi, la política és la "pràctica de lo possible", lo que implica fer un estudi previ de les circunstàncies i una previsió de les conseqüències. Parlar d'objecció política és, dons, enfrentar aquestes dues idèes. Es dir, per un costat, que l'objecció de conciència no es base necesàriament en principis absoluts ni tan sols en conviccions personals —tal hi com ho veu actualment la llei— sina que pot ser el fruit d'un anàlissi de la situació col.lectiva, objectiva i coiuntural. Es dir, per altre banda, que la política no és sols "l'art de lo possible": Ens troven tot sovint amb situacions absurdes i escandaloses on, per resoldre-les, farían falta actes de força com rotura i canvi total de prespectives. Per exemple: La cursa d'armaments, la militarització progressiva de sectors civils de la societat, els nous perills de l'energía atómica, tan civil com militar, que fan perillar tant la llibertat con la seguretat dels pobles, son realitats que exigeixen, per força, solucions polítiques diferents dela "Realpolotik" a curt termini. Llavors, l'objecció és més que un dret personal; arriva a ser un component essencial del canvi polític, de la recerca d'una nova societat i de la seva "tàctica de defènsa".

Partint d'un socialisme autogestionari, el M.A.N. (Mouvement pour une Alternative Non-Violente) considera indispensable, per l'èxit d'aquest projecte polític, la lluita per la desmilitarització de la societat la búsqueda d'altres formes de defènsa no armada. D'això es dedueix la necessitat d'una ruptura total amb tot sistèma militar i d'una alternativa que tingui en conte els problèmes concrets de la transició: és lo que el M.A.N. anomena "transarmamnet". El defineix com "una estretègia que supervisi simultàneament la desmilitarització de la societat, la desespecialització de la defènsa i la posta en pràctica de grups d'autodefènsa popular que busquin o experimentin medis de lluita no armada".

L'objecció de conciència, sen a la vegada ruptura i recerca d'alternativa, és "un factor important en l'el.laboració d'una estretègia de transarmament". Per això hi ha un combat alliurar PER A l'objecció de conciència on hi haurem de descriure els objecctius i els mitjans. Peró perque aquest combat pugui tenir força per ell mateig, s'ha de lliurar un combat PER l'objecció de Conciència, per a fer caure les traves (polítiques, culturals, administratives, jurídiques, etz.) que impedeixen exercir ampliament el dret a l'objecció de conciència. Sobre aquesta lluita en parlarem a continuació:

UNA OBJECCIO DE CONCIENCIA POLITICA PELS SEUS MOTIUS:
COMBAT PER L'OBJECCIO DE CONCIENCIA.

L'obligació de "jurar" ser Objector que imposa la llei actual, lluny de respondre a l'exigència universal de la llibertat d'opinió, vé condicionada pel doble fet "d'apaciguament i de previsió" per tal de salvaguardar l'ordre públic.

L,Objecció de conciència: una excepció.

Avans de que focin determinades les restriccions en la seva aplicació, la llei definía l'objecció de conciència com una actitut de puresa moral: estar "en contre i en qualsevol circunstància al us personal d'armes, per conviccions religioses o filosòfiques". Encara que hom, clàsica i tradicionalment, acepti aquesta definició, no deixa d'enmarcar l'objecció de conciència en una "ètica de convicció", una moral individual de perfecció i exepció.

Ens diu Didier MARTIN, profesor de la facultat de Dret de Rennes: "... (la llei) revela una actitut deliberada de na privilegiar l'objecció de conciència que ha aconsseguit el més alt grau de perfecció (sic), a que té un caracter absolut, global, contrariament a l'objecció de conciència condicional, massa preocupada per l'impossible separació "del bó i el dolent". Ademés, dir el que és just o no en el camp de les armes bèl.liques no es pot fer seguint criteris o motius polítics. Per tant, les raons polítiques i el suport de la seva dialèctica resten fora del camp de l'objecció de conciència reconeguda".

Es clar que l'objector, tal i com el concebeix la llei, és un extremista de la moral absoluta que es dedica a contemplar "la puresa de la seva conciència per sobre del bé i del mal". Volguer introduir l'objecció en el terreny polític " del bó i el dolent" és sortir de la legalitat per caure ne la delinqüència. Per altre banda, la degenaració de certs drets que es reserva el Poder (p.e. "la salvaguarda dels drets humans i les llibertats fonamentals" resta sotmesa a la salvaguarda del nostre sistèma social) ens fa comprendre elque l'estat de fet de l'objecció de conciència es contredigui tan amb l'estat de dret: 2.500 objectors, 2.000 desertors entre els reservistes, sense contar els dsertors de l'exèrcit actíu ni els insumisos...

S'ens dirà que el problema no és nou. L'organització d'una societat democràtica, ¿no topa cada día amb el delicat problema de l'equilibri entre el bé comú i les llibertats fonamentals? La resposta, tot hi aceptan la necessitat de certs impediments, no hauría de ser la d'una opossició simplista ni tampoc a de fer valdre l'Estat contre els ciutadans. La resposta, que en realitat està en una correlació de forces, conduex necesariament a una solució política: la llegislació no sols ha de "respectar" els drets fonamentals de les persones i dels grups si no que les ha de considerar com formant part d'una gestió política oberta a l'evolució del pensament i les costums; reciprocament, la llibertat de pensar i obrar segons la conciència no pot reduir-se a preses de portura individuals, privades de tota incidència col.lectiva i política.

L'objecció de conciència no pot continuar tenint el sentit clàsic i absolut que la llei li dona, s'ha de difondre com a conseqüència d'un anàlisi polític de la situació actual: paper ideològic i sacial de l'exèrcit, funció económica del complexe militar-industrial, ús polític de la dissuasió nuclear, etz.

Un anàlisi polític per a un dret polític.

Independenment de l'opinió que ens mereixi el nostre passar militar, hem de reconèixer que, a partir de la segona guerra mondial, hi han hagut canvis importants en matèria política i econòmica, en les relacions internacionals i, com a conseqüència, en les nocions d'indepèndència i defènsa nacional. Hem de reconèixer que la guerra, en sí mateixa, està en crisis, degut als transtornos tecnològuics que ens obliguen a "canviar radicalment el nostre pensament: continuem creien que la cursa d'armament és la solució als nostres problemes quand és un dels nostres problemes. La guerra moderna sols pot tenir una motivació política". Els mitjans tècnics de la guerra (i principalment les armes de destrucció massiva) han arrivat a una desenvolupament tal que fan dels estris miliatrs un perill permanent més grand que les amenaces contra les que ns han de defendre. El nou armament comporta un desequilibri tan fràgil que es multiplica per arreu del planeta i, al final, disuadeix més la pau que la guerra, ja que sol ser l'excusa per a la "coexistència pacífica" de les Grands Nacions peró es fa sentir en conflictes preifèrics, pressions ideològiques, agressions econòmiques ...

Sen a la vegada víctima i autor d'aquesta situació, el nostre país conserva per a defendres un Servei Militar obligatori, que serveig per a amagar un exèrcit professional disposat a intervenir tan si el enemic és de dins com si és de fora del país. Per això desemvolupa l'estretègia atòmica dela "dissuassió mínima i suficient. Malgrat les dubtes que hi ha sobre la conveniència política d'aquest aparell de defènsa per salvaguardar l'independència de França en un món de dependències mútues, el ciutadà mig no pot dubtar del sistèma militari, molt menys, oposar-s'hi per raons de conciència política, per una Objecció de conciència política.

A menys que no ens fem les següents preguntes o bé que s'els hi doni una altre resposta a la que proposem, no es pot impedir (amb l'única excusa de que son "polítiques") el dret a construir uns Objecció de Conciència amb el seu suport: L'esperit d'una llei sobre llibertats en general (i objecció de conciència en particular) ¿no és el de garantir l'expressió pública i col.lectiva d'unes conviccions que el llegislador no té perquè compartir? Actualment, i a nivell legal, el "bon" objector és el que rebutja PERSONALMENT matar, el "dolent" és el que rebutja participar en un entrenament COL.LECTIU de genocidi, un eventual suicide de l'humanitat. Dels dos, ¿no és més "moral" el "polític"? No veiem el per qué els motius del segon han d'esser meny "respectables" que els del primer.

Per això reivindiquem el dret a l'objecció de conciència com el dret inalienable de tot ciutadà a rebutjar, en qualsevol moment, de participar en el sistèma militar, tant si és per raons morals, com si és com a conseqüència d'un anàlisis polític.

L'OBJECCIO DE CONCIENCIA: UN DRET PER A TOTHOM.

Perqué un dret ho sigui per a tothom, ha de ser, al menys, conegut i accessible per tothom. Aquest no ha estat mai el cas de l'objecció de conciència.

Pels Quintos:

Al mateig temps que una discriminació moral, el dret crea una discriminació per raó de l'edat entre els Objectors. El dret a l'objecció de consciència sols es pot reclamar abans d'acomplir el servei militar. Es dir: s'ha de poguer justificar la negativa al servei militar sense conèixel en profunditat, mentres que quand has estat en contacte directe amb les armes, no és possible negar-t'hi. Aquesta aberració del reglament exigeix al possible objector unes conviccions absolutes: degut a la opinió política, l'experiència personal no motivauna Objecció de Conciència que pugui rebatre al servei militar. Per contra, la llei és "clement" al considerar a l'objector "arrepentit" oferint-l'hi, en qualssevol moment de la seva vida, la possibiliat de vestir-se el uniforme. El "arrepentit" en sentit invers "s'ha de fer fotra". La llei té un sentit únic: el que li dona l'autoritat i no el que li confereig el dret. S'ha de denunciar aquesta injustícia i exigir que el dret a l'objecció de Conciència es pugui exercir igualment mestres es compleig el servei militar.

Pels voluntaris:

Aquesta reivindicació és vàlida també pels que entren en l'exèrcit signant-hi un contracte de varis anys. Això és més justificable tenint en conte que el reclutament dels joves es fa principalment en èpoques amb un alt tant per cent de pararts. "T'has de fiar dels prospectes militars que prometen, a partir dels 15, 16 ó 17 anys, una situació, una indepèndència econòmica, un lloc de treball segur, un porvindre, una vida sana i dinàmica, responsabilitats humanes, nous horitzons, un ofici d'homes... oferint a la vegada acció i viatjes, companyerisme, possibilitats de promoció social... Per tot arreu es veuen chifres i "fotos" boniques. ¿Quin jove que no estigui al tanto, no somiarà debant d'aquestes promeses? I ins quants sots-oficials en actiu ho deien clarament en el yranscurs d'una roda de premsa clandestina el Novembre del 1.976: enrolats quand tenían 16 anys, fens bastants anys més tard no ens en habem adonar que habíem estat engamyats. Durant l'estada a l'acadèmia, on la personalitat es forma de mica en mica, nosaltres no voliem deixar el exèrcit (...) dons només donàbem importància al aspecte material de la vida: prima d'enrolament, una cinquantèna d'especialitats, que ens prometíen que podiem escollir i es van reduir a unes deu al sortir de l'acadèmia, més totes les altres promeses..." Al voler deixar les FF.AA., surten els problemes de la rescició del contracte. "Segons els diaris oficials —continuen dient aquests sots-oficials— hi ha casos de rescició. No obstant s'apliques tant poques vegades que és pràcticament impossible deixar l'exèrcit si no és mitjançant la deserció i la presó o el hospital psiquiàtric. Es fan moltes peticions per motius filosòfics o d'altres però per desgràcia totes tenen una resposta negativa". Al revès del que passa amb els contractes de treball signats amb empreses civils, els contractes militars son unilaterals: sold el Ministèri de Defènsa els pot anular després d'una impresionant buro cràciajeràrquica "de recomanacions faborables".

Les FF.AA., aquesta empresa nacionalitzada per la revolució francesa, que té la funció social d'assegurar la pau al poble, no és una empresa com les altres: ¿No ha de tenir en conte, sense exepcions, les regles elementals dels drets humans? Ja és hora de que li reconeixi al soldat-ciutadà la llibertat de pensament, d'expressió i, com a conseqüència, de canviar d'opinió.

Pels reservistes:

No obstant, les obligacions militars no es limiten al temps de servei en actiu (servei militar propiament dit) si nó que després es passa a formar part automàticament d'un cos de reserva fins l'edat de 50 anys. Encara que normalment es considera un simbol inútil, la "Cartilla del Servicio Militar", és un veritable carnet d'identitat militar i, es vulgui o no, al pertanya administrativament al cos militar

hi ha la possibilitat real d'esser cridat qualssevol día per a una periòde d'entrenament o bé per a movilitzar-se en cas d'amenaça. Tot canvi de residència ha d'esser comunicat a la policía per tal de que la movilització total o parcial sigui gactible en qualsevol moment. La recent movilització dels llicenciats de la guèrra d'Algèria, l'ambigüetat del terme "amenaça", l'invent socilista del "exèrcit pópular", ens haurían de fer reflexionar seriosament sobre aquesta extenssió del control militar sobre la societat. El fet de que haguem cregut —o ens haguin fet creure— en un moment determinat que el complèxe militar era un mitjà de defènsa llegítim i eficaç, no ha de ser per a ningú un obstacle a l'hora de canviar d'opinió en aquests aspectes i de poder manifestar aquest canvi declarnat-se Objector de Conciència al exèrcit reservista.

La llegislació francesa no sols ha omitit aquesta llibertat, sino que ha previst penes de presó per a aquells reservistes que es declarin objectors (enviant al Ministèri de Defènsa la cartilla del servei militar i rebutjan tornar-la a agafar). Des de 1.975 les autoritats has desencadenat tot una sèrie de procesos per tal de colapsar aquest nou aspecte de l'objecció de consciència. En efecte: en 2 anys i mig han sigut acusades 170 persones de les 1.500 que han tornat la documentació militar. La condemna mitja sol ser una multa d'uns 500 F. sobre un mínim determinat per la llei de 400 f. Aquesta presa de consciència col.lectiva, eh lloc d'aturar el procés, ha fet recordar als reservistes que encara eren miliatrs i als magistrats que els jutjaben, que entaven servint a una llei injusta i caduca que calía reformar... o infringir.

La llei en contre del dret:

D'una manera lógica, aquestes accions han fet veure la contradicció existen entre el bé comú de la nació (definit pel Poder) i les llibertats individuals (reivindicades pels ciutadans).

Tots els Estats declaren, avui en día, respectar els drets fonamentals de l'home; tots els menyspeen d'una manera o altre en nom de l'ordre públic; cada Estat vigila als altres per tal de denunciar la més mínima violació; cada Estat ratifica oficialment les convencions internacionals, peró no les posa en pràctica.

El 4 de Novembre de 1.950, França signà a Roma la " Convenció Europea de Salvaguarda dels drets humans i les llibertats individuals"; peró fins 24 anys més tard, el 3 de maig de l.974, no es ratifica i es pot aplicar aquesta convenció al nostre país, al ser incorporada a la llei (art. 55 de la Constitució) amb un "rang superior al de les lleis". Així, i segons el article 9 de la convenció, a la llibertat d'opinió l'hi afegim la llibertat de canviar i expresar aquesta opinió. Podríem pensar que, d'ençà de llavors, l'O.C.pels militars en actiu o els reservistes té un fonament jurídic, al mens implícit...

Per desgràcia, el mateix texte de la convenció europea deixa als governantsel dret d'apreciar si l'ordre pùblic intern resta en perill per l'exercici de la llibertat d'opinió! . Per més seguretat el govern francés, en altres lleis, es mostre contrari als actes que s'oposin a la disciplina militar. A més, el govern no permet al ciutadà o als "organismes no gobernamentals" recorre directament ala Comisió Europea dels Drets de l'Home en cas de conflicte amb les autotitats.

¿Hem de restar inmòvils devant d'aquestes mutilacions del dret que son, en definitiva, mutilacions de l'home? ¿Com podem creure que els crits humanitaris a favor dels drets fonamentals seràn suficients per canviar l'hiprocresía de les declaracions oficials? Els drets més elementals sols s'han aconsseguit lluitant i el combat que s'està lliuran actualment per l'O.C. no és més que un combat polític.

DE LA LLUITA SINDICAL AL COMBAT POLITIC

Després de 15 d'existència quasi clandestina, la llegislació entorn l'O.C. ens mostre, avui en día, que està totalment en contra d'ella. Si la llei està totalment inadaptada a les exixències dek dret fonamental i és incapaç de respondre a les justes reivindicacions dels objectors, no és a causa d'una imperfecció fàcilment subsanable, sinó que és el resultat d'una voluntat deliverada del Poder: l'O.C. representa un perill per a la defensa nacionali, en últim terme, per la sobiranía de l'estat. Com a conseqüència, se l'ha de mantenir de la forma més reduida posible, ja que no és posible prohibir-la del tot.La negativa d'altres motius que els ética i personals, la prohibició de divulgar la llei, la necessitatde cursar una instància en un plaç molt limitat i la resolta per una Comissió jurisdiccional, la durada del S.C. doble del militar... , l'aplicació d'un reglament de disciplina miliatar... totes aquestesmesures ens fan veura l'imtenció política del govern de fer que la pràctica legal de l'O.C. sigui extremadement difícil per no dir impossible. Res d'estrany, dons, que es practique de forma ilegal tant sovint. Peró: ¿No es van engendrar a l'il.legalitat el dret de vaga i els drets sindicals?

Contrariament al que ens vol fer creure l'idiosincràsia militar, l'O.C. no és, aaui en día, una postura cómoda; és un veritable combat lliurat overtament pels objectors per tal d'obtenir el dret de ciutadà.

Una lluita sindical

Aquets combat esdevé un combat reivindicatiu de caire sindical. En efecte: al igual que els treballadors defènen el seu lloc de treball i les seus drets sindicals a les empreses, els objectors lluiten perqué els sigui reconegut "de fet" el lliure exercici al dret de l'objecció. Aquesta lluita comporta unes reivindicacionsconcrètes com poden ser la llibertat d'expressió i de reunió, la derogació del decret disciplinari

("decret de Bregançon"), la paga d'una setmanada raonable per a un treball estriat lliurament... Amb les condicions que marca actualment la llei, els propis objectors son els autors de les seves raivindicacions i qui les porta a terme, mitjançant vagues, diverses de no-col.laboració, ocupació de loclas de l'administració i, sobre tot, en els judicis, els objectors exposen el fet de que no volen ser considerats com a delinqüens que sigui precía aillar en camps de treball obligatori. Volen que els sigui reconegut "de dret" el que son: ciutadans que no volen lliurar-se del S.M., sino que, d'una manera responsable, el rebutgen per a servir d'altre manera a una societat basada en altres conceptes que els de les guerres. Tenint el suport dels motius polítics clarament el.laborats, la seva lluitaés reivindicativa de dret i sindical de fet.

Una lluita popular

Organitzan-se col.lectivament i popularitzan la seva lluita mitjançant l'acció i l'informació, els objectors han overt una mica la porta del "gheto" on els tenía confinats la llegislació i l'opinió pública, sotmesa a l'ideología del "patriotisme armat". Reivindican el dre a l'objecció per quañssevol motiu, compresosels polítics, han donat a conèixer el per qué de la seva objecció: la militartzació dels fins i mitjans de la política nacional. Reclamant que aquest dret pugui ser exercit en qualseevol moment, han overt la pràctica de l'O.C. a les generacions venideres. Podem qüestionar o respectar els mitjans, peró l'O.C. pot i ha d'esdevenir una pràctica popular, col.lectiva i organitzada per "civilitzar" la societta que l'Estat militaritza.

El treball, la família i l'escola son sectors del nostre entorn social amenessatsi minats per l'institució militar; aquests son camps de lluita sindical. Es necesari, dons, que l'O.C. es tingui en compte en sèrio no sols com un mitjà populat de lluita contre l'opressió.

Un combat polític

Al igual que les lluites obreres lliurades contre el capitalisme industrial i multinacional, la lluita popular de l'objecció és, necesàriament, política perque s'opossa al militarisme econòmic i social dels Estats. Ni més ni mensque una lluita obrera, no ha de ser sols política per les seves causes, sino també pels seus efectes.

¿N'hi ha prou amb opossar-se a les actuals formes de militarització per evitarl'aparició d'altres formes de defènsa armada? ¿N'hi ha prou amb desmitificar el perill de la dissuació militar per no caure en el perill de ser atacat per algún enemic? En resum: la finalitat de l'O.C. és la de rebutjar tot sitèmade guerra o bé és la de promoure un sistèma de Pau? Si els dos tremes son contradictoris, el rebuix d'un d'ell no comporta necesariament l'aparició de l'altre: El simple rebuix del exèrcit no engendre automàticament la seguretat d'una "pau civil", tant entre el paisos con dintre d'ells. Per poder-ho feres necesita un nou esfoç constuctiu, al igual que una nova voluntat política. Així l'objecció a la societat militaritzada ha de ser, més que una negativa al sistèma de defènsa, una altre manera de veura els problemes de la defènsa. Ha de ser una lluita complementàrea a la que, des de dins, intenta democratitzar al exèrcit per desprofessionalitzar la defènsa. Si el dret a l'O.C. s'ha de aconsseguir a canvi d'un exèrcit professional, haurem "guanyat" un nou instrument d'opressió.

Es per tot això que el combat PER l'O.C. (per les seves causes i motius) enss porta necessàriament a un combat PER A l'O.C. política, per els seus efectes i conseqüències, al igual que pels seus objectius.

Aquest anàlisi al veurem al proper número de l'AOC INFORMA on esperem poder continuar aquest article.

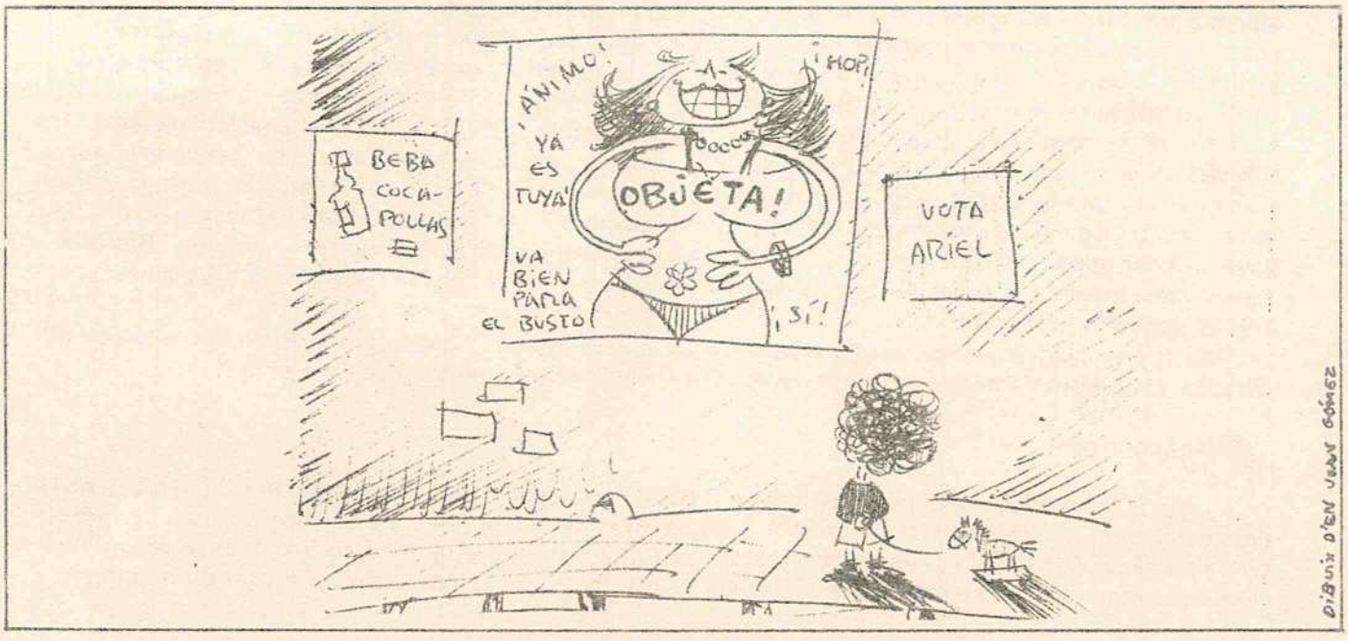

Carta dels de Sabadell

Bona lectura a tothom!

Aquí SABADELL,

Tenim la necessitat d'exposar-vos les no conclusions de la molt liada mental que ens hem fet aquests dies d'armistici entre campanyes electorals.

Sapiqueu que per començar demanem comprensió per totes les pijades fora la gibrella (son novells! !) i també demanem que ningú es senti ofès .

Bé doncs, aquí teniu la qüestió:

Bo i discutint l'article aparegut a l'AOC INFORMA sobre S.C. (el d'en Jordi García) hem anat a parar a una anàlisi general de la difusió.

1.— Sobre quines bases tenim edificada la nostra difusió (la dels grups AOC i MOC)? Donar-nos a conèixer ? Nous "simpatitzants"? Recerca de solidaritat i recolzament? . Una mica de tot...? . Bé, alguna cosa será. Però la realitat és que sovint tenim tendència a quedar—nos solament en el simple fet propagandístic.

Es com si a voltes ens vingués una extranya febre de "vedettisme". Sí, cal dir-ho! No tot s' arregla sortint al diari i a la televisió. Está molt distant de suposades motivacions "revolocionario-objectirils" voler, com una fita de les més importants, se'ens tingui en compte en els esquemes i aparells que més caracteritzen el sistema que suposadament critiquem.

Ha semblat com si a vegades (i la darrera assemblea del MOC n'és un exemple), es recordéssin nostàlgicament èpoques passades on la situació política provocava protestes contra detencions i peticions de llibertat de manera que l'atrafagament era més continu, "entretingut" i es parlava més de nosaltres,..

En aquest sentit creiem que si bé és bó que se'ns conegui i no se'ns margini, cal no caure en el vici de buscar únicament el motiu propagandístic , com aquell que ven pasta dentrífica per evitar la caries (que en el nostre cas seria divulgar la "fórmula" per evitar el servei militar).

Dues, creiem, poden ser les causes d'aquesta situació:

a) por a esdevenir incomprensibles i inaccesibles a la gent del carrer.

b) impossiblitat de donar, en la difusió, una "línia ideològica" global com aglutinant del "moviment". (NO malpenseu. No té res a veure amb el difunt Movimiento...).

En quant al primer motiu, no patiu. Es impossible que ningú no comprengui o no aconsegueixi accedir a uns plantejaments i esquemes de lluita que són inexistents, per la segona causa que hem dit.

Deixem-nos de "menjades de coco". Si el perill rau en quedar-nos marginats per la gent, és més pel temor a que se'ns vegi que la nostra opció és arbitrària i únicament per escaquejar-nos del servei militar que no per a presumibles postures radicals. I si això no és veritat, que surtin els esquemes i plantejaments ideològics i i i.

Si mai hi ha hagut discrepància entre grups i persones ha estat més per a tecnicismes subjectius sobre qüestions de campanya i organització, que no pas per a positures ideològiques oposades. Si senyor, cal aclarir-nos i: ventilem tots els embrions revolucionaris que , per altra banda i estem segurs, tots /totes duem a dins. En cas contrariens anirem acomodant a una situació que será molt pintoresca i allunyada dels presumibles nostres ingenus anhels contestataris: "com entretenir-nos millor per esperar a una lletra escrita en un paper oficial i que s'anomerarà " Ley del Estatuto de los Objetores de Conciencia".

La veritat, per a fer això, millor que entre tots paguéssim uns quants bons advocats que per altra banda, sabrien de lleis més que nosaltres...

En definitiva, creiem que cal superar el que al nostre entendre pot ésser una "actitud moralitzant i autojustificadora", per sassolir una maduresa de grup que, malgrat tot, ens creiem ben guanyada després de tants anys de treball. En aquest sentit, podem elustrar la nostra proposta amb el que tenim a França. Sembla ésser que en el país veí, han assolit identificar l'objecció (quelcom de molt abstracte i inconcret) amb la no-violència (quelcom una mica més perceptible).

Com veiem, hem caigut en una parany molt perillós ja que , tot lo darrer, sona a replantajament de l'AOC quan ja semblava que haviem assolit definir-nos com a: coordinació de persones i grups de Catalunya que estan per un bon Estatut d'objecció de consciència junt amb un servei civil (AOC INFORMA núm. 5, pàg. 4). No, res de replantajaments! . Solament indiquem que sembla imprescindible trascendir al mimetisme que ens ha estat imposat: el de voler una llei per a nosaltres, com la podriem tenir els jubilats, els patrimonis artístics o les espècies animals en vies d'extinció (sense cap menyspreu per cap d'aquests elements esmentats...); i prou.

Pot ésser interessant en aquest sentit avançar tal i com proposen els articles del primer CARACOL sobre l'antimilitarisme, malgrat opinem que són unes raons prèvies les que fan arrivar a l'antimilitarisme i li donen sentit.

Sugerim doncs, no començar de zero (a nivell d'AOC), sino d'anar completant i bastint amb més coherència la nostra lluita.

2.— El servei civil també es plantege molt sovint com una eina per a la difussió.

En l'article abans esmentat (d'en J. G.) , es planteja la dicotomía Servei Cívic (legal)-insubmisió (il-legal) bo i presentant com un pas intermig als serveis civils autogestionats.

La qüestió sembla molt clara, però hi hem vist un problema: cal treure'ns del pensament el que els S.C. autogestionats seran reconeguts per l'Estat. A més, nosaltres, hauriem d'oposar-nos a aquesta mesura integradora.

La mateixa lògica expressada en aquell article fan veure que no és correcte "voler imposar com a legítims" uns S.C. que tenen la voluntat de mantenir-se aliens (en la semura del possible) de l'engranatge de l'Estat. Ja que en el millor dels casos, així ens menaria d'una manera o altra a l'assimilació pel "sistema", de la que també s'en parla allà.

Volem ara introduir un nou element. Quina és la intenció en que es plantegen els S.C. o es plantegeran més endavant? Altra vegada veiem dues opcions:

a) desig de trobar suport i reconeixement exterior

b) intenció ferma de fer un "treball possibilista"

Polaritzant-ho més ens entendriem millor. La primera opció seria assimilable a una instrumentalització i manipulació d'unes persones o grups(els beneficiaris directes del S.C. : invàlids, vells, nens...) amb profit d'una reivindicació.que els hi és totalment aliena: el que els joves que treballen amb ells hagin de fer o no el servei militar.

Això, junt amb el que dèiem de la manca de "solera ideològica conjunta" (ja que ho hem descartat mai l'existència de decidides opcions particulars), ens configuraria l'O.C. com un sistema molt hàbil per a no vestir el uniforme militar i prou. (Talment com un consell de la senyoreta Francis pel mal de cap...). Mentre que si el S.C. reposa sobre unes bases profundes de que la tasca que s'hi fa és necessària i sintonitza amb el treball per acosneguir unes pautes socials que no justifiquin la injustícia i la violència a nivell individual, de grups i estats; l'objecció retroba tot el seu esperit revolucionàri i supera tots els seus acomplexaments.

Tant per l'un com per L'altre cas, veiem també errònі voler imprimir una imatge de "bons xicots/cotes" que treballen "desinterassadament" i pel bé de tots, en un S.C. que a més, fàcilment no s'els reconeixerà la feina feta... Res de res, tios/ties ! L'època dels màrtirs ja ha passat. Aquí tots estem enmerdats fins el clatell i el que importa és remanr força per a no quedar colgats, en lloc de posar-se perfums i ungüents per no fer pudor. Els objectos volem dur una lluita eminentment revolucionària . I també cal dir que és de les més radicals (que nadie se lleve a engaño...). Com a tals tenim doncs les nostres prioritats, els nostres judicis i compromissos,pel que no té sentit voler fer "cares maques" a tothom quan hi ha llocs i coses que no ens interessen el més mínim.

No som màrtirs ni purpurats! Hem de superar aquest complexe puix que, a més, no és rendible ni credible. I recordem que avui per avui només són els funcionaris i d'altres els que viuen del "cuento".

Finalment, ens apraeix una nova qüestió: l'objecció no es pot justificar per la negativa de fer el servei militar, sino que ha de respondre a una actitud i opció de vida més amplia i compromesa que fa inútil pensar que un cop passats els dos, tres o deu anys de rotllo patatero (servei civil,; servei civil autogestionat, presó per insumissió...) les coses ja s'han acabat.

Hem vist que aquest és el mateix llenguatge coactiu que rebutgem del servei militar, i que vé imposat per l'Estat: "tú, joven de 20 años, si quieres ser una persona con plenitud de derechos (que a vegades ja s'els podrien quedar, per cert) tienes que cumplir un trámite imprescindible------, hazte soldado por unos años! ".

No! Això nosaltres no ho acceptem i proclamem que per a ésser plenament persones volem ésser objectors (que si us ho mireu bé, a vegades no vol dir res...) per totta la vida amb el que els servei civil autogestionari s'ha de poder fer on , quan, com, amb qui, i durant el temps que es vulgui, si és això el que es desitgi.

Concluint, doncs, que si el que en realitat es vol, es trobaruna fòrmula accepti que no fem el servei militar no tenim altre remei que encuadrar-nos en el servei civil legal i treballar des d'aquí; o si no només resta la insumissió. No hi ha "terceres vies" ! Que per altra banda els insumissos podrien fer el que vulguin i creguin més convenient: S.C. autogestionats, ajudes per aquests, treballs amb aquells, recerques... oblidant-se de l'Estat i el seu S.M. i el seu S.C.

A reveure i perdoneu per l'escalfor de cap.

ASSEMBLEA DEL MOC -24·25 FEBRER

1.– RUEDA DE INFORMACION DE LOS GRUPOS ASISTENTES (25)

PAMPLONA (IRUÑA) : Actualmente parados. Participan en las acciones a nivel de Euskadi. Asisten dos a la asamblea.

BURGOS: (asisten dos). Actualmente no hay grupo.

ZARAGOZA: (asiste uno). Colaborán con un grupo universitario de O.C. Empezarán a dar charlas dentro de poco. En las reuniones han llegado a ser 16–17. Participaran en acciones a nivel de Estado.

CORDOBA (vino Salustiano). Están con la campaña de difusion. En el grupo,son unos 8.

LLEIDA: (vino Pep). Grupo deshecho. Hay algunos que han ido a la mili. La gente está muy quemada.

REUS–MAS ROGER: (l'Enric). Son unos 25 o 30 de por Tarragona.

VALLECAS: (asistió l). En el grupo son 4.

CENICIENTOS: (vienen 2). El grupo antiguo casi no existe. Hay un grupo nuevo de 4 personas. El servicio civil se da por terminado.

GETAFE: (uno de los de Cenicinetos). Son dos en el Grupo, uno de ellos O.C. declarado.

HUELVA: (vinieron 3). Són unos 11 en el grupo, de los que 3 son O.C. declarados. Campaña de difusión, charlas, mesas, etc..

CASTELLON: (2). Es un grupo nuevo que se está formando ahora.

SALAMANCA:(1) Son un grupo de 7–8. Dos se declaran O.C. (uno a lo mejor insumiso). Hasta ahora muy amuermados. Después de Semana Santa inician una semana de difusión por los barrios.

ALMERIA: (vino Juan Manuel). Está solo en Almería, no hay nadie más.

ASTURIAS: (Luis Miguel). Es un grupo de unos 25. El grupo no funciona.

GROC–BARCELONA: (1). El grupo está roto actualmente.

MALLORCA:(Lluis). Es un grupo de 11 O.C. de los que 3 son asturianos. No se funciona. Se hacen algunas actividades, participando en las acciones colectivas (como el caso de Dragonera). Campaña de recogida de firmas.

DONOSTI: (vinieron 5). Grupo de 10. Van haciendo.

MALAGA: (Chico, a nivel personal). Grupo anterior disuelto, genete quemada.

TERRASSA: (7) Grupo estable, algo dormido, trabajo a nivel local. Preparan un dossier para las Asociaciones de Vecinos.

CENTELLES: (Alfons). Son 8 en el Grupo. 1 es O.C.. Trabajan junto con Vic. LLevan el trabajo de legislación comprada internacional.

BARCELONA: No se encuentra el método de trabajo y organización adecuado al tamaño del grupo. Entre las actividades;

- Participación en la Taula de Joves.
- Congreso de Jubilados
- Proceso a Albert Pujol

Se ha iniciado una tande de debates de 10 semanas. Objetivos: 1.– Clarificar a nivel personal. 2.– Avanzamiento a una posible definición.

Difusión: Charlas semanales y una mesa.

Inician la emisión en Radio Libre.

BILBO.–(4). Grupo de unos 8–9, pero en las acciones se juntan 20–30 personas. Hay unos 25 O.C.. LLevan una campaña de dinamización de grupos. Manifiesto político sobre O.C.

Acciones:

- Dos encartelamientos.
- Marcha de Santurce a Bilbao.(se tuvo que posponer por causa de la nieve).

CARACOL.

Dos charlas: una antimilitarista y otra de O.C..

PORTUGALETE(Vizcaya) (1) Grupo de unos 10. Descentralizados de Bilbo, pero coordinados para la marcha.

Plan de trabajo: Profundización–meditación–acción (se ha hecho sobre todo lo último)

Dos comunicados: – sobre violencia
– sobre O.C.

VIC: (2). Son ahora 6–7 en el grupo. Han hecho una rueda con los partidos políticos, animados.

USOZ: (6). Son los 8 de siempre que habitan un pueblo deshabitado. Se coordinan con Iruña para las acciones.

CONCLUSIONES DEL MODERADOR (Javi–Usoz):

- Están más animados los grupos nuevos que los antiguos.
- No se espera nada de especial hasta después de las elecciones.

2. NUEVAS DIRECCIONES

Alicante: C,G,P. Ramon Yonacio Carratala Sevilla. Edificio Excelsior,I c/ Hnos. López Osaba,11 2 A

Valencia: P,C,G, Rafael fernandez c/ Blanquerias, 29
C,G Mlquel Olmeda Freire c/ Maestro Esteban Català
Badajoz P,C,G, Felipe Martin calle A bloque1 4 B
Leon: P,C,G. Eulogio Valera Garcia c/ Peñaercina, 17 bajos. Tf. (987) 221614
Pontevedra P,C,G. Roberto Vidal Valtuille AP. 171
Santiago de Compostela: C. Comunidad do Home Santo Rua do Home Santo, 10 3 izq.
Badalona: C: Casal de la Pau c/Prim, 135 2
Reus: C,P,G. Jordi Fuiguerola Rambla Miró, 79 1 B
Sabadell: C,P,G. Jordi Isart c/ sant Pau, 5 2 3 Tf. (93) 725 84 31
Lleida: C,P,G. Josep Aranda oms. Bloc, J. cueles, 13 4 1ª
Carmel (Barcelona) Canvi de telèfon: Joan Casas (93) 358 00 63
Barcelona : giros postals: Joan Manuel Soriano compte corrent postal CCP 01973977
Mas Blanc: Canvi de nom: Lluis Illa canvi de telèfon: (93) 8810964
Getafe : C. Alfonso Gonzalez Garcia c/ J. Antonio, 3 Tf. (91) 695 98 92
G,P. Javier Benayas c/ Escolano, 87 M-24
Almeria: P,G.C. Juan Manuel Martinez Azor c/ de la Plata, 29 bis 4º izq. Almeria-6
Castellón: C. Objetores c/ Asau, 8
G,P. Joaquin Bueno Bosc c/ Esteban Collantes, 137 Benicarlo
Sevilla: C,P,G. José Antonio Poo Morilla c/ Lisbona, 248 Sevilla-6 Tf. 632763
Cadiz: C,P,G. Salbador Urbina Tafaller c/ Ferrocarril, l3 piso TF. 23 26 75
Astúries C,P,G. Luis Miguel González c/ Dr. Almagro, 2 5º C Aviles

3 DOCUMENTACIO DE SERVEIS CIVILS (Reglaments Internaciomal)

Enviar els reglaments , originals o traduccions al grup de València (veure full d' estudi):
Servei Civil "Domus Pacis" c/ Residencia Camino Canal,23
Tf. (96) 323 21 42 Nazaret (valencia)

4 ACORDS I DEFINICIO DEL M.O.C.

Com a informació per als grups que s' han integrat recentment i per a evitar males interpretacions, aqui posem tot allò que fins ara el M.O.C. ha acordat per unanimitat (i prou que ha costat):

EL MOC FINS ARA'ES UNA ORGANITZACIO DE OCs QUE TREBALLA PER UN ESTATUT D' OBJECCIO

EL M.O.C. HA ESCOLLIT COM A ESTRATEGIA DE LLUITA L' ANALISI NO-VIOLENTA (SENSE DEFINIRSE N-V EN CAP MES ASPECTE)

ACCIO PARLAMENTARIA: CAL INFORMAR ELS PARLAMENTARIS PERO NO ES NEGOCIA NI ES PACTA. NO ES POT COMPROMETRE A TOTS ELS OBJECTORS EN POSTURES PARCIALS.

PLATAFORMA DE LLUITA: PUNTS BASICS :CADASCU ELS HI DONA L' ORDRE I LES PRIORITATS QUE VOL'

S' ACCEPTEN DOS METODES DE LLUITA:

1- L' ESTUDI, DEBAT I INFORMACIO (PUBLICA I A PARLAMENTARIS) SOBRE OC- O TEMES QUE HI TINGUIN RELACIO.

2- LA ACCIO DIRECTA TANT A NIVELL D' INFORMACIO COM DE PRESSIO.

CADASCU TRIA EL SEU CAMI SENSE QUE LES DUES ACTITUDS S' ENFRONTIN.

-EL M.O.C. NO ACCEPTARA PUBLICAMENT CAP ESTATUT (JA QUE SEMPRE HI HAURA OCs QUE NO S'HI ACOLLIRAN).

-EL M.O.C. REBUTJARA QUALSEVOL ESTATIT QUE NO ACCEPTIN LA MAJORIA DELS OCs.

A NIVELL PERSONAL: CADA OC ES LLIURE D' ACOLLIRSE O NO A LA LLEI QUE SURTI A PART DEL QUE DECIDEIXI EL M.O.C. GLOBALMENT'.

5 DETENIDOS

JOSE MANUEL PELAEZ SUARES
Prisión núm. 2 ALCALA DE HENARES
MADRID.–

Lleva tres meses de prisión desde noviembre. Es un caso muy claro: dos años en el Cister; 6 meses con los paracaidistas, deserta. Contacto con los O.C.s. . Escribe una carta a los superiores i se entrega como desertor.

EN BILBAO

Hay un O.C. que parece ser ha sido conducido al hospital psiquiátrico . Falta información.

DEBATE – CAMPAÑA

INFORME ANDALUCIA

En la Asamblea de hace dos semanas en Huelva se decidió:
1.- Lista de reivindicaciones enviada por cada grupo (puntos básicos y m-inimos unidos)
2. Exigir a los partidos políticos que se definan sobre el tema.
Como propuestas:
– crítica a proyectos zonales sobre centrales nucleares y Bases Militares.

Sobre la cuestión de marcha:
– Andalucía montaría una marcha intermitente (manifestaciónes sucesivas en varias ciudades) en vez de una columna

Sobre el ultimátum:
– la coyntura no se ve necesaria para lanzar un ultimatum.

INFORME EUSKADI

Información:

Próximo fin de semana: Marcha de SANTURCE A BILBAO.
En las próximas semanas marchas en Vizcaya, Pamplona, etc.. A cada marcha asisten todos los grupos de Euskadi.
Se entiende como una preparación que durará un mes y medio.

Presión:

Se iniciará cuando finalice el plan de marchas.
Nota: en Bilbao se ha trabajado solo el tema de la marcha, y no hay propuestas sobre el resto de la campaña.

INFORME CATALUNYA

En la Asamblea de Centelles (enero 79) :
Sobre el ultimatum: No lanzar por ahora ningún ultimatum (no comprometernos en cosas que no tenemos fuerzas para hacer.
Sobre marcha: Dedicarse hasta mediados de abril a entrenamientos y preparación.

ACCION 6 de MARZO

Encartelada delante del Gobierno Militar,

RESOLUCIONES –ACCION

1.– ACCION A NIVEL ESTATAL (DIFUSION)
Se decide hacer público en todos los grupos un Manifiesto con dos objetivos:
– Informar y difundir los puntos básicos.
– Informar sobre la situaci-on actual de la O.C.
Día de difusión del Manifiesto para todos los grupos: 16 de ABRIL
Preparan la propuesta de Manifiesto: Xavi (COLLO Barcelona), Rafa y Paco (Valencia).
Manifiesto (ver páginas de acción) pendiente de revisión por los grupos.

2.– ULTIMATUM

Se presentará al GOBIERNO, CORTES y MILITARES

Elaboración: La preparan Xavi (Bilbo), Ramón Nicolau (Barna) y Ofi (Zaragoza).

3.– OCUPACION DE LUGARES MILITARES

Dia de la acción: Dia de las Fuerzas Armadas.
Coordinación: Bilbao.

4.– ACCIONES DE PRESION A NIVEL LOCAL

Cada grupo se lo monta a su aire (aprobado por unanimidad)

5.– MARCHA A MADRID

1.- Se decide (31 a favor y 17 en contra) hacer la marcha cuando queramos.
2.- La marcha se hará entre la segunda quinzena de junio–julio.
3.- Grupo coordinador de la marcha: Usoz.

Dirección: MABEL ALONSO – VALLE DE ARCE – USOZ (NAVARRA)

4.- Reunión del grupo de coordinación: 7-8 de abril.

El grupo coordinador se encargará de elaborar un manifiesto de la marcha, sentar las bases y condiciones de los participantes, pedir a entidades y partidos su aportación, así como a individuos en concreto; prepara la propuesta de recorrido y convocar a los grupos y personas interesadas a una asamblea de organización de la marcha.

A la reunión de los dias 8 y 9 pueden asistir grupos o personas del MOC interesadas en trabajar en los preliminares.

6.– NEGATIVA A FIRMAR LA INCORPORACION APLAZADA

Hasta ahora los OCs que han sido reconocidos por los militares han sido incluidos dentro de la prórroga de sexta clase: " incorporación aplazada".

El grupo de Vic (AOC) presentará antes de la próxima asamblea un estudio sobre las posibilidades y hacer como acción de presión o de protesta una desobediencia colectiva apertenecer a esta prórroga.

7.– PROXIMA ASAMBLEA

Fecha: 7 y 8 de MAYO – Lugar: ALMERIA

ESTUDIO: PROPUESTA DE ULTIMATUM

Sr. .....

Loa O.C. no estamos dipuestos a seguir soportando la actual situación de:
a) No poseer un Estatuto de O.C. tal como dispone la Constitución.
b) llevar 2,3 o 5 años en situación de espera angustiosa.
c) Seguir siendo encarcelados y procesados por leyes militares.
d) soportar la situación de provisionalidad de los S.C. que venimos realizando desde hace cuatro años, forzada por la falta de reconocimiento y medios económicos.
e) el apoyo puramente formalista de los partidos no plasmado en leyes en las Cortes.
f)

El movimiento de objetores de conciencia queremos:
a) que las Cortes aprueben en la mayor brevedad un Estatuto de O.C.
b) que redacten dicho Estatuto atendiendo a nuestra plataforma de puntos básicos que hemos hecho pública en numerosas ocasiones.

POSIBILIDAD I: Por todo lo anterior, les comunicamos que si no se presta atención a lo que pedimos, nos veremos obligados :

I.– A abandonar los servicios civiles dada su precaria situación.
II.– Salir a la calle (¿ –marcha a Madrid–?)
III.– Rechazar la provisionalidad de la incorporación aplazada; queremos Ley ahora.
IV.– Quemar la cartilla militar (los que no lo hemos hecho ya) puesto que no somos militares.
V.– Ocupar lugares militares, para presionar y garantizar la libertad de los objetores mediante un Estatuto.

POSIBLIDAD II: El MOC advierte que estamos dispuestos a rechazar un Estatuto que no recoja nuestras reivindicaciones básicas, y hacer público nuestro análisis del servicio militar en cuanto a su papel, contradictorio a un ejército moderno con la sofisticación y especialización que comporta, demostrando

que el fin real del servicio militar es el encuadramiento de la juventud en un esquema de autoritarismo, machismo y violencia, impidiendo la investigación de otras alternativas de defensa popular.

POSIBILIDAD III: El M.O.C. ha iniciado una campaña de mobilización, haciendo diversas acciones públicas de presión para obtener lo arriba expuesto.

Exigimos pues, una rápida respuesta ilustrada con hechos, y no solo con palabras a todo lo que arriba les exponemos.

POSIBILIDAD "A": Dios guarde a Vd. muchos años.
POSIBILIDAD "B": Salud y libertad.

MANIFIESTO A LA OPINION PÚBLICA

La Objeción de Conciencia es un Derecho Humano que, desde hace ya años venimos reivindicando, para hacer así posible una normalización de la negativa a realizar el S.M. como única alternativa de defensa comunitaria de una sociedad repleta de otros muchos problemas acuciantes a los que también hay que prestar atención.

Desde noviembre de 1977 rige una norma interna del Ministerio de Defensa según la cual los objetores deben pasar a situación de "Incorporación Aplazada" o " Licencia Temporal" en tanto no se legisle debidamente la cuestión.-Esta situación que viene a ser una especie de prórroga indefinida ha sido en algo más de un año violada en más de 12 casos con detenciones de Objetores de Conciencia.

Los grupos del M.O.C. del Estado Español, exigimos finalice este periodo de inestabilidad lo antes posible por medio de una ley que regule la Objeción de Conciencia teniendo en cuenta los siguientes untos reivindicativos:

1.-Que la ley no discrimine ningún tipo de motivo para la objeción.
2.-Que no juzgue la conciencia ningún tribunal.
3,-Que no exista en ningún momento dependencia de la autoridad o jurisdicción militar.
4.-Que reconozca el derecho a la objeción antes, durante y después del cumplimiento del Servicio Militar; tanto en tiempo de paz como de guerra.
5.-Que respete los derechos civiles que corresponden a la situación civil del objetor.
6.-Que reconozca un Servicio Civil desmilitarizado, que no atente a los intereses de los trabajadores.
7.-Que las actividades del Servicio Civil sean de interés popular y se centren en los campos más desatendidos.
8.-Que el servicio civil se realice preferentemente en la región de origen del objetor.
9.-Que no exista discriminación alguna en razón de la prestación de un servicio militar o civil.
10.-Que la duración del Servicio Civil sea igual a la del Militar.
11.-Que se reconozcan los Servicios Civiles realizados hasta el presente.
12.-Que se derogue la legislación represiva contra objeción.

Exigimos que las nuevas Cortes legislen lo antes posible, teniendo en cuenta estos puntos, pués de lo contrario se intensificarán las negativas a la prestación de los futuros Servicios Civiles, creación de otros paralelos y movimiento de insumisos a esta legislación.

Asamblea del M.O.C.

Resum de l'assemblea de REUS 31 de març i 1 d'Abril

Grups assistents: Girona, Barcelona, Sabadell. Mas Roger, Constanti, Fullida, Reus, Tarragona, Vich, i Terrassa

INFORMACIONS DELS GRUPS

Girona: Son 8-9 treballant, i ara pasen un moment inestable. Planteigen, a nivell de Girona, de llençar la campanya que varen pensar abans de començar les eleccions; que la concreten en: mantenir a la poblacio informada mitjançan uns murals distribuits per la ciutat i que cada setmana aniran posan al dia intentarán escriurer articles a revistes i diaris; i pensaben en la possibilitat de fer teatre guerrilla. Pensen que será possible que la representació de Girona sigui rotativa.Estan poc coordinat i diuen que no s'enteren de res que els canals d'informació no rutllen.

Han entrat en contacte amb en Pere Quart (que als seus 80 anys s'ha declaret OC) i de moment els hi ha fet un parellet de poemes que intentarán musicar, i que per soposat farán arribar a tothom. A St. Feliu de Guixols hi ha dos OC, i el que (durant l'assemblea) era alcaldable d'UCD ha enviat una carta al governador civil, demanant-li que el SC el faguin al mateix St. Feliu.

Marxa:Están d'acord amb fer la marxa, peró no prenen cap compromis, creuen que per fer-se s'han de fixar uns minims(que tampoc havien elaborat).

Barcelona: Per ara atravesen una situació calmada. Troben que manca una definició en els nivells teorics el que dificulta l'analisi; per aixo treballen sobre l'anomenat "macroanalisi" o sia: analisi de grans temes que "engloben" l'OC (

temes que "engloben" l'OC (tals com; N-V, antimilitarisma...) Anuncien que les comissions a la gran ciutat no rutllen gaire bé. Encara están enbrancats amb les radios lliures, peró semble que elles es neguen a aquesta llibertat. Per altra banda miren de treurer nou material.

ACCIONS: es concreten en les accions per l'Albert Pujol i la preparació de la campanya. Fan xerrades i taules al carrer i s'han "infiltrat" a la taula de joves de catalunya.

Marxa: Hi han 15 persones interesades. El diumenge despres de l'ass. puigen a la reunió de coordinació de la marxa a Iruña.

Sabadell: Actualment es troben dues vegades per setmana; preparen la trobada d'entrenament (ja s'en parla més endavant) ; preparen xerrades i una exposició i a l'última "quintada"varen fer una repartida d'octavetes.

Marxa: no n'han parlat.

Mas Roger : No hi ha grup a nivell d'OC i esencialment varen baixar a l'ass. per conectar i perque els interesa la...

Marxa: Hi ha dues persones disposades per a tot el recorregut, peró demanen un entrenament fort (Sabadell?) i una bona organització

Constanti: Cal aclarar que és un poblet a vora Reus on hi viu un OC. Ens aclara que no porta lluita i que és a la espectativa.

Fullida: Aci pasa gairebé el mateix, l'unic OC del poble és en Joan Gomez que alli dibuixa i descansa. No porta lluita al poble per ara mira de integrar-se al mitjá.

Reus: Per ara han convocat 2 trobades de grups d'OC de la comarca en plan d' anarse coneixent. El grup rutlla, i ara hi ha possibilitats de que es reforçi amb l'entrada de 7-8 nous elements que son en contacte amb ells.Han fet un gros mural i un seguit de xerrades per la zona; participaren el accions per l'Albert Pujol a Tarragona. Actualment estan obrin un debat sobre les postures personals a l'OC es a dir: com a forma de vida o com a postura de lluita i reivindicació.

Marxa: tenen un interés inicial, peró els manca planteig.

Tarragona: Sembla que el grup es refa. Per ara ja han portat (junt amb Reus) accions per al Pujol i convocaren als partits perque enviesin telegrames al "Guti" i a en Suarez. Per ara volen aprofondir el nivell teoric, definir-se com a grup; volen pendrer un compromis de debat intern. Busquen un nou local S'han conectat amb AAVV i grups d'ecologia i están en contacte amb Caritas i Justicia i Pau que estan treballant en uns serveis que el grup vol mirar de reivindicarlos com a SC.

Marxa: no ho tenen parlat, malgrat tot aniran a la coordinació a Iruña.

Vic;Son 6 treballant i estan bastant animats.Fan xerrades, enganxen cartells . Preparen un audiovisual, xerrades a escoles, miren possibilitats de SC. Escriuen a la revista comarcal.

Marxa; Interesats peró sens compromis.

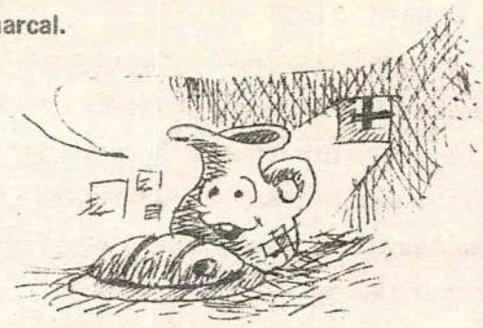

. INFORMACIO DETINGUTS

Albert Pujol;Ja és en llibertat! ! ! ! ! !

Jorge Anton Martinez;Als 11 mesos de sm es declara OC i per ara, en espera de la decissió de les autoritats es al cuarto fosc. Ell és de la Republica Dominicana. Per escriurer ; Jorge Anton Martinez, Grupo ligero n 1 Madrid

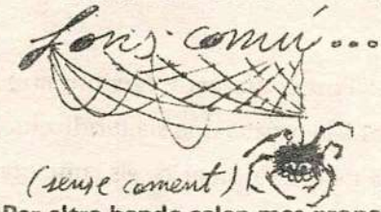

Sobre el FONS COMU (FC) tramesa a continuacio hi és la carta d´en Joan Segales;

Per altra banda calen mes propostes, tant sobre la formació del fons, com sobre l´engrosament i l'administració. En principi es basat en les peles de la Baez i el 75 per cent del benefici de les roses de St Jordi.

CARTA D'EN JOAN SEGALES

Totes aquestes propostes volen servir com a pauta per a pensar una solució de cara al fons comú.

Es tracta de trobar un sistema àgil i efectiu que ens permeti disposar d´un fonsper aquelles accions o altres activitats que es puguin portar endavant com AOC.

Penso que cal tenir en compte que no es tracta de tenir un capital emmagatzemat, sino que ha d´estar en funció d´aquelles propostes que vagin sorgint. En la mida que hi hagi propostes, de coses a fer, es veurà més clara la necessitat d´aquest fons com una cosa de tots, que no ens vé de lluny, de fora.

Idees que han caigut del celi que cal valorar:

— D´on pot sortir el fons:

- Que tots els grups es comprometin a fer l´aportació d´una quantitat mensual.
- Que cadascú es comprometi a fer una aportació anual única a pagar en la propera assemblea (cadascú es fixa la quantitat).
- De tots els guanys de material, un tant per cent vagi destinat al fons.
- Tothom que editi folletons, que elabori nou material... fixi una part dels guanys per al fons.
- Les quantitats rebudes en concepte d´ajuda econòmica vagin dedicades al fons comú.
- Si hi ha capitals acumulats inactius, dedicats al fons. (Tant de bo!)

— Funcionament del fons:

- El fons només està disponible per aquelles activitats o finalitats que es decideixin en assemblea general.
- Cada grup en pot disposar si porta endavant una campanya o una acció.
- Aquest fons es pot dedicar a:
  - Edicions de folletons no restringits a un grup concret.
  - Accions portades a terme per tota l´assemblea.
  - Gestions, edicions, accions, que tinguin repercussió en tot el moviment d´objectors (a nivell dAOC), aprobat abans per l´Assemblea.

$ La FONS AUTENTICA

VALORACIONS I TREBALL DE L'ASSEMBLEA

SITUACIO POLITICA

Una informacio provinent de l'Izaguirre, diu que els militars tenen ganes de treure's el problema de sobre, i passar-nos a la jurisdicció civil. Per altra banda sembla que els ministeris implicats no en volen saber gran cosa, el que provoca un fort retras en la sortida de l'Estatut. Semnla que l'os dur és presidéncia de govern.

Es valoren els resultats de les eleccions minicipals cara a planteijar el problema als nous ajuntaments (recordem que en Agusti de Semir asseguraba que els SC catalans és faran sota la Generalitat i per tant els ajuntament hi poden tenir molt a veurer)

Es valora la possibilitat de presentar un nou projecte d'Estatut a partir dels que ja s'han fet i que reculli els punts basics. Es pensaba que en Bandrés del Pais Basc podria presentar-lo.

A pertir d'aqui l'assemblea es reparteix en cuatre grups;

LINIA PARLAMENTARIA

Es valora,i es veu possible, l'elaboració d'un nou Estatut sobre les bases de: Tots el projectes fets fins ara; la legislació comparada que s'esta treballant i que reconegui tots els punts basics a la vegada que sia juridicament, coerent. Per tot aixó es forma una comissió -centrada a Barna- que s'encarregará de la coordinació, els contactes amb juristes i la redacció definitiva. La comissió es cuidará de desglosar al maxim els treballs per tal de que tothom hi pugi treballar sens la necessitat d'anar a Barcelona.

SC COM ESTRATEGIA

La cosa s'estructuraba en la proposta esboçada a l'assemblea del MOC de Barcelona, per en Joan Ignasi, sobre l'estrategia dels SC autogestionats i en entitats. Malgrat tot vista la poca cuantitat de SC que actualment funcionen es veu inviable integrar aquesta estrategia dins de l'estrategia general.

DIFUSSIO

La difussió aniria encarada a una doble vassant; Explicació de l'OC i motius ,i l'egigencia d'un Estatut "ara"

La cosa s'estructuraba en dues campanyes de cartells (una de difussió i una de reivindicació) ambdues amb un cartell "central".Per cuestió ecenómica la cosa s'ha revisat, ara te la paraula Barcelona. El que si és segur es que els cartells corren a carrec del FC

A la vegada és pensá en la necessitat d'una nova campanya de cartells per a la marxa.

CAMPANYA

Aqui hem de demanar escuses, doncs els periodes de campanya ja seran pasats quand aquestes linies arribin als grups.

L'unic que podem dir que la Mrxa sembla que "definitivament" es celebrará al setembre i que la coordina Barcelona.

CANVIS D'ADRECES;

GIRONA: PEREO NURIA C/ DEL CARME 31 2 1 GIRONA

TARRAGONA: JAUME RAFI AV. NAVARRA 18 3 1 TARRAGONA

telefons 977/211555 Griselda

977/204482 Jaume

SEMINARIS "DESARMAR PERQUE ELS INFANTS SOBREVISQUIN"

24-30 AGOST A ALEMANIA

JUGENDHERBERGE-KOLN-DEUTZ / SIEGESSTRASSE 5a 5000 KOLN 21 / tel (0221)814711

ES TOT PAGAT PER A MES INFORMACIO CONECTEU-VOS AMB L'EQUIP INTERNACIONAL DE BARCELONA

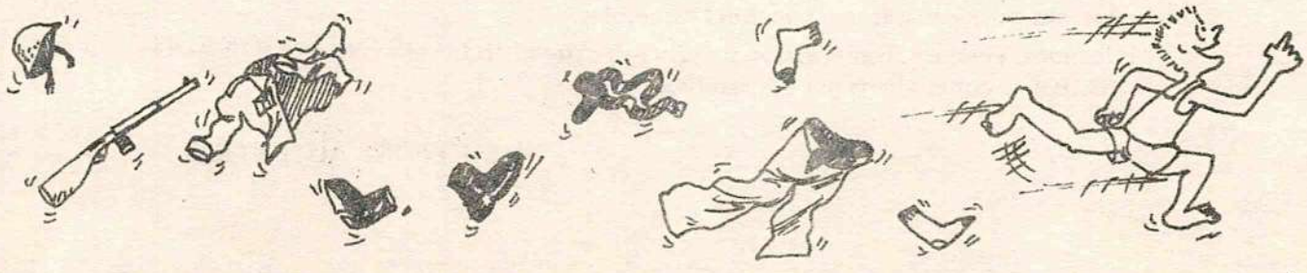

Per acabar aquest resum paso a introduir el problema, per a nosaltres, més tocant: l'AOC Inf. És barreigen aqui una serie de factors dels que em permeto resltar l'informació; rapida? complerta? ... el problema dels resums i el metode de picatge. Bé una problematica basaria sobre la funció de L'AOC: és un instrument de coordinació, d'informació urgent o de temes de fons, i d' informació general peró complerta? o bé és una barreiga d'ambdues possibilitats? . De fet ès aquesta última opció la que la revista ha seguit, peró hi ha uns greus problemes en la construcció d'un informatiu mixte, i més cuand l'informació l'hem de buscar nosaltres; per altra banda, la funció que intentará acomplir influira en el metode de confecció. Personalment i vistes les necessitats de tenir una revista d' informació teorica, o almenys d'informacions complertes sobre accions, metodes, treballs, etc, crec que l'actual linia de l'AOC podria acomplir perfectament aquesta funció tant per les possibilitats de temps comp per les possibilitats de confeccio técnica. Aixó deixa al descobert la necessitat d'un informatiu rapit que serveixi a la coordinació i informació concreta i urgent (tipus agenda) i aqui els problema es més gros, donat que aixo representa un major cost economic (no podem picar-la com l'AOC, per el temps) i un major contacte amb el centre on es rep l'informació que s'ha de trametre; aixo és ni més ni menys que retornar la pilota a Barcelona, i aqui la possibilitat de ampliar el tiratge de l'agenda per a cobrir les necessitats dels grups (una agenda més per cada grup) i mantenir, si es creu interesant, la publicació de l'AOC per a suscriptors i amb un contingut, més ampli, més teoric, o més profund i a la vegada menys urgent;aixo implica el manteniment de dos informatius i l'augment de feina per a Barcelona. Es clar que en últim terme la decissió és de l'assemblea, i aqui l'efectivitat de planteijar-nos tot aixo, doncs les suscripcions a l'AOC toquen al seu fi. Fin a la propera assemblea a Tarragona els dies 19-20 de maig on, conteu'hi l'AOC será un pun de l'ordre del dia.

NOTA: Les faltes d'ortografia són involuntàries, la màquina d'escriure és anglesa o americana, tan és i li costa una mica aprendre el nostre idioma. Ja n'anirà aprenent.

IMPORTANT: LA PROPERA ASSEMBLEA ES A TARRAGONA ELS DIES 29 i 30, JA REBREU LA CONVOCATORIA.

AVÍS IMPORTANT! L'AOC INFORMA INFORMA

XICOTS I XICOTES:

A tots els subscriptors de l'AOC INFORMA us hem de demanar disculpes perquè l'AOC surt quan pot i quan vol, però ens comporta un procés llarg i entretingut i de veritat que fem el que podem. De moment no en som professionals (ni en pensem ser) però hi ha molts problemes de mltes diverses causes que ens fan anar una mica de cul cada vegada. Si no és el compaginador -una mica manta de vegades- és el xicot de l'imprempta que té molta feina, o li falten clixés, o la gent no té massa temps per picar-ho a màquina... etc. però podem prometre i prometem més serietat en les properes que vindran.

Després vénen els comptes. La cosa no està massa clara ja que canvia cada vegada el preu degut al diferent número de pàgines i segons quina, els clixés eren difícils d'aconseguir amb una qualitat acceptable i se n'havien de posar uns de més cars. Els segells també varien cada vegada ja que unes vegades pesa més... Haviem previst un cost mig d'unes 50 ptes, per AOC però les hem sobrepassat varies vegades i el pressupost s'en va enlaire.

El que farem a partir d'ara és posar els costos de l'AOC anterior a cada AOC i aixi se sabrà com està la cosa. La proposta és la següent: La gent és subscriu per 300 ptes. sense concretar si serà per mig any, 5 mesos o bé 8, i nosaltres procurarem abaratir els costos tan com puguem. Una altra cosa important a fer, per tal de què ens surti més barata a tots, és fer més subscriptors. Per tant, CADA SUBSCRIPTOR EN POT MIRAR DE FER UN ALTRE I DUPLICAR EL NOMBRE DE SUBSCRIPTORS DE L'AOC. Sembla difícil però em sembla que no costa massa.

Els que us vau subscriure des del número 5, el primer que vam fer a Terrassa, haurieu de tornar a pagar les 300 pessetes de subscripció i aixi successivament (els que es van subscriure a la 6 ho han de fer a la propera....). ENVIEU LES 300 PTES. A LA JOSEFINA MESEGUER I MUR AL CARRER PRIM Nº13 de TERRASSA MITJANÇANT UN GIR POSTAL.

Us demanariem en aquest aspecte una mica de serietat ja que sinó la cosa es pot enfonsar per moments. Nosaltres per la nostra part, ens proposem també més serietat en la sortida de l'AOC, en la seva el.laboració i en la part econòmica.

I recordeu, cal que cadascún de nosaltres faci un altre "obje" ben informat amb L'AOC informa. Res més, una abraçada a tots i que Déu doni llarga vida a l'AOC. SALUT!

Joan Lluch

NOC INFORMA

ASSEMBLEA D'OBJECTORS 10 DE CONSCIÈNCIA DE CATALUNYA

NO ANEM A LA MILI!
FEM OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA!

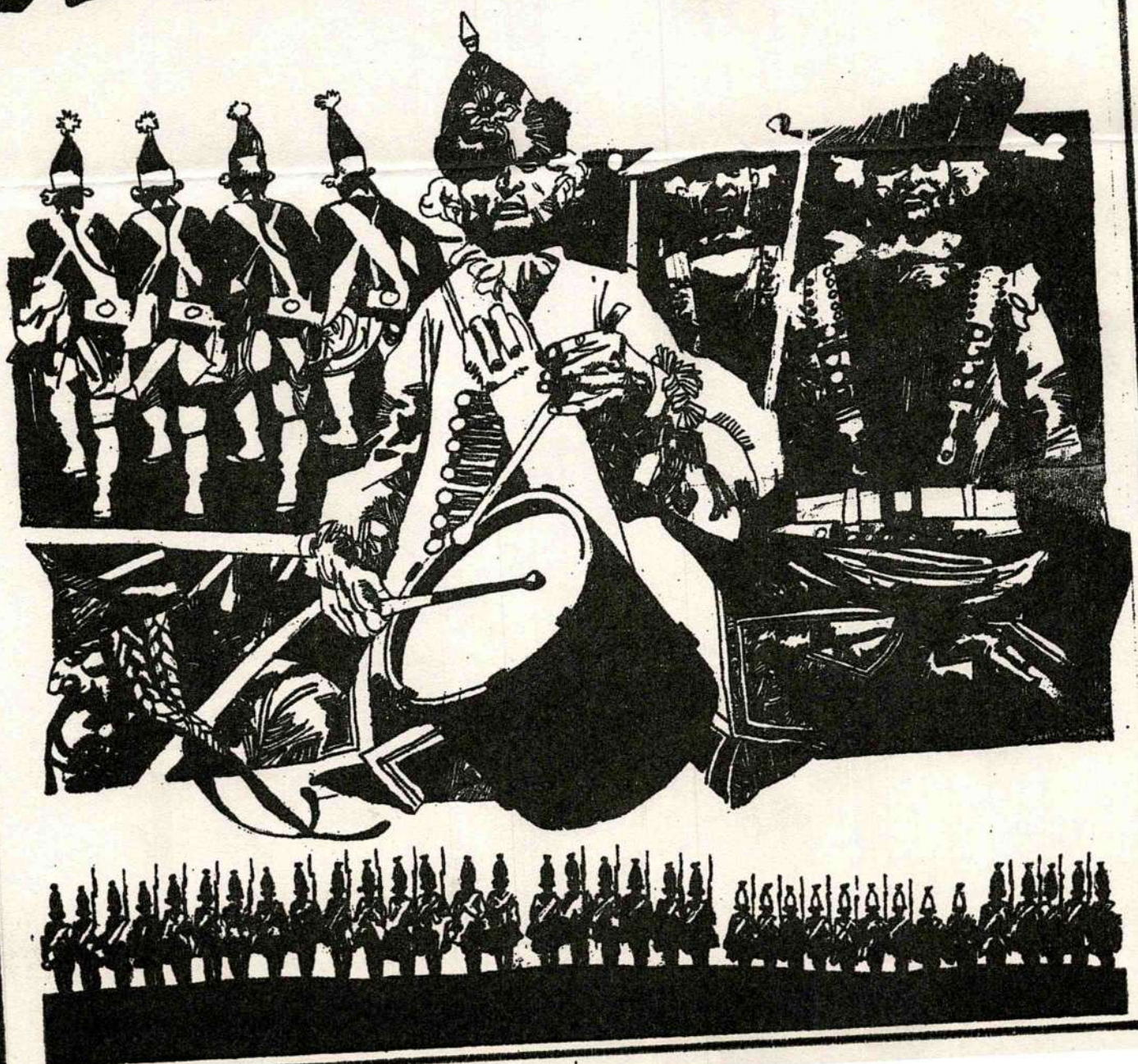

HACIA UNA CULTURA SIN VIOLENCIA

Referirse a la cultura actual como una "cultura de violencia" no es aludir a algunos aspectos parciales: el armamento, el militarismo. la guerra. Se trata de referirse a una cultura en la que la violencia —personal o colectiva—, de actos, actitudes o instituciones aparece como valor e invade todos los ambitos de la existencia real: las relaciones personales, el trabajo, las instituciones de todo tipo en que se organiza la convivencia.

En las relaciones personales, la marca de la violencia presenta sobre todo unas relaciones de competencia y de conquista, cuando se trata de relaciones horizontales. No importa para ello el uso de la fuerza, la astucia o adulación. En las relaciones de tipo vertical la imposición sea esta dictatorial o paternalista, cra relaciones presididas por el miedo y la desconfianza. La hipocresía parece ser el primer valor que debe orientar el encuentro entre personas. La libertad y el mutuo respeto, los menos apreciados.

También el trabajo, la más ineludible tarea humana, se halla envuelta en la violencia. La organización del trabajo reduce a una inmensa mayoría a la lucha por la existencia. Lejos de desarrollar la capacidad creadora y la iniciativa, fomenta el aburrimiento y el hastío, y embota las capacidades mentales. La mayoría de los hombres que trabajan, lejos de sentirse dominando o transformando la naturaleza, se sienten ahogados y aplastados por una tarea que realizan siempre en beneficio ajeno y durante todo su tiempo disponible. El trabajo no se experimenta sino como castigo. No como fuente de liberación y de cultura — instrumento para hacerse más hombre — sino como fuente de esclavitud y de ignoracia — instrumento de degradación del hombre.

La violencia presenta una dimensión institucionalizada, que supera la dimensión personal que absorbe en él a las actitudes personales, por encima de la buena voluntad individual, haciendo imposible la neutralidad o la abstención. Si la violencia personal impide prevalentemente las relaciones fraternales, la confianza y la espontaneidad, la violencia estructural tiende a despojar al hombre de su misma humanidad: su libertad, su capacidad de actuar como sujeto de la historia, su aspiración a una conducta justa y pacífica, de igualdad y fraternidad. Instaura, por el contrario, relaciones de dominación y dependencia, de manipulación. Divide radicalmente a los hombres y a los grupos humanos en privilegiados y desposeidos, en opresores y oprimidos, en explotadores y explotados, en decisores y ejecutores, en señores y esclavos.

RESPUESTAS CONDICIONADAS POR LA VIOLENCIA

Una cultura de violencia crea contenidos de conciencia en los que la violencia es un valor; valor apreciado por los que a través de ella mantienen sus situaciones de privilegio y por los que a través de ella sueñan en suprimirlas, o bien en convertirse idealisticamente en privilegiados, respecto a aquellos que despojaran de sus actuales privilegios.

Inmersos en esta situación de violencia, en primer lugar, las respuestas que inhiben de la acción: la pasividad, la indiferencia, el desinterés. Son actitudes que nacen del miedo, del desconcierto o del fatalismo. En esta actitud suelen también desembocar , como fruto del desengaño, quienes han sufrido una excesiva represión o una falta de apoyo entre sus compañeros. En teoría se rechaza la violencia pero en la práctica se le deja que corra su curso.

La violencia engendra igualmente actitudes interiores corrosivas que nos destrozan por dentro. Son el odio, el rencor, el resentimiento, el deseo de venganza o revancha. Son consecuencia de haber sufrido la violencia o encontrarse con ella. Tales actitudes en lugar de liberar, atan a la violencia, hacen víctima de ella al hombre interior, destrozan la persona y los grupos llenando el corazón de amargura y paralizando la acción constructiva. Son fuente de actos irracionales de violencia y desembocan en el escepticismo, la amargura y el reaccicanismo.

Por fin la violencia desencadena una "espiral de violencia". La violencia establecida y sus instrumentos de autodefensa y represión provocan la violencia subversiva, que tiende al cambio mediante la destrucción de un orden que considera injusto, que considera un "orden establecido". Esta violencia subversiva puede provenir de grupos reaccionarios que pretenden asegurar, contra todo lo que creen una amenaza , sus intereses de grupos o afloran reconquistarlos. Pueden ser también una respuesta revolucionaria que brota de la generosidad y de la sensibilidad ante la insjusticia y que aspira a la supresión de la insjusticia y de la misma violencia. La subversión violenta provoca una situación introduciendo a otros con ella. La violencia, dice M.L. King crea más problemas sociales de los que resuelven y por tanto no conducen a una paz permanente.

¿Puede el que utiliza la violencia, liberarse de actitudes deshumanizadas y frustantes? ¿Puede sobre todo romper el círculo de la violencia? Pienso que en el fondo de toda violencia late una falta radical de fe en el hombre, un pesimismo sobre la historia humana y una situación personal abocada a la desesperación.

UNA MISTICA DE LIBERACION PERSONAL

No violencia designa una actividad más que un carácter innato. Actividad que hay que entender primariamente como liberación personal.

La liberación personal es un camino de purificación y transformación de abolición de la propia violencia y de la propia participación en la injusticia. No se trata de una actitud superficial de dulzura o suavidad. Ni la debilidad de la sumisión ni la cobardía que rehuye enfrentarse a si mismo. Vivir en verdad - porque solo la verdad libera -, amar - porque solo el amor renueva -.

La pacificación interior destierra todo prejuicio, toda clase de miedos , toda desesperación. Significa por el contrario, la seguridad interior y el gozo, la unificación, la reconciliación consigo mismo: aceptar la propia verdad, humilde y valientemente.

UNA MISTICA DE LIBERACION COLECTIVA

No violencia en una actitud que intenta conjugar, en las relaciones personales, el máximo respeto —el amor— y la mayor fortaleza —la verdad—. No se trata de "vivir en paz" sino de hacer la paz, de crearla y construirla. Construir la paz es una actitud activa de amor a la justicia y a la verdad, de promoción de la libertad frente a la opresión. Ser solidario significa aceptar la propia responsabilidad en el mal. Estar convencido de que nuestra colaboración, por pequeña que a veces nos parezca, agrava la situación de injusticia y hace más viable su perpetuación. Ser solidario significa asumir en si mismo las consecuencias de la injusticia y de la violencia, compartir el ser víctima de ella y ofrecer para su superación el el propio sacrificio antes que exigir el de los otros. Solo el propio compromiso con la justicia nos hace

idóneos para participar en la liberación colectiva.

LA FUERZA MORAL

Hay que enfrentar al mal, con la fuerza del bien.- La pureza de los medios debe igualar la pureza del fin.-El fin debe estar implicado y anticipado en los medios.-Negativamente esto supone la renuncia a todo,medio que no respete integramente la dignidad del hombre y la exigencia de la verdad y del amor.

Puesto que se trata de una opción con la que se contrae un compromiso de conciencia, cualquier duda sobre la eficacia de estos medios queda subjetivamente invalidada.

La verdad no puede ser alcanzada a través de la mentira, del chantaje o de la manipulación.- La verdad no tiene miedo a ser descubierta, no tiene por que ser clandestina.

La acción no-violenta impone con la misma evidencia la no-cooperación con el mal y la cooperación con el bien.

Positivamente la fuerza moral significa salir al encuentro de la injusticia donde quiera que ella se encuentre, con claridad, dando la cara.-Significa la evidencia de que la verdadera paz no se caracteriza por la presencia activa de la justicia.

La fuerza moral significa finalmente la fuerza de la verdad y el poder del autor, pese a su aparente debilidad, pese a su desamparo frente a la fuerza del mal.-Sólo un acto verdadero, solo un acto de amor, hace posible y real la liberación para la verdad y la paternidad en la justicia.

Història dels Serveis Civils

Aquest estudi només pretén ser una breu aproximació al que han sigut i són els serveis civils realitzats per objectors de consciència a l'Estat Espanyol. En primer lloc no menciono els més allunyats en el temps, ja que hi ha menys dades, responien a una situació socio-política molt diferent de l'actual i a més els objectors que els portaven van ésser amnistiats i ja no tenen pendent cap servei civil legal, per lo qual no reivindiquem que es reconeguin. Hi ha que fer menció, malgrat tot, del realitzat per en Pepe Beúnza a un barri de Valencia, el de Can Serra (l'Hospitalet del Llobregat), i els de Bilbao, Màlaga i Madrid.

Hi ha en primer lloc, en qüestions educatives, l'experiència amb educació d'adults, que s'ha portat de forma prou generalitzada, lligats amb el Servei d'Educació Permanent dels Treballadors, Coordinadora d'Escoles d'Adults. Hi ha experiències d'aquest tipus als següents llocs: Girona (2 objectors, 15 mesos), Carmel-Barcelona (2 objectors, 18 mesos), Nou barris-Barcelona (1 objector, 10 mesos), Vilanova (1 objector, 12 mesos), Granollers (1 objector, 12 mesos). Aquests Serveis Civils consisteixen en acceptar l'oferta de treball no remunerat feta per l'escola d'adults corresponent, això en el sentit que tenen massa alumnes per educador i de que reivindiquen una dedicació plena, i un mestre amb un altre treball no la pot oferir. Per altra banda s'actua amb íntima col·laboració amb la resta de l'equip d'educadors. La dedicació acostuma a ser de 3 hores diàries (15 setmanals) de classe i 2 hores diàries (10 setmanals de programació i evaluació).

En segon lloc hi ha les qüestions sanitàries, en aquest camp hi ha l'experiència de treball en medicina preventiva el Gabinet d'Assesorament i Promoció de la Salut (GAPS), depenent del Col·legi de Metges: 2 objectors durant 15 i 5 mesos respectivament, amb una dedicació de 5 hores diàries (15 setmanals); dedicats fonamentalment sota la direcció de la institució a feines d'arxiu, secretaría, biblioteca, així con xerrades i demés aspectes de divulgació per barris, comarques, etc..

En el camp de joventut, hi ha l'experiència de manteniment i animació de casals de joventut, com la que es portà a terme a LLeida (Secà de Sant Pere) durant 1 any, combinat amb las feines de secretaría i manteniment d'infraestructura en una Associació de Veins i a treballs d'animació de barri i d'assistència social, tot això degut a no haver-hi dotacions previstes per aquest assumpte. Hi varen treballar 4 objectors durant 1 any. Hi ha també l'experiència, de treball i animació de clubs juvenils a Girona i Nou barris-Barcelona.

En la temàtica de serveis vivils al Tercer Món, encara no hem clarificat postures; hi ha per el moment sèries reticències a impulsar Serveis Civils fora de l'Estat. De totes formes no oblidant una adequada solidaritat entre els Pobles, hi ha l'experiència de treball al Centre de Informació i Documentació del Tercer Món a Barcelona (CIDOB), on 1 objector durant 2 anys hi ha treballat en feines de secretaría, arxiu, documentació, investigació sobre la problemàtica del Tercer Món. De totes maneres de cara a la legalització de Serveis Civils, cal reivindicar el dret de treballar a Servei Civil Internacional (SCI), donada la nostra experiència en aquest camp acollint objectors de consciència d'altres països.

En lo referent a l'aspecte de lluita per la pau, encara que sigui un camp de difícil reconeixement, creiem que és on millor queden exposats quins són els objectius i plantejaments d'un veritable i complet Servei Civil. L'única experiència portada a terme en aquest camp és precisament el treball en els Casals de la Pau, locals que serveixen de punt de partença per totes les activitats de lluita per la pau de la localitat. Allí es troben objectors, ecologistes, antinuclears, grups de recolzament al pres, i qualsevol tipus de grups marginats amb una faceta de lluita reivindicativa de forma no-violenta. Aquesta activitat s'ha portat a terme a Barcelona, Manresa, Vic, Reus, Tarragona, Girona i Terrassa. Hi ha també la faceta d'investigació d'alternatives no violentes, etc.; que porten a terme 2 objectors des de fa 5 mesos treballant al Centre d'Anàlisi de Conflictes (CAC). El promig de dedicació a totes les feines d'aquest tipus és de 20 hores setmanals, oscil·lant entre 10 i 40 segons els grups; absorvint en aquest nivell unes 4 persones.

En el camp de l'ecología hi ha dos tipus de serveis civils plantejats els quals són complementaris . En primer lloc les entitats ecologistes i de protecció de la natura, que malauradament no estan subvencionades oficialment de moment. El treball comprèn feines de secretaría, arxiu i documentació, estudis teòrics i de camp, xerrades i altres activitats de divulgació, etc.. Hi han treballat 2 objectors a DEPANA (Liga per la Defensa del Patrimoni Natural) durant 1 any. Hi ha també l'experiència d'un objector treballant al Comitè Antinuclear de Catalunya (CANC).

Hi ha també l'experiència d'Asnurri (1 objector, 15 mesos i 2 objectors, 9 mesos), d'animació i promoció de zones rurals, dedicant-se a la complementació de serveis i equipaments, ja que l'ajuntament no disposa de mitjans propis. Alhora treballen per la protecció de la natura, i la promoció de la riquesa artesana, musical, artística de la zona.

El darrer camps de treball d'objectors de consciència fent servei civil és d'atenció i integració d'individus i grups marginats. Hi ha per una banda l'atenció a individus de la Tercera Edat. Hi ha 8 objectors

treballant 12 hores setmanals per mantenir el servei d'assistència nocturna a una residència d'ancianes al Guinardó-Barcelona, col.laboren alhora amb la Coordinadora de Vocalies de Jubilats de la Federació d'Associacions de Veins de Barcelona.

En el camp de l'atenció a disminuits físics hi ha una serie de grups treballant en aspectes diferents, classes a domicili a individus que no han sigut acceptats al procés educatiu "normal", assistència domiciliària a grans disminuits físics, col.laboració amb feines de secretaria, reivindicatives, arxiu, etc., dels diferents grups, treball en Centres educatius, de rehabilitació o d'ocupació sense afany de lucre, etc.. Tot això coordinat amb Entitas Col.laboradores amb el Disminuit Físic (ECOM). Hi treballen a Barcelona 7 objectors (15, 15, 10, 10, 5, 5, 5 mesos respectivament). A Granollers1 objector, 12 mesos. A Manresa, 2 objectors, 15 mesos.

En el camp de l'atenció a deficients mentals les feines són semblants si bé es tracta d'una problemàtica radicalment oposada o almenys molt diferent. Es coordinada per la Federació d'associacions Pro-subnormals. Hi ha 1 objector treballant a Igualada 15 mesos i hi ha també 1 objector que ha treballat a Vic durant 2 anys.

Aquestes feines són coordinades i avalades per la Federació respectiva de Disminuits Físics o Psíquics, a partir del moment que ultrapassen les 25 hores setmanals.

Hi ha també l'experiència de treball amb pre-delinqüents, o l'anomenada escola de carrer, això és portat per 3 objectors de consciència durant 15 mesos, a diferents barris de Barcelona, avalat per l'Institut de Reinseció Social (IRES).

També hi ha 2 objectors treballant a Bayt-al-Taqafa, durant 15 i 8 mesos respectivament. dedicantse a l'assistència i acollida de treballadors àrabs immigrats.

Una experiència del tipus de les dues anteriors es porta a terme per part de 4 objectors a Mataró durant 9 mesos, en el sentit de treball amb immigrants a nivell d'escola d'adults o de treball amb joves inadaptats, així com l'animació d'activitats d'oci i ocupació del temps lliure, això supervisat per Càrites. Finalment en aquest àmbit s'ha de confesar la retirada d'un objector que treballava en una LLar de Transeunts a Poble Nou-Barcelona, abans de completar la seva feina.

En tota aquesta relació és constant el desig de tots els grups d'iniciar serveis civils en la més amplia gamma de camps, demostrant que tots ells són aptes per treballar i a tots ells és necessària la nostra tasca, fins el moment en que la societat, a través dels seus representants i mitjançant les accions iniciades per l'Administració Pública solventi la globalitat dels problemes que ocasionen la feina dels serveis civils.

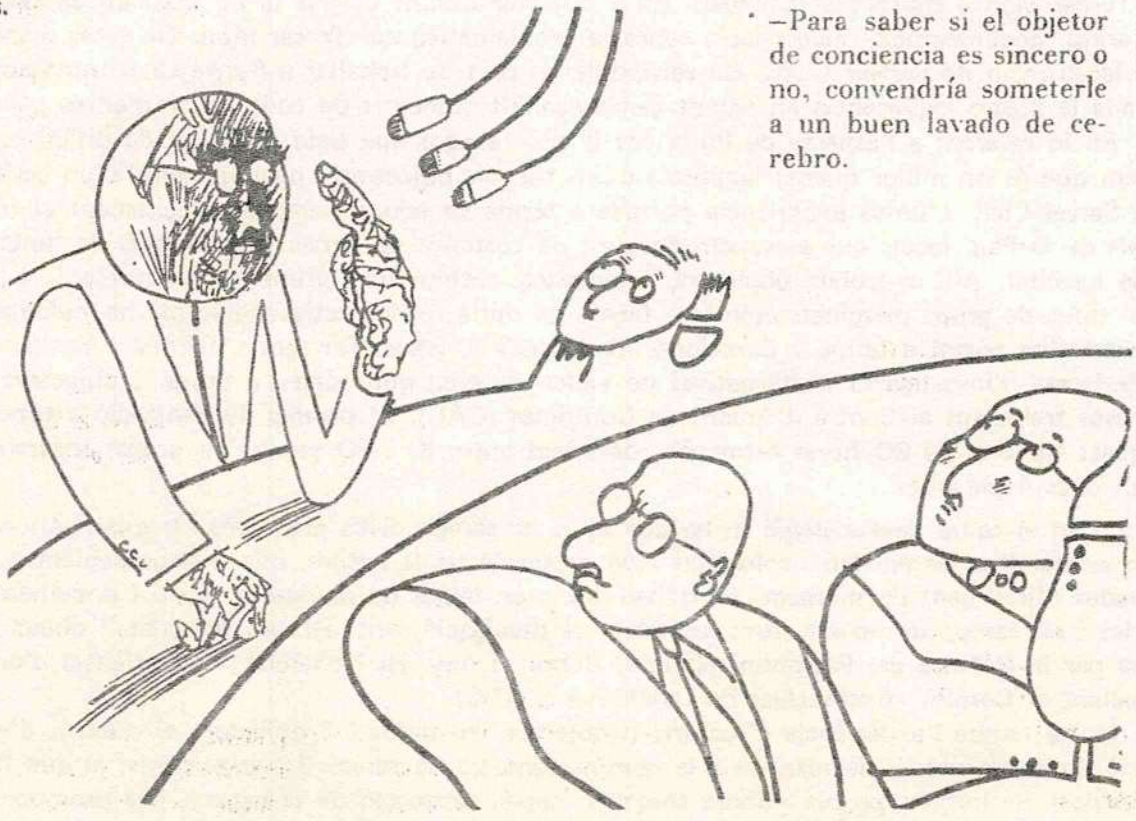

PROYECTOS MILITARISTAS DE LA ESPAÑA DEL 79

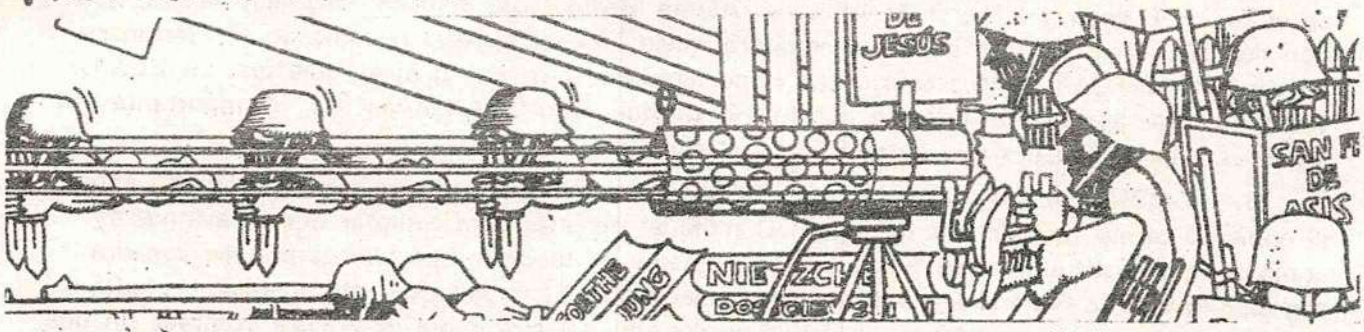

El militarismo es la enfermedad crońica de los militares.-A diferencia de "lo" militar, es decir, de todas aquellas cosas- doctrinas, estilos, conceptos y técnicas- que atañen únicamente y exclusivamente a la institución militar, el militarismo se refiere a la intervención de los militares -(como institución) en áreas que, en principio, son de competencia civil.-Antaño, el militarismo se desenvolvia normalmente en el campo de la política y de los costumbrismos.

Hoy dia, es menos frecuente ver a los militares dirigiendo ministerios y ocupando cargos de relieve en la vida cultural de un pais, excepto en las dictaduras clásicas.- Pero en cambio, es más frecuente y relevante la intervención de la institución militar en el mundo de la tecnología y de la economía.- Es la manifestación actual del militarismo.- Los gastos militares aumentan sin cesar, la industria bélica adquiere dimensiones desproporcionadas y el esfuerzo que dedica en investigación y desarrollo es el puntal de las nuevas tecnologías.- Esta industria exporta cada vez más para amortizar así sus inversiones y crear nuevas áreas de dependencia..- Es una espiral sin fin en - la que solo se benefician los grupos de presión del complejo militar-industrial-científico-tecnocrático.

Para justificarse, se inventan enemigos temporales y se mantienen estructuras tan arcaicas como son las alianzas militares (OTAN, Pacto de Varsovia, con una relación de fuerzas que se negocia a través de engañosas conferencias para el desarme (SALT, Conferencia Europea de Seguridad, MBRF, etc.),que no sirven más que para legitimar el reparto del mundo entre las dos grandes potencias.

El Estado español, en tiempos de dictadura o de democracia, no ha permanecido ajeno a este proceso de militarización. Con menores posibilidades económicas y politicas que otros paises occidentales., los diferentes gobiernos han ido intentando crear unas estructuras o unos proyectos que, por una parte pudieran crear la ilusión de que España es una gran potencia en "el concierto de las naciones" y, por otra parte, pudiese contentar a los sectores militares más intervencionistas y reacios a someterse a las exigencias de las necesidades civiles, que no son pocas.

A nuestro entender, diez serían los proyectos más importantes en las diferentes manifestaciones del militarismo en la España del 79: El ingreso en la OTAN, la renovación de los acuerdos con los EEUU, la compra de más de un centenar de aviones de combate, la super base de las Canarias, el portaaviones, la base de missiles de Huelva, la reestructuración de la industria de guerra, la exportación de armamento al Tercer Mundo, la fabricación de armamento atómico y la celebración en Madrid, de la próxima sesión de la Conferencia Europea de Seguridad. Hacemos un breve repaso a cada uno de estos proyectos.

1– INGRESO EN LA OTAN.– Afortunadamente, el tema ha empezado a debatirse aunque sea mínimamente. El posible ingreso en la Alianza es un tema extremadamente polémico en sí, en la medida que es difícil saber los intereses que se ponen en juego. La OTAN es una institución decadente, en profunda crisis y con un extendido desprestigio. La entrada de un país como España –potencia media–, podría revitalizarla un poco, no tanto por su verdadera aportación material o estratégica, sino por el solo hecho de entrar a formar parte en el Club: discusiones, cambios, debates, etc.. El viejo truco para no sentirse muerto cuando se está agonizando.

De ingresar en la Alianza, se depurarían una serie de personajes e instituciones militares obsoletas (factor positivo), pero el país quedaría atado a las exigencias imperialistas de la Alianza, que son bastantes. En cuanto al coste de la operación es difícil saber cuanto supondría, pero no necesariamente tendrían que hacerse grandes inversiones.. Es más, los futuros aumentos de los presupuestos de defensa parecen ser bastante independientes de ña entrada a la OTAN. Sobre la postura de los americanos, podría ser que no tengan tanto interés como se quiere hacer ver. Lo que a los americanos les interesa conservar son las bases y procurar que los gastos corran a cargo nuestro. Hay quien opina incluso, que el rollo de la OTAN no es más que un truco para que luego se acepte como mal menor la renovación de los acuerdos con los EE.UU.

2 - RENOVACION DE LOS ACUERDOS MILITARES CON LOS EE.UU..— Aparte de lo dicho anteriormente, habría que recordar los profundos cambios políticos que se están operando en el sur de Europa y el norte de Africa y Oriente Medio (crisis italiana, Magrheb, Sahara, fo— llón del Irán, etc.). Ello no quiere decir que el suelo español se haya revitalizado extraordinariamente (cualquier país es estratégicamente importante por una cosa u otra), sino que los EE.UU. van a procurar agarrarse al máximo con lo que puedah. Con OTAN o sin ella, lo importante son las bases y las facilidades que puedan darles el Gobierno español.

3 - COMPRA DE 144 AVIONES DE COMBATE.— En el transcurso de los próximos años el gobierno piensa invertir más de 160.000 millones de ptas. para comprar nuevos aviones de combate, que sustituirán a los F-4 y F-5 actualmente en servicio. Los aviones preseleccionados son el F-16A de la General Dynamics. Todos americanos. El importe de esta operación, atodas luces innecesaria y desproporcionada, habla por sí solo. La costumbre de realizar compras sin una previa consulta popular debe terminarse ante este escandaloso proyecto, y no creemos suficiente la opinión de los parlamentarios al respecto. Si el país quiere ser neutral y seguir una política inteligente de cooperación no puede embarcarse en un proyecto de dimensiones tan claramente "disuasorias", al estilo americano o francés.

4 - SUPER-BASE DE LAS CANARIAS.— En abril de 1.978, la Junta de Jefes del Estado Mayor hizo saber, públicamente, que se tenía la intención de construir una gran base aeronaval en la isla de Gran Canaria, en una extensión de más de 400 Ha. y con un coste superior a los 15.000 millones de ptas. Sobre este proyecto se han desatado grandes reaaciones en contra dentro del mismo pueblo canario, que sufre desde hace años una tremenda militarización en todos los sentidos. Los intentos de obterner información sobre la construcción de la base, así como su posible pertenencia a los americanos o a la OTAN, han sido en balde. El Gobierno mantiene una postura de silencio y de contradicción. Una super-base en las Canarias sería el portal para el desarrollo de una política de intervención imperialista en el continente africano.

5 - CONSTRUCCION DE UN PORTAAVIONES.— Más misterioso todavía es el momento de la construcción de un portaaviones en los astilleros de la E.N. Bazán del Ferrol. El portaaviones llevaría el nombre de "Almirante Carrero Blanco", es de modelo americano (sea control ship) y proyectado en aquel país. Desplazará 14.000 toneladas y su coste es de 25.000 millones de ptas... Existe una gran contradicción entre las declaraciones oficiales que se han hecho sobre su construcción. Por una parte, se halba de que todo está listo para su inmediata construcción. Pero en los presupuestos generales del Estado para 1.979 existe una partida en la que se dedican 1.809 millones de ptas. para su construcción, especificándose que se llevan gastados ya, desde 1.977, 2.453 millones de ptas. ¿cómo se han invertido estos millones? ¿o es que se construye en secreto? . Un portaaviones es como el "Concorde": sirve para poco y es una operación de "prestigio". Pero el país no está para estos triunfalismos y debe exigir la discusión de si interesa o no tener un. n avío como este, no se olvide que un portaaviones es un artefacto ofensivo, nunca defensivo.

6 - BASE DE MISILES DE HUELVA.— El Ministerio de Defensa tiene el proyecto de instalar una base de lanzamientos de misiles en la zona de Torre de Oro, en el municipio de Almonte (Huelva), y en las proximidades de la instalación militar de Afenosillo, desde donde se lanzan globos y cohetes metereológicos. La base ocuparía más de 2 kms. de playa y más de 100 Has. de terreno interior. Numerosas entidades locales y provinciales se oponen a su construcción.

7 - REESTRUCTURACION DE LA INDUSTRIA BELICA.— En los últimos años se han venido produciendo diversos intentos para reestructurar las diversas industrias bélicas, a través del INI, quien coordinaria la política industrial a seguir. Estos intentos son lógicos dentro de una óptica puramente económica, pero sientan las bases para constituir un incipiente complejo militar-industrial con finalidades productivistas ajenas a las necesidades de la defensa. El nuevo ministro de la Defensa tiene la intención de potenciar esta política a través del INI.

8 - EXPORTACION DE ARMAMENTO AL TERCER MUNDO.— Relacionado con el anterior punto, la exportación de armamento está en auge como consecuencia del mayor dinamismo que está sufriendo la industria bélica española, necesitada de exportat buena parte de su producción. Evidentemente, los materiales fabricados se destinan preferentemente a los paises del Tercer Mundo, normalmente dictaduras latinoamericanas. Las consecuencias de una política de este tipo son claras. Detrás de una arma exportada hay una penetración política. Ni el gobierno ni el Parlamento se han definido nunca si se tiene la voluntad política de que España se convierta en mercader de armas. Debe exigirse una clarifiación.

9 - POSESION ARMAMENTO NUCLEAR'— La construcción de la bomba atómica ha sido un objetivo de los militares desde tiempos de Carrero Blanco, quien puso gran interés en ello. El elevado presupuesto del programa ha hecho ir retrasado el proyecto. Para su construcción, se contaba con la nuclearización civil del país (PEN de I.975), la construcción del Centro de Investigación de Soria y otros proyectos descabellados que permitirían el tratamiento del combustible nuclear. En la actualidad ya se dispone del suficiente plutonio almacenado para fabricar varias bombas. Al parecer quien más interés tiene en su fabricación és la Marina, quien querría equipar nuclearmente sus submarinos Agosta, de licencia franoesa. No se olvide que España no ha querido firmar nunca el Tratado de No Proliferación Nuclear, a pesar de las continuas presiones norteamericanas.

10 - CONFERENCIA EUROPEA DE SEGURIDAD.— La próxima sesión de la C.E.S. se celebrará en Madrid, durante el año I.98I. La decisión de celebrarla en nuestro país viene dada por motivos políticos. Esta conferencia puede ser la oportunidad para lanzar un gran debate sobre la política exterior española. Por descontado que el gobierno aprovechará la ocasión para confundir a la opinicón pública con declaraciones sensacionalistas que desvirtuarán la realidad del "juego del desarme multilateral"

En resumen, el momento actual es delicado en lo que respecta a determinados proyectos militaristas que pueden hipotecar notablemente el futuro del país. Por ello, es urgente la celebración de amplios debates que analicen y décidan la conveniencia o no oportunidad de cada uno de los proyectos. Si debe existir algún tipo de defensa deben ser los defendidos los que decidan como quieren su Defensa.

Vicenç Fisas

Mayo I.979

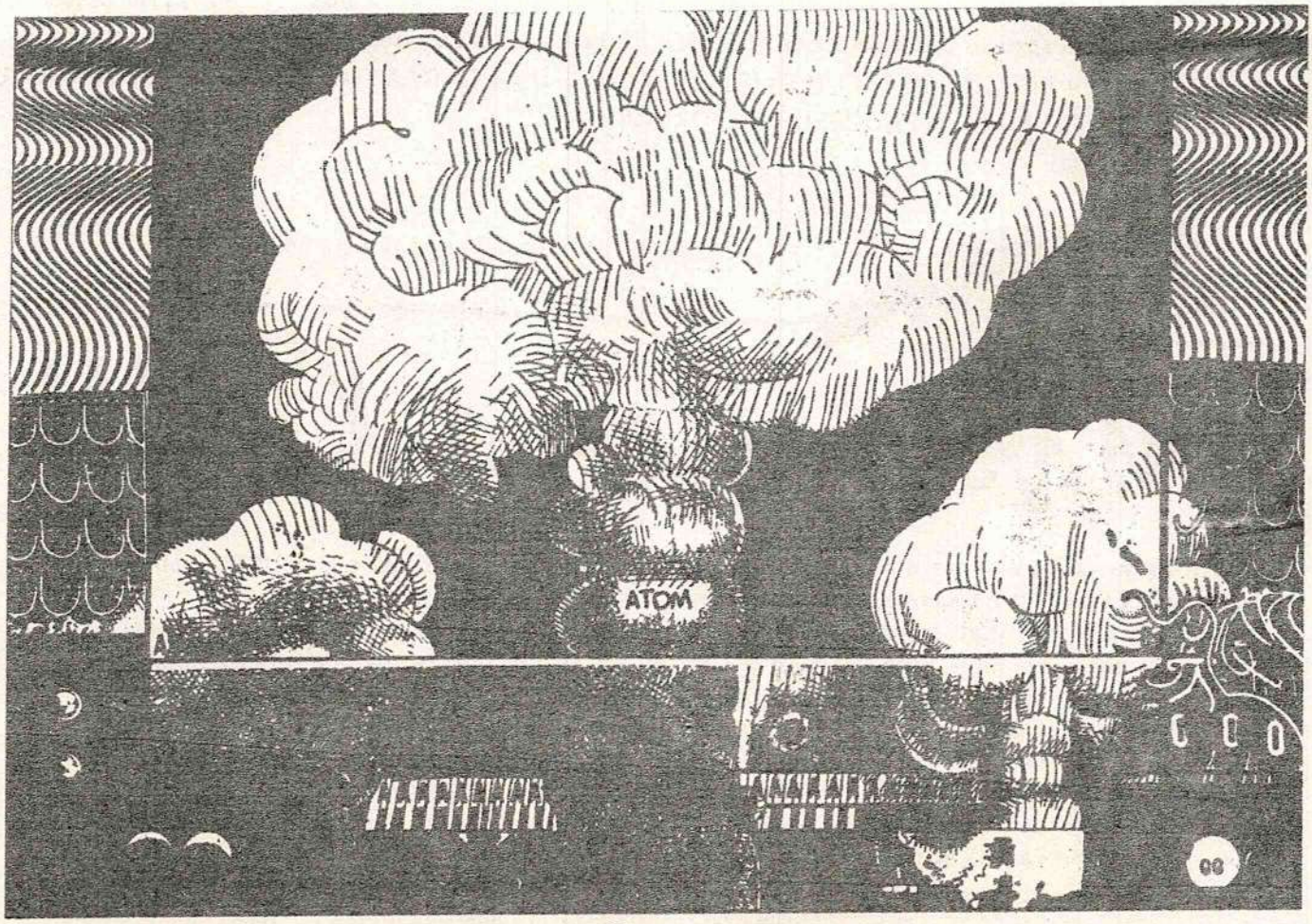

QUE REPRESENTA ENTRAR A L'OTAN

En primer lloc cal preguntar-se què és l'OTAN. Que hi ha darrera l'organització del Tractat de l'Atlàntic Nord?

Els mitjans de "comunicació" en parlen sovint; a nivells reduits es discuteix sobre la conveniència o là no conveniència que l'Estat espanyol ingressi en L'OTAN; es fan reunions secretes entre polítics d'UCD i militars de l'OTAN...; i ningú no explica què és l'OTAN en realitat.

L'OTAN és una organització militar , el "bloc militar d'Occident" però que té una significació política molt determinada, com ho demostra la gran contradicció entre els seus principis de "pau", "democràcia" i "llibertat" i alguns fets històrics com:

- El ple suport de l'OTAN a la dictadura Salazar a Portugal i a les seves guerres colonials a l'Africa.
- L'ajut de l'OTAN al cop d'estat dels Coronels a Grècia l'any 67.
- El suport de l'OTAN a un intent de cop d'estat feixista a Itàlia.
- Les ingerències de l'OTAN en afers interns d'estats com Portugal (aconseguí frenar la revolució dels clavells) o Itàlia (intentar que el PCI no guanyés les eleccions.)
- Les intervencions clarament imperialistes i agressives contra l'Indoxina o el recent cas del Zaire.

Podem afirmar que l'OTAN és un bloc militarista i imperialista que defensa un model econòmic determinat, el capitalisme monopolista sota l'hegemonia nord-americana (junt amb la intervenció militar vé la penetració econòmica de les multinacionals).

Tant l'OTAN com el Pacte de Varsòvia (bloc controlat per la Unió Soviètica) acceleren en el món, la cursa d'armaments i augmenten progressivament el militarisme que els permet de dominar llurs estats satèlits (recordarem per exemple, l'entrada dels tancs soviètics a Txescoslovàquia l'any 68).

Entra r a l'OTAN significa intensificar la dependència economico-polític-militar envers els Estats Units (de fet ja hi estem subordinats amb el Tractat d'amistat i cooperació i les bases nordamericanes); significa la possible creació d'arsenals d'armes atòmiques, químiques o bacteriològiques, la construcció de camps de tir o bases aeronavals (com la que ja s'està construint a Canàries); la pèrdua de la neutralitat i per tant, l'augment de perill en cas d'un conflicte mundial. Finalment, val la pena reproduir les paraules del General Alexander Haig, ex-comandant suprem de les forces de l'OTAN a Europa, que va dir referint-se a l'ingrés de l'estat espanyol a l'OTAN: "LA PERTINENÇA D'UN PAIS A L'OTAN ES UNA GARANTIA CONTRA EL DESENVOLUPAMENT DE DETERMINATS PROCESOS REVOLUCIONARIS".

Més clar, l'aigua!

G.A.N.V.A. (Grup d'acció directa no-violenta anti-OTAN)

ens volen ficar a l'OTAN

Tot es va preparant per a ficar-nos dins de l´aliança atlàntica.- El govern d´UCD, amb el suport dels EEUU, van treient entrebancs, llimant les arestes que s´oposaven als plans.

Ara, altes personalitats nord-americanes són a Madrid ultimant detalls, o a Rota fent discursos als soldats Yankis.-I paral.lelament a això, d´una banda recomença una intença campanya publicitària per a vendre´ns el producte OTAN, i d´una altra es reprimeix aquells sectors contraris a la nostra entrada .-Així, farà un temps enrera, la policia carregava en una manifestació Anti-OTAN a Tenerife.

Aquesta és la seva democràcia: fer-nos empassar l´OTAN., i si pot ser sense fer soroll.-Ja ho han dit molt clar tant l´OTAN como UCD: no cal referèndum per a decidir-ho.- Tenen por al poble.- Es tot tan senzill al parlament tenint la majoria, oi, senyor Suarez?

OTAN NO; OTAN NO; OTAN NO;

G.A.N.V.A.(Grup d´acció directe no-violenta Anti-OTAN)

(Fragments de l'editorial de la revista francesa "ALTERNATIVES NON-VIOLENTES" del número 29-30 corresponent a l'estiu del 78. Traducció del francès: Lluís.)

L' OBJECCIO : PER A QUE SERVEIX?

(...) Les preguntes referents a l' objecció de consciència son nombroses, començant per la de la definició: on comença i on acaba l' objecció? . En un sentit molt ampli, es pot extendre la noció d'objecció de consciència a tota actitud de rebuig d' una ordre o d' una llei en nom d'una convicció jutjada superior a la llei.
(...) D' Antígona a Vital Michalon, dels primers cristians als dissidents russos, innumerable és la quantitat de gent que ha posat abans les exigències de la seva "consciència" que les absolutes falsedats de la Llei, la Pàtria, l' Estat, la "Revolució", etc. En aquesta reflexxió caldrà aturars'hi un dia, malgrat la seva complexitat (a les fronteres de la filosofia, de la història, de l' ètica i de la política), ja que no és de cap manera extranya al projecte no-violent de reïntroduir l' ètica dins la política, el respecte de les consciències dins de l'acció col.lectiva.

Però de moment tractarem aquí de l'objeceió en el sentit més estricte, més conegut per l'opinió pública,és a dir, el rebuig de participar d'alguna forma en els sistemes militars i especialment en el servei militar obligatori. Fins i tot restringint així el tema, resta complexe, ja que els qui es defineixen objectors en aquest sentit precís que "no volen anar a l'exèrcit" són molt diversos en llurs motius, en llurs objectius, en llurs estratègies. Llurs motivacions van de les conviccions "purament" religioses dels Testimonis de Jehovà fins a les anàlisis exclussivament polítics; les estratègies van de l' insubmissió total a l'acceptació de qualsevol destinació, per autoritària que sigui; els objectius tan aviat són purament individuals (escaparse d'una opressió o d' una pèrdua de temps) com definits col.lectivament (lluitar contra la militarització,etc...)

Aquestes divergències són reals. (...)Però téren un aspecte que pot deixar indiferent no solament a la gran massa de gent, sinó també a les persones properes als objectors i desitjoses d' interessarse per llur lluita. Es per això que ens ha semblat important de fer simplement la pregunta més naïve, la més ingènua, el més inmediata que es pugui: l' objecció, per a què serveix? .

Ben segur que es pot respondre inmediatament: per a res. Llavors el problema de l'objecció està reduit a un simple problema de "respecte dels drets de l'home": "ens trobem que hi ha joves que no volen anar a l' exèrcit; són generosos, sincers, idealistes; trobem per a ells una solucó humana al seu problema de consciència delicada, i no en parlem més". Podem notar el passatge

delicada, i no en parlem més." Cal advertir que aquesta posició mínima no és ni la de la llei francesa actual, que reprimeix més que autoritza l' objecció. Hi ha doncs, fins i tot des d'aaquesta perspectiva ,una lluita per l'objecció, i aquesta lluita ja és política, com fonamentalment és política tota lluita pel respecte dels drets de l' home.

Però aquesta posició mínima només la sostenen avui en dia a França un nombre molt petit d'objectors. Per a la majoria l' objecció no és solament un dret,.és també un mitjà polític de lluita contra l' exèrcit, la militarització, les guerres , etc....Almenys això és el que es diu.

Però és el que es fa? . Entrem ara al cor deldebat actual sobre l' objecció política. Ja que sembla que estiguem en plena confusió entre les motivacions polítiques i els objectius polítics. A menys que juguem amb els mots,no és pot qualificar de polític un acte d' objecció per la sola raó que les seves motivacions són polítiques: encara caldria demostrar en que contribueix eficaçment a fer recular amb fets allò que denuncia amb les motivacions A menys que imaginem ingènuament que és treient cada any 800 inscrits de l' aparell militar que l'afeblim. En aquesta matèria, les realitats es mofen de les motivacions, i tal actitud que sinceramente és creia anar en el sentit de la desmilitarització pot molt bé afavorir, sense que s'hagi volgut ni previst, un reforçament del que es vol destruir. Exemples: es propaga i reivindica una objecció " rebuig de tot servei" i es facilita l' adveniment d' un exèxit professional...o inversament, s' accepta qualsevol tipus de servei civil i es prepara el reclutament d' un servei "cívic" generalitzat. En aquestes qüestions l 'anàlisi de les relacions de forces i de les realitats no poden ser suplantades per la sinceritat de les conviccions.

Cal doncs buscar avui una clarificació dels possibles objectius de l'objeccio. Que no es digui que hi ha coses més importants a fer al moment que la repressió s' abat sobre els objectors: enfront de l' ona de processaments, tots units contra la repressió i ja es veurà més tard els objectius! Dir això és taparse els ulls davant d' un fet molt important: la repressió actual* no és únicament la conseqüència d' un enduriment governamental (repressió Malville 77, affaire Croissant, intervenció francesa a l' Africa, reforçament de la lluita contra les ràdios lliures,etc.); és també el signe d' in aïllament del mateix moviment objector:l' opinió democràtica no veu encara en què la lluita dels objectors és un risc que també li pertoca. D'uns anys cap aquí , els objectors han aconseguit , és veritat, de fer comprendre i (en el millor dels cassos) compartir llurs motivacions polítiques per amples sectors de l' opinió; però no han aconseguit de ferlos compartir llurs objectiu per la bona i simple raó que ells mateixos no en ténen l'aigua clara: sabem PERQUE objecten però no poden explicar PER A QUE. I retornem a la simple pregunta: "L'objecció, per a què serveix? "(...)

*N.del T.: Cal recordar que s'està parlant de la situació a l'estat francès. No per això resulta menys interessant, ja que és lògic suposar que a l'Estat Espanyol l'objecció evolucionarà d'una forma similar a la de l'Estat veí.

De l'àtom civil a l'àtom militar

Després de la Segona guerra mundial, comprovats els efectes de la bomba atòmica sobre la població civil japonesa, els nord-americans es trobaven amb un important invent a les seves mans, però també amb una factura de milions de dòlars que els havia costat posar a punt l'arma que va esborrar del mapa Hiroshima i Nagasaki.

De seguida els tècnics amercians van trobar una aplicació civil: les centrals nuclears, ara ens trobem en la situació inversa. En aquests moments molt paisos intenten arrivar a l'àtom militar a través de l'àtom civil.

L'exemple més conegut és el de la India. El seu govern va comprar al Canadà per a finalitats pacífiques i per el desenvolupament, és clar, un reactor nuclear; després va comprar una petita planta de reprocessament de residus als Estats Units. Així, l'any 74 esclatava la primera bomba india.

Seguint aquest exemple d'altres estats com Argentina, Corea del Sud, Xile, Egipte, etc. (i també l'estat espanyol) estan disposats a fabricar la bomba encara que diguin que és per solucionar el problema energètic. No és precisament casualitat que siguin els paisos més dictatorials els que més interès tinguin per aconseguir la bomba: és la garantia de llur supervivència. Per acabar pot ser interessant saber que amb el potencial atòmic que té l'estat espanyol es podrien fabricar unes 20 bombes atòmiques...

C.A.N.C. (Comitè anti-nuclear de Catalunya)

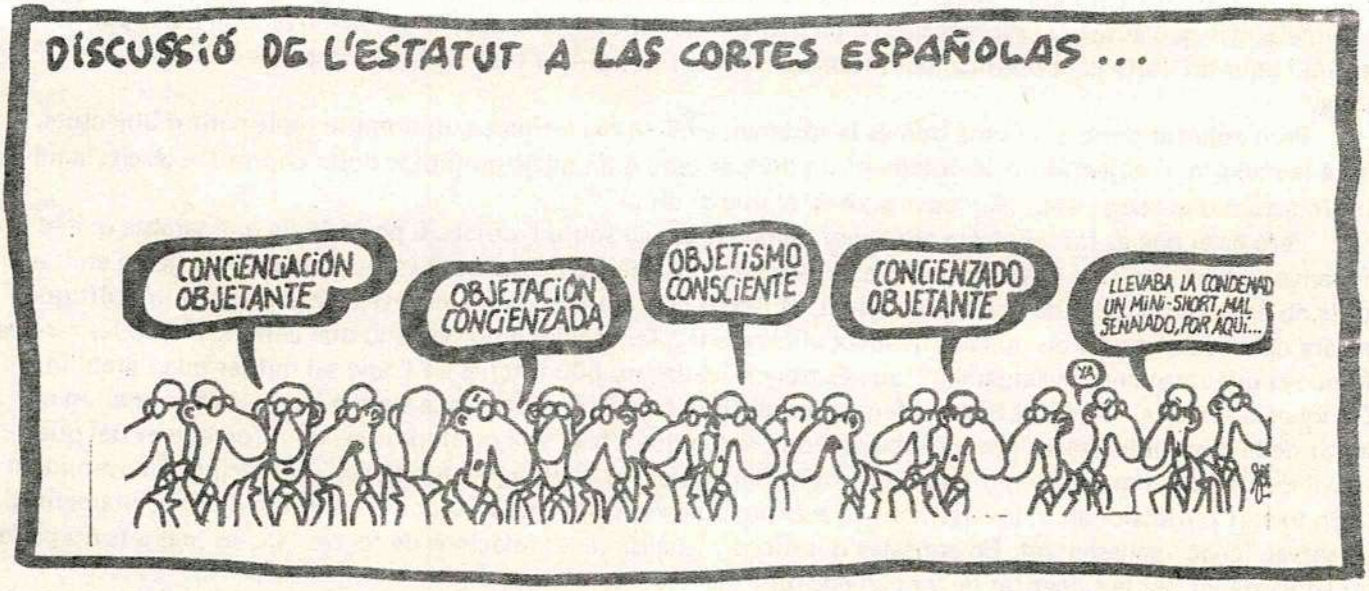

cent mil ovelles cercades per deu llops

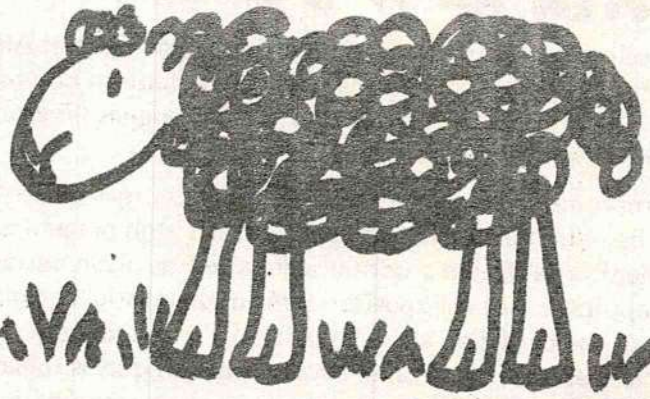

per Joan puigdomènech

Estic ben segur que els llops dels quals us vull parlar, no els trobareu al vostre llibre de Ciències Naturals; però tan cert com que em dic Joan que existeixen. Ja fa molt temps que no ataquen ovelles aïllades. Després de meditar molt van decidir:

—Nosaltres som els amos d'aquestes muntanyes; aquí ningú no ens pot molestar. Si l'oceli s'acosta li arrenquem l'ala, si és el gos hi perd la pota. Així, doncs, des d'ara reunirem una gran quantitat d'ovelles: diuen que la llana la compren i molts diners haurem de fer. Les reunirem totes aquí dalt i vigilarem que no se n'escapi cap. Cada dia en raparem unes quantes i en farem una remesa per a vendre al mercat. Les ovelles no tenen res per a defensar-se i això ens servirà, que la que s'esvaloti o se'n vulgui anar, quatre queixalades i ja tindrem alguna cosa per menjar.

Així ho van pensar i van baixar decidits a arreplegar totes les que poguessin. Moltes volien marxar, però els llops no els ho permetien. A cada grup que s'emporten en deixen unes quantes mortes per haver tastat les dents d'un llop. Avui en recullen 10, demà 20, el dia següent 30...

Les condueixen a una vall llunyana, enmig de les muntanyes, on no es pot arribar: allà on tots els temen.

Quan han passat vuitanta dies ja en tenen 100.000, i cent mil són moltes ovelles perquè deu llops les puguin guardar! Però els llops són llestos i saben que qualsevol cosa podria passar, per això les han distribuïdes en petits grups, que visiten de tant en tant per a fer-los por.

Cent mil ovelles són moltes ovelles per a deu llops! Ells ho saben i escolteu el que els diran:

—Suposo que deveu estar contentes, ja que us hem portat en un lloc on hi ha menjar i aigua. Mengeu, mengeu tant com pugueu, i feu llana: nosaltres ja ens encarregarem d'esquilar-vos-la.

«Som molt pacífics, però ai! de vosaltres si us voleu escapar.

«La vostra feina és menjar, beure i fer llana... Compliu, doncs, la vostra feina, que nosaltres hem estat benignes. Totes aquelles companyes que heu deixat esteses pel camí no han tingut la mateixa sort que vosaltres.

«Compliu tot això, ja que tenim el rebost buit i qui no ho faci l'haurà d'anar a omplir.»

Les ovelles callaven. Els petits grups repartits pel prat menjaven, vevien i feien llana.

Cent mil ovelles eren moltes ovelles per a deu llops! Ells ho sabien i en triaven algunes i els deien:

—Veniu i us donarem els millors pasturatges. Tan sols un cop al mès us haurem d'esquilar. Veniu a ajudar-nos: fareu de vigilants. Qualsevol que no compleixi les normes, ens ho avisareu. No heu de tenir remordiments: que és dolent voler viure millor?

Algunes deien que sí i ells les van collocar en tribunes perquè observessin tot el prat.

Tant temps va durar aquesta situació, que moltes ovelles s'hi van acostumar. Es van oblidar del que havien perdut i del que podien guanyar.

Fou necessari que vingués una gran secada. L'herba del prat era escassa i els petits ramats havien de moure's molt per a tenir-ne per a totes. Casualment se'n van aplegar 3.600 de diferents grups: estaven totes flaques i tenien el rostre trist. Tanta era la necessitat que començaren a cridar. Els vigilants avisaren els llops. Tres mil sis-centes en caigueren: estaven indefenses i entre llops i vigilants les van guanyar. En girar-se cap aquell lloc les altres, van veure el prat ple de sang i es van prometre que mai no ho oblidarien.

Des de llavors sols tenen una obsessió: Com fer-ho per escapar? Hi ha vigilants arreu i no els espanta la sang.

Aquesta remor ha arribat a les orelles dels llops:

—Això perilla. Hem pogut amb 3.600; podrem contra 100.000? Fa dies que em ronda pel cap una idea: Així com ens hem convertit en negociants, també podríem ferho en llops amables. Diríem als altres animals del bosc: Mireu! D'ara endavant no atacarem ningú més, deixarem que les ovelles es reuneixin com vulguin pel prat. Ja veieu que ens hem tornat raonables i així us demanem que tots vosaltres feu també de vigilants del prat, per tal que no hi hagués cap ovella que es volgués escapar o desfer la pau que des d'ara hi haurà en aquest bosc.

—Bona jugada! —li contesten els altres—. Així tindrem més vigilants i estarem més segurs.

Així ho han fet saber a tot el bosc, fins i tot a les mateixes ovelles. Entre elles la Joaquima diu:

—Quina sort! Estarem totes juntes i quan arribi el moment podrem sortir a la vegada. No n'hi haurà cap que es quedi ja que les haurem avisat a totes.

—Per què esperar que ells reforcin la vigilància? Si hem de sortir, no seria millor ara? Algunes no les podrem avisar, però totes les altres corrent en la mateixa direcció foradarem la vigilància. Quan anem a marxar ho cridarem a tots els altres animals del bosc i ho veuran amb bons ulls, car ells també pateixen per la presència dels llops.

—Te'n recordes, que en van matar 3.600? Serem suficients contra deu llops i tots els que s'hi han ajuntat?

—En sortir se'ns afegiran tots els altres animals del bosc. Junts serem una bona colla i no podran amb nosaltres. Algunes cauran, però si ens quedem aquí, ens aniran destrossant a poc a poc.

Han de sortir! Això ho creuen totes les que no han estat comprades, però: com? de quina manera? A la seva sortida conqueriran les tribunes des d'on les espiaven i les derruiran.

Encara no es posen d'acord i han d'escapar. Digueu, crideu ben fort, que tots ho puguem escoltar; QUÈ HAN DE FER?

NAIXEMENT DE L'ESTAT POLICIA

Les nacions de l'Amèrica Llatina, la República Federal Alemanya (RFA), pel que sembla, el mateix Estat Espanyol són països on s'està gestant un nou model d'Estat: L'estat policia, i l'està parint el capitalisme, perquè fins i tot les poques llibertats que reconeixen les constitucions ja li fan nosa per a perpetuar-se.

Els simptomes d'aquest embaràs no poden ser més evidents: Si a l'Argentina els nens de les escoles han d'omplir periòdicament uns tests amb preguntes com: "vénen amics a casa teva? de què parlen? s'ha quedat a dormir alguna vegada algun extrany a casa? " Amb l'indubtable objectiu de capturar cualsevol opositor al règim dictatorial al règim d'en Videla, si a l'Uruguay, guàrdies amb gossos vigilen als treballadors i d'empreses com la telefònica, a la RFA el panorama no és pas més tranquil.litzador: Presos polítics que es suiciden, advocats empresonats per defensar-los, lleis que prohibeixen treballar a empreses públiques als d'idees esquerranes, llibres censurats, bibliotecaris que apunten les obres que cadascún llegeix, cambres de televisió als metros i altres llocs, ordenadors que conténen dades sobre milions de ciutadans, etc., etc,

I tot això no es troba tan lluny de nosaltres com un primer cop d'ull ens podria donar a entendre.

Els nostres decrets anti-terroristes en són una bona prova. En ells, sota el pretext del "terrorisme" esretallen drets humans tan elementals com els d'expressió, intimitat, vaga, drets processals, tots ells reconeguts i declarats inviolables per la constitució. Per ells, sota el pretexte del "terrorisme" són detingudes persones que res ténen a veure amb aquest afer. (Com per exemple el professor del "Menendez y Pelayo," detingut fa uns dies).

Una altra bona prova que mostra de l'Estat policia també està naixent a casa nostra, la tenim d'una banda, en la creació del G.E.O. ("Grupo Especial de Operación") que es dedicarà com el mateix nom diu a operacions "molt especials" i que està inspirat en el M.E.K. i en el G.G.G. -9 que són unitats policíaques de. . . precisament la R.F.A. (oh! , casualitat), i d'una altra, la compra d'un computador Siemens, també similar al que té la Policia alemanya, que ens costarà 10.000 milions de pessetes (no diuen que hi ha crisi?) I que servirà per emmaguetzemar les dades de 36 milions d'espanyols (serà simple tafaneria d'en Martín Villa?). Els fets són prou clars i esfereïdors com per girar-los-hi l'esquena.

Està sorgint un nou feixisme, molt més subtil, que el dels anys trenta, que reprimeix més "netament" i que ja no necessita suspendre una constitució per implantar-se. Del seu avortament depèn la nostra llibertat.
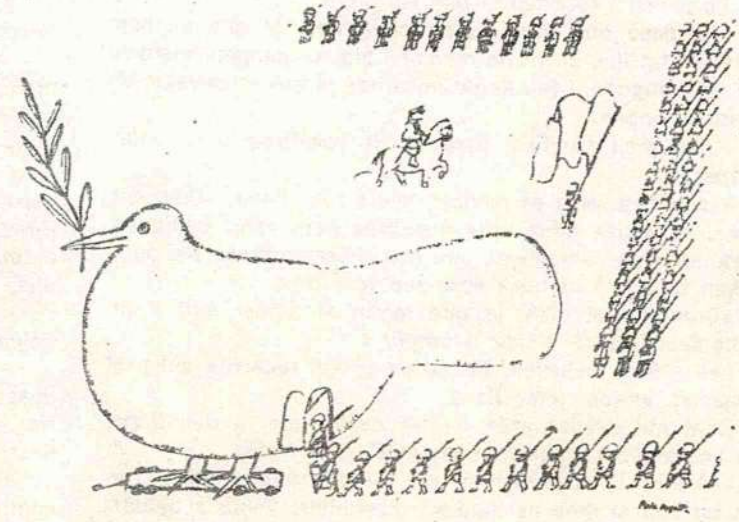
G.A.N.V.A.
Grup d'acció directa No-Violenta Anti-Otan.